

HVA MÅ GJØRES

Stort dobbeltnummer!

nr. 4/5 1977

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

4. årg. Kr. 4,-

Demonstrasjon i Trondheim mot disiplinærlova. Rektor Inge Johansen instruerer Trondheims politiet gjennom politiets eget kommunikasjonsnett.

Rektor er åpenbart klar over at forslaget til disiplinærreglement ikke tåler dagens lys. Studentene får ikke overvære møtet.

Rektor Inge Johansen forlater fornydd politibil etter debuten som embetsmann i politibil.

**Full støtte til
folkene i Chile
og
Tsjekkoslovakia**
Se s. 3, 10 og 11

Hva Må Gjøres har vært i Polen. For første gang siden 1968 har polske studenter gått i gatene og protestert mot den fascistiske undertrykkninga. Dette skjedde i Krakow, en gammel universitetsby helt sør i Polen.

Inne i avisa skriver vi om våre samtaler med studentopposisjonen og om hvordan studentene har det i Polen i dag.

Se s. 6 og 7

**Revolusjonær
studentkamp -
se midtsidene!**

**«Hva Må Gjøres»
ved fronten i
Sør-Libanon.**
Se s. 8 og 9.

STEM RØD VALGALLIANSE!

DNA: «Alt vann i rør!»

— All kultur består i å ta naturen i bruk. Det er sannheten også når det gjelder vannkraftutbygging, som fiske, jakt og jordbruk. Jeg mener derfor også at vi må bygge ut vannkraften så lenge vi har muligheten til det. Det er den fargerike ordføreren i Bremanger, Abraham Øvrebotten, som slår dette fast overfor Arbeiderbladet. Øvrebotten markerte seg sterkt på landsmøtet mandag da han tok både Reiulf Steen og Gro Harlem Brundtland i skole for deres forhåndsstandpunkt til Daga-li/Veig-utbyggingen. — Jeg mener at saken får behandles på vanlig måte, ikke programfestes.

— Det hevdtes noe spøkefullt at du mener vann som ikke går i røret er en uting?

— Jeg mener det. Vi bør bygge ut mest mulig, men vi kunne kanskje la det stå igjen 2-3 fosser som en demonstrasjon på tilstandene før vi tok naturen i bruk, før vi utnyttet ressursene. Øvrebotten er imidlertid ikke enig i at han er noe kraftsosialist i negativ betydning av ordet. Han har abonnert på «Villmarksliv» fra første nummer og har vært aktiv i Norges Jeger- og Fiskeforbund i alle år. Hvert år driver han hjortejakt. Han er en stor «forbruker» av naturen. Noe betenkt over medlemsskapet i forbundet er han blitt etter det sterke engasjementet det har vist i det siste.

«KUL» lager provokasjoner på Rød Front sommerleir!

På en av Rød Fronts sommerleire på Tromøya i år var det en gjeng med «KUL» og «KAF»-provokatører. Det var ca. 25 av dem som hadde leir like ved Rød Frontleiren. «KUL»-erne brukte mesteparten av tida på å registrere progressive eller direkte provosere deltakerne på Rød Frontleiren. De fotograferte folk, de trengte seg inn i lokaler som tilhørte Rød Frontleiren, slik at de til slutt måtte hives ut av vaktmesteren på Tromøya.

«KUL»-provokatørene hengte opp veggaviser om at AKP var «nasjonalister og brune». «KUL» kaller det nemlig nazisme å kjempe mot salg av Norge i Barentshavet, og det er nasjonalistisk og si at Svalbard er norsk land og kjempe mot Sovjets imperialistiske aggresjon mot Norge. Disse trotskistene i

«KUL» har fått stå i fred og kalle seg sjøl for kommunister. Til høsten må alle studenter bekjempe denne provokatørgruppa når de prøver seg på lærestedene og på arbeidsplassene.

Sovjet-studenter reiser seg.

I følge den britiske avisa «Soviet Analyst» slo sovjetiske tropper og politi ned en studentdemonstrasjon i byen Tartu i staten Estland i desember ifjor. Demonstrantene protesterte mot de nye tsarenes fasciststyre i Estland.

3. desember holdt jordbruksakademiet og universitet i Tartu et møte. Med henvisning til møtets «politiske nyanser» og «skarphet» gikk det sovjetiske politiet sporenstreks til aksjon for å stanse det.

Studentne blei forbanna og satte igang en demonstrasjon. Demonstrantene ropte slagord mot den nasjonale undertrykkinga i Estland og for demokratiske rettigheter.

Demonstrasjonen varte til lagt på natt. KGB-agenter kom til byen i spesialrekvirerte fly, enheter fra hæren ble satt i beredskap og gatene i byen ble stengt av rekker av politibil. Noen studenter ble jult opp av politiet og andre ble arrestert.

Det ulmer i den sovjetiske befolkninga. Hver gang det slår ut i gnister, griper panikken om seg i fascistenes hovedkvarter i Kreml.

En kampform for «De sløve».

Da Distriktshøgskolenes Landsforbund (DHL) hadde landsmøte sist vår, ble den SV-dominerte ledelsen hardt kritisert for å ha sabotert støttearbeidet for den viktige husleiestreiken i Bø. Der streika studentene mot ei husleiestreik i Bø. Der streika studentene mot ei husleiestreik på 50% i løpet av 9 måneder.

I følge det offisielle referatet fra landsmøtet, besvarte en representant for ledelsen, Torgeir Sætervadt, denne kritikken slik:

«Husleiestreiker er en fin sak å organisere «sløve» studenter på, fordi dette er noe alle forstår. Politiske perspektiver og aksjonsstruktur kommer gjerne i bakgrunnen. Det er viktig å jobbe for utvikling av slike perspektiver».

Vi slutter oss fullt ut til representanten Sætervadt i denne saken. For egen regning vil vi tilføye at husleiestreik som kampform passer spesielt godt for de titusener av studenter som ikke gjør annet enn å ligge på hyblene sine og drikke øl og lese tegneserier. De glemmer jo likevel å betale husleia!

Øltørsten som berger SV

«Det politiske utbyttet var dårlig, men det sosiale samværet var som vanlig bra». Sånn pleier standard oppsummeringen av SV's sommerleire å lyde. I friskt minne har vi Ny Tid-rapporten fra leiren på Voss i -75 der heimbrønt og smalahovud ble

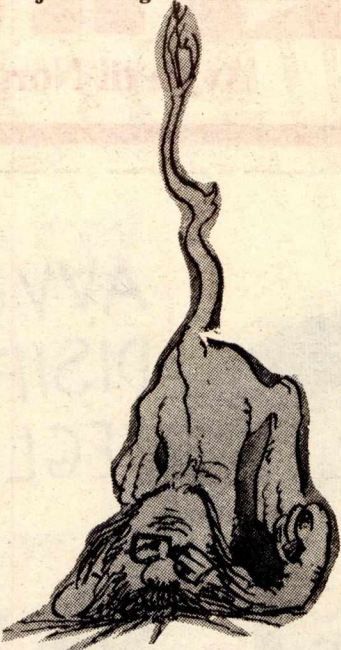
framheva som det mest positive på leiren.

På en av SV-leire på Tromøya i juli gjorde de et kvalitativt sprang. I en innsamling til et «solidaritetsfond» ble den sedvanlige motsigelsen oppheva på en grei måte: istedetfor å bale med trøttsomme diskusjoner på hva SV skal med et «solidaritetsfond» og hvorfor leirdeltakerne skal spytte i kassa til det (staten pleier som bekjent å være den største og mest trofaste bidragsyteren der i gården) — lanserte de den behagelige parola «drikk pils!».

Jo mer pils som strømmen i SV-magene — desto større ble «solidaritetsfondet». Prisen pr. flaske var nemlig heva til kr. 5,—. Slik kan altså det ubehagelige forenes med det behagelige ...

Den store gåta for SV-ledelsen må fortsatt være hvordan Rød Fronts sommerleire kan samle inn hundre tusenvis av kroner til

Rød Valgallianses valgkamp og klassikerutgivelser på Oktoberforlag gjennom politiske diskusjoner — og alkoholforbud!

SOVJET PRESSER PLO

I sommer besøkte en delegasjon fra PLO Moskva. Under besøket forsøkte de sovjetiske lederne å legge press på PLO.

Den sovjetiske utenriksministeren Gromyko sa at PLO burde anerkjenne staten Israel, slik at «partene kan nærme seg hverandre».

Det var en av deltagerne i PLOs delegasjon, Zuhair Mohsen, som opplyste dette etter tilbakekomsten.

Dette er nok et eksempel på at de nye tsarene i Kreml langt fra er «anti-imperialister» som de ynder å kalle seg, men fiender av det palestinske folkets kamp.

Den palestinske frigjøringskampens mål er et fritt, demokratisk Palestina for både jøder og palestinere. Gjennom å vende sosialimperialismen ryggen og holde fast på den væpna kampen vil de nå dette målet!

Denne bærer tittelen «Ære til sovjetunionens væpnede styrker». Det er verdt å merke seg at bare et av de mange våpen som er avbildet er defensivt.

De snakker om fred.

De to imperialistiske supermaktenes fortsetter både pratet om fred og rustninga til krig med uforminska styrke. Siden sist har president Carter gitt grønt lys for utviklinga av «nøytron-bomba», «bomba som dreper mennesker, men lar bygninger stå uskadd», og et nytt rakett-system.

Heller ikke Bresnev og hans drabanter har liggi på latsida. Med stor iver deltar de nå i angrepa på frigjøringsstyrkene i Eritrea, og her hjemme har de, med DNA-regjeringas hjelp, tilrana seg store norske havområder.

Disse propagandaplakatene sier endel om sannheten bak det falske fredspratet til sosialimperialismen. De ble utgitt i forbindelse med SU «K»'s 25. kongress i 1976.

Samme åra uttalte den sovjetiske flåteadmiralen S. G. Gorsjkov til avisa Morskoy Sbornik:

«Den sovjetiske flåten er en mektig faktor for å skape gunstige betingelser for sosialismens og kommunismens ekspansjon og en faktor for aktivt forsvar av freden og sikring av internasjonal sikkerhet».

Den øst-tyske forsvarsministeren, Heinz Hoffmann, la heller ikke mye imellom da han i partiavisa «Einheit» nr. 3/76, uttalte:

«Trass i de lidelsene en slik siste avgjørende konflikt mellom framskritt og reaksjon ville påføre folkene, spesielt i de kapitalistiske landa, ville dette fra vår side være en dypt rettferdig krig».

Anti-imperialister og revolusjonære må møte denne utviklinga med å styrke kampen mot begge supermaktenes, og med å forberede seg på krig!

Tidligere har vi skrevet om de nye raseteoriene som nå hylles i Sovjet. Det ser i alle fall ut til at de har slått gjennom for fullt på tegneborden! «Vi hedrer SUKPs 25. kongress med utmerket tjeneste», lyder teksten.

HVA MÅ GJØRES» er avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund.

Adresse:
Boks 2072, Grünerløkka, OSLO 5
Postgiro 2.23.26.43.

HVA MÅ GJØRES

Utkommer med 7 nummer pr. år.
Abonnementspris kr. 20,- pr. år.

Ansvarlig:
Jørn Magdal
Trykt i offset hos A/S
Duplotrykk, Oslo.

Full støtte til folkene i Tsjekkoslo-vakia og Chile!

21. august — 9 år siden Bresnev's tanks rulla inn i Tsjekkoslovakia. 11. september — 4 år siden USAs marionetter gjennomførte det blodige fascistkuppet i Chile. Det står fortsatt innpå 100 000 sovjetiske soldater i Tsjekkoslovakia, fortsatt er motstandskampen mot Pinochetregimet i en tidlig fase.

La oss derfor mobilisere mange studenter til solidaritetsdemonstrasjoner med det tsjekkoslovakiske og det chilenske folket disse dagene. Erfaringene fra frigjøringskampene i Vietnam og Kampuchea viser at linja til frigjøringsbevegelsene i de undertrykte landa avgjør om de skal nå frigjøring — men at en verdensomfattende solidaritetsbevegelse er til uvurderlig støtte for kampen.

For oss kommunister er det også viktig å propagandere lærdommene om hvorfor det blei invasjon i Tsjekkoslovakia i Chile.

REVISJONISTENE BANDT BIND FOR ØYNENE PÅ DE CHILENSKE FOLKEMASSENE OG FØRTE DEM TIL SLAKTEBENKEN

«Folkeenheden» (Unidad Popular) som brakte Allende til regjeringens «makta» i Chile var det det moskwarevisjonistiske partiet (PC) som hadde den politiske ledelsen. Det propaganderte at det chilenske voldsapparatet var nøytralt og aldri ville bli satt inn mot folket. Regjeringa gjennomførte våpenkontrollloven som forbad alle utafor hær og politi og ha våpen. Over hele verden

henviste revisjonistpartiene stolt til Chile som beviset på at det var mulig med fredelig overgang til sosialismen. Ikke engang koppemnasjonalisering tålte USA-imperialismen og deres lakeier. 11. september møtte tusener chilenerne døden, lurt av alt det falske pratet om fredelig overgang.

OG NÅ PROGAGANDERER DE FOR EVIG SLAVERI...

De som trudde at det moskwarevisjonistiske partiet nå skulle ta grundig sjølkritikk og reise den væpnede kampen mot Pinochetregimet tok sjølsagt feil. Nå var det ikke bare sosialismen som kunne nåes fredelig — men avskaffelsen av fascismen også. Ved å håpe på Carter som president, og på kompromiss med Frei og kristeligdemokratene skulle fronten bli brei nok til å humanisere diktaturet.

Motstandskomiteene som er uttrykk for den korrekte linja med aktiv og væpnede motstandskamp, blei bekjempet som «venstrestremisme». I Norge benekta medlemmer av PC at motstandskomiteene overhode eksisterte. Det samme sa folk i Chile-aksjonen i diskusjonene som gikk for 11. september i fjor.

Men på ruinene av den fredelige veiens fahit gror den væpnede motstandskampen.

MEN I NORGE ER BORGERSKAPET FREDELIG....

I Norge har både «NKP» og SV laga program siden kuppet i Chile. Fortsatt

står disse partiene like hardt planta i parlamentarismen og reformismen. Aller helst ser lederskapet i disse partiene at vi skal ungå noen revolusjonær situasjon i Norge, det kan virke forstyrrende på utviklinga av statsmonopolkapitalismen. Men skulle ikke det stå til å hindre, vil de forklare folket hvorfor de må legge ned våpna og la seg leie inn på en fotballstadion lik den Pinochet brukte til internering i San Diego.

De telegrammene som er avslørt fra militærøvelser mot arbeidere og progressive i Norge, er bare et av mange bevis på at SV-programmets framstilling av norsk borgerskap som spesielt fredelig ikke holder.

IM PERIALISME - IKKE FEILGREP

At revisjonismen ved makta er borgerskapet ved makta ser vi ved eksemplet Tsjekkoslovakia. Det imperialistiske og fascistiske borgerskapet i Kreml hadde to grunner til å invadere Tsjekkoslovakia.

For det første fordi Dubcek og hans fløy av det tsjekkoslovakiske borgerskapet slo inn på en økonomisk politikk med mer samarbeid med USA. Dette var en trussel mot innflytessfæren til sosialimperialismen, som seinere har vist at den ønsker seg flere vasallstater og slett ikke å miste de den allerede har.

For det andre var det våren '68 en sterk demokratisk bevegelse i det tsjekkoslovakiske folket. Bresnev var redd den skulle spre seg til de andre

fascistiske vasallstatene i Øst-Europa.

For «NKP» finnes det ikke lenger noen okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Erkequislingen Husak er fører for et kjært søsterparti. Når 21. augustkomiteen på universitetet kaller statsministeren i Polen for morder etter mordet på studenten Pyas, så appellerer «NKP» til den borgerlige staten om å ta seg av annonsørene.

Ved sosialimperialistisk invasjon i Norge vil «NKP» sikkert og visst opptre som Husak, som 5. kolonne.

Revisjonistene i SV som står formelt uavhengig av Moskva, har alltid sett på invasjonen i Tsjekkoslovakia som et tragisk overgrep frast et sosialistisk broderland mot et annet.

Synet på Sovjet som sosialistisk blei slått programmatisk fast på partiets siste landsmøte. Antiimperialister kjenner pratet om tragiske feilgrep fra før. Det var det samme som USA-imperialismens lakeier i Norge snakka om da de amerikanske krigsherjingene i Vietnam var på sitt mest bestialske. For pro-imperialister, enten de er lakeier for den ene eller andre supermakta, er det viktig å skjule at aggresjonen er et nødvendig resultat av et økonomisk system: kapitalismen i den imperialistiske fasen.

«ET FOREGANGSLAND I FRED»

For den som har hatt illusjoner om at SV er mer enn formelt sett uavhengig av Moskva, må sommeren ha bydd på nye sjokk. På vegne av partiet skamroser formann Furre havrettsminister

Evensen for «kompromisset» i Moskva. Furre er fornøyd med at Norge endelig gir opp midtlinja i Barentshavet for godt, og i tillegg gir Sovjet 23 000 km² på vestsida av den sektorlinja Sovjet tidligere hadde krevd. Disse områdene er ikke engang med i de «grå sonene», men ubestridelig sovjetiske, sier Furre og Evensen på tvers av folekretten.

Nestleder i partiet Berit As, er ikke dårligere. Hun sa på en «freds og vennskapskonferanse» i Murmansk at «I fredsarbeidet er Sovjet på mange måter å rekne for et foregangsland». Hun mente Murmansk var det rette sted å arrangere fredskonferanse: Der ligger som kjent verdens største marinebase. Videre rosa hun Sovjet for det framgangsrike arbeidet for kvinner og barn!

Alt dette sier hun når Sovjet blander seg inn militært i stadig flere områder — nå også i kampen mot den eritreiske frigjøringsbevegelsen — og trapper opp til verdenskrig.

Progressive studenter: Det går en veg som legger uthyttersystemet i grava — og en som aldri fører lenger «utover» kapitalismen enn i Chile. Det finnes ei linje som betyr resolutt kamp mot all imperialisme — og ei som støtter Sørjets ekspansjon og krigsforberedelser. Valget er deres! **LEVE DEN PROLETARISKE VERDENSREVOLUSJONEN!**

STUDÉR MARXISMEN-LENINISMEN BLI ABONNENT PÅ LENIN-SERIEN FRA FORLAGET OKTOBER!

STUDER KLASSIKERNE

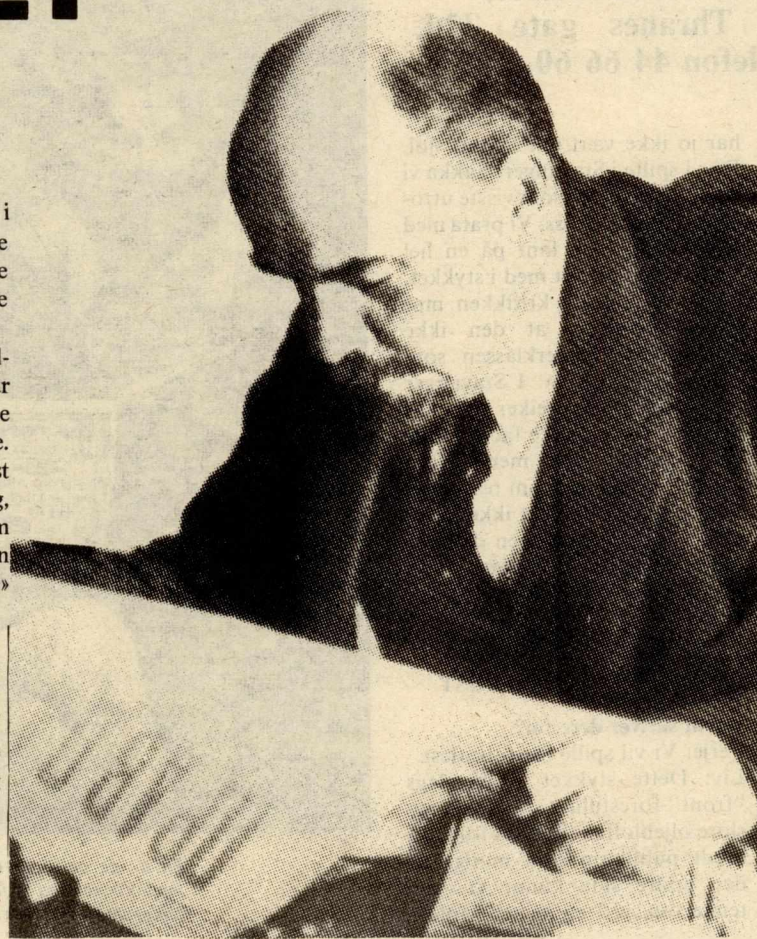
Det er stor interesse for å studere marxismen blant studenter. Men det er mange som utgir seg for å være marxister og sosialister og som skriver tykke bøker hvor de fortolker Marx og Lenins verker, til revisjonisme (reviderer marxismen). Den beste måten å skille ut hvs som er virkelig marxismen og hva som er revisjonisme, er å studere hva Marx og Lenin skriver sjøl.

Forlaget Oktober holder nå på med å gi ut serien utvalgte verker i 12 bind av Lenin. Disse verkene inneholder om lag 200 av de viktigste arbeidene til Lenin fra 1890 åra til 1923. Bøkene gir en samla framstilling av de erfaringene som gjorde Oktober-revolusjonen mulig, som har klargjort den vegen som arbeider i alle land må følge, for å styrte kapitalismen og skape et sosialistisk samfunn der arbeiderklassen sjøl har makta.

Det kan ikke bli noen revolusjon i Norge heller, hvis ikke mange arbeidere og alle progressive kjenner verkene til Lenin og de andre marxistiske klassikerne.

Den nye revolusjonære bevegelsen som er leda av AKP (m-l) har brukt den marxistiske-leninistiske teorien på klassekampen i Norge. De praktiske erfaringene har vist at Lenins teorier om partibygging, om statens klassekarakter, om imperialismen, om revisjonismen og de borgerlige «arbeiderledere» er gyldig.

I partiet SV blir det overlatt til lederne å uttale seg om «vanskelige teoretiske spørsmål» som f.eks. Sovjet. Slik kan revisjonistene i SV få forfalske marxismen i fred og ro og spre forfalskninger av Marx og Lenin til mange progressive. Derfor er det svært viktig at du studerer klassikerne for å være med å løse oppgavene som klassekampen stiller og avsløre revisjonismen.

HVA VIL DET SI Å ABONNERE?

Ved å abonnere på Lenin-serien Utvalgte verker i 12 bind får du bøkene tilsendt fra forlaget etter hvert som de kommer ut. Du betaler ikke noe på forhånd, men forplikter deg til å betale hver bok seinst 14 dager etter at du har fått den.

Som abonnent er du sikker på å få alle bøkene i serien. Du får et visst avslag i prisen i forhold til det bøkene koster i bokhandelen — 15%. Ei bok som koster 34,50 i handelen, vil du få for 29 kroner.

Du kan gjerne gå sammen med

noen andre og tegne gruppeabonnement. Det vil si at dere får tilsendt flere eksemplarer av hvert bind til samme adresse. Vær oppmerksom på at ei slik ordning stiller krav til den som er adressat. Hun eller han må sørge for at bøkene kommer raskt videre til de som skal ha dem, og at betaling fra alle sammen blir ordna på en grei måte.

Dersom du ikke oppgir noe annet, vil abonnementet løpe fra den første nye boka som kommer ut. Hvis du også vil ha de binda i serien som alt er kommet ut, må du markere det særskilt.

Bestillingsseddel

- Jeg ønsker abonnement på serien Lenin: Utvalgte verker i 12 bind fra Forlaget Oktober. Abonnementet gjelder fra den første boka som kommer ut.
- Av de binda som alt er kommet ut, vil jeg ha de jeg har satt kryss ved (oppgi antall hvis det er gruppeabonnement): b. 2: «Hva må gjøres» b. 6: «Imperialismen» b. 11: «Venstre-kommunismen»

(Bestiller du etter 15. juni, må du også fore opp b. 8: «Staten og revolusjonen» for å få den med.....)

- Jeg forplikter meg til å betale for bøkene innen 14 dager etter inntakelsen.
- Jeg ønsker gruppeabonnement, eks. av hvert bind.

Navn:

Adresse:

Postnr./sted Underskrift:

Send slippen inn til Forlaget Oktober, Postboks 6875 St. Olavs plass, Oslo 1 — eller lever den til Oktober-bokhandelen eller Oktober-kommisjonøren på ditt sted.

TRAMTEATERET:

Tramteateret benytter humor og ironi som skarpe våpen i klassekampen. Her er LO og DNA-pampene samla med resten av borgerskapet omskapi til guder i Valhall.

«Vi vil bruke teateret til politisk agitasjon!»

Tramteateret springer ut av **Studentsamfundet** i Oslo. De lagde politisk teater som var skarpe våpen i Rød Fronts valgkamp mot konservative og revisjonister. "Svin blir svin" var en knytteneve mot den reaksjonære "Fei dem ut"-kampanjen i 1975. Året etter var det Sovjet-revisjonismen som fikk smake den politiske satiren i stykket "Fra Stalingrad til Angola".

Høsten 76 etablerte de seg som fri gruppe og første produkt etter "løsrivelsen" er "Deep Sea Thriller" — en revy om Norge i en Oljealder.

Til nå har over 6500 mennesker

sett stykket på 20 forestillinger i Oslo, Drammen og Stavanger. Foreløpig er hovedstaden forfordelt, men dette skal rettes på. I høst har Tramteateret planlagt turneer med omlag 30 forestillinger i Nord-Norge, Vestlandet og Østlandet. Også studentene vil bli tilgodesett med flere forestillinger. Terje og Liv som vi har snakka med, mente at alt for få studenter har sett stykket. Programmet er ikke fulltegnet enda, så gruppa tar imot flere engasjementer.

Adressa er: Tramteateret, Waldemar Thranes gate 32d, Oslo 1, Telefon 44 66 60.

Hvor har dere hentet navnet deres fra?

Liv: Navnet stammer fra de såkalte Tramgjengene som spilte politisk teater for arbeiderklassen før krigen. Disse fikk mye av utstyret sitt og ideene sin fra tysk og russisk proletarteater. Både Kommunistpartiet og Arbeiderpartiet hadde slike trupper som de benytte i valgkamp osv.

Disse føler dere i slekt med?

Liv: Det vi først og fremst har felles med tramgjengene er at vi vil bruke teateret til politisk agitasjon. Dere larger tekstene deres sjøl?

Liv: Den gangen vi spilte i DNS prøvde vi å sette opp et stykke vi ikke hadde laget sjøl. Det gikk ikke bra. Et viktig poeng for oss er at vi må stå politisk innefor det vi gjør og da er det best å lage tingene sjøl.

Etter å ha sett "Deep Sea Thriller" har jeg det inntrykket at det ligger en enorm arbeidsinnsats bak. Ikke bare kunstnerisk, men dere må ha drevet mye granskingsarbeid?

Teateret må være politisk ledene

Liv: Vi har nok brukt opp imot 4/5 av tida til studier og diskusjoner omkring stoffet. For å lage et godt politisk stykke er man nødt til å være politisk ledene på det spesielle området men vil si n oe om. Derfor er studiefasen, med undersøkelser og politiske diskusjoner noe av det viktigste i forberedelsene.

Har dere fått noe hjelp på veien?

Terje: Ja, vi har hatt mye kontakt og diskutert med folk utenfor teateret. Vi har fått hjelp fra folk i AKP, fra folk i oljegruppa i SNM og fra andre folk som har tilknytting til det miljøet vi hadde lyst til å skildre. Dessuten har vi jo fått rein kunstnerisk og faglig hjelp fra Sigve Bøe og Petter Lindbekk.

Liv: Dessuten bygger en del av revyen på de intervjuene Sven Wam og Petter Vennerød ikke fikk sende i NRK. Disse intervjuene er med folk som sjøl har jobba på plattform.

Så dere bygger på direkte iakttagelser fra arbeidsfolk?

Liv: Ja, men det er for dårlig. Vi

har jo ikke vært der og sett sjøl. Da vi spilte i Stavanger snakka vi med kammerater som visste utrolig mye mer enn oss. Vi prata med oljearbeidere og fant på en hel haug vi skulle hatt med i stykket. Terje: En del av kritikken mot stykket går på at den ikke framstiller arbeiderklassen som den ledene klassen. I Stavanger fikk vi høre om streiker som har blitt dyssa ned. Slike facts hadde gjort stykket bedre, men for oss var det et spørsmål om ressurser. Vi hadde rett og slett ikke råd å reise til Stavanger, men dette er ting vi mener vi kommer til å prioritere neste gang vi jobber med et stykke.

TEATER FOR FOLK FLEST

Hvem skriver dere for?

Terje: Vi vil spille for folk flest. Liv: Dette stykket er en slags "front"-forestilling. Vi ville avsløre oljebløffen til DNA for et så bredt publikum som mulig. På den andre sida kunne vi også tenke oss, ved en seinere anled-

ning å spille på et politisk grunnlag som ikke er så bredt. Dere hadde premiere i studentenes hus: Chateau Neuf, men så fortsatte dere å spille for fulle hus på revyteateret Chat Noir. Dette huset er kjent for en rekke reaksjonære revyer. Var det ikke med blandede følelser dere entret den scenen?

Liv: Først var i skrekkslagne. Vi mente det var høyst tvilsomt. Men stedet var billig, og vi fant ut at det var fordeler med å spille på et sånt sted. Vi rakk et mye bredere publikum enn vi hadde regna med på forhånd.

Kom det mange arbeidsfolk og så

forestillingen?

Terje: De utgjorde ikke brotarten av publikum, men jeg tror det kom fler enn det ville gjort i Chateau Neuf. Dessuten hadde vi inntrykk av at denne gruppa vokste etter som tida gikk.

FORESTILLING PÅ JERNVERKET I MO I RANA

Har dere hatt kontakt med klubber og fagforeninger?

Terje: Vi solgte en del billetter på arbeidsplasser og har hatt kontakt med noen klubber, men vi var for seint ute til at det blei noe greie på det. Det kommer av at vi veit lite om distribusjon av billetter og

slike ting, men vi lærer. Vi skal organisere salget bedre, slik at folk får tid til å skaffe seg barnevakt osv.

Liv: På turneen i Nord-Norge har Hålogaland Teater ordna det så vi skal spille en forestilling på Jernverket i Mo. Det gleder vi oss til og sånne ting skal vi prøve å få til seinere også.

"Deep Sea Thriller" er en revy. Hvorfor denne forma?

Liv: Vi prøvde først å lage et sammenhengende stykke, men fordi stoffmengden blei så enorm var det etter hvert naturlig å gå over til å arbeide med revyformen.

Terje: Vi ville skrive om olja fordi den ser ut til å gripe inn i folks hverdag på så mange plan. Nettopp derfor passer revyformen. Det blir lettere å vise sammenhenger og kontraster ved å sette korte innslag opp mot hverandre. Dessuten viste det seg at den humoristiske og ironiske stilen som passer så bra til det politiske teateret kom godt fram i revyforma.

FOLK VIL HA POLITIKK

Er dere ikke redd for at politikken kan drukne i forma?

Liv: Det er klart at det ligger en fare i det, men det like farlig å henge seg uforstående på tesen om at innholdet bestemmer forma og så punktum. Det må jobbes hardt med forma. Blir vi teknisk gode og finner en bra form så blir det politiske innholdet skarpere. På den andre siden må ikke forma bli dominerende. Da kan politikken forsvinne og det er imot publikums interesser. Folk vil ha politikk.

Kritikken fra borgerlig hold har vært overveldene. Er dere ikke redd for at dere ikke har truffet der dere skulle?

Liv: Det er riktig at en del av kritikken har vært nesten for bra, men vi oppfatter det som at kunstkritikerene i flere aviser først og fremst gir oss ros for den kunstneriske kvaliteten og det er vi glad for å få.

Terje: Det er forresten ikke riktig at all kritikken har vært så bra. Den kritikken vi fikk i Arbeiderbladet forteller at vi har pirket i en del ømtålelige saker. Hele anmeldelsen osrer av at journalisten er fornærmet på partiets vegne.

Ny Tid leverer en sur kritikk som ender i at vi har feil konklusjon. Etter all den flatterende kritikken var det bra at vi fikk sånne reaksjoner som viser at vi er på rett vei.

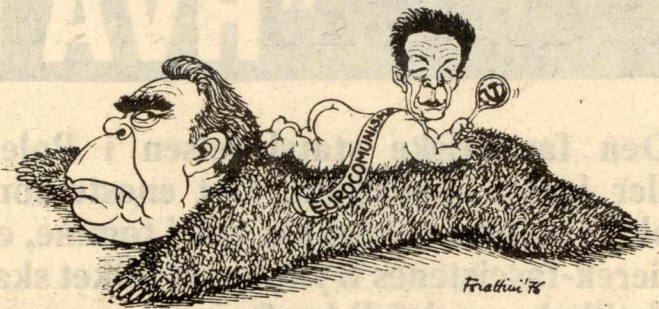
En av de beste sketsjene i "Deep Sea Thriller" viser hvordan den borgerlige inndoktrineringa av folket og arbeiderklassen virker. Arbeiderbladet og "åndene" i bakgrunnen forteller alt sanna som det ikke er og setter hele verdensbildet på hodet.

«Det går et spøkelse gjennom Europa - Eurokommunismens spøkelse.» Med denne kraftsatsen åpner innledningen om studiearbeidet i SV på SV sitt landsmøte. Det ble videre slått fast at framtidsperspektivene for de såkalte «eurokommunistene» i Sør-Europa er storartede. - I dag banker de på regjeringdørene - når man er nådd så langt, hva kan man ikke da vente i morgen? spør SV.

På landsmøtet og i forskjellige skrifter

kalles «euro-kommunismen» for en «nyskapelse» som «har bidratt til en fornyelse i strategi-diskusjonen på venstresiden.» (Til diskusjonen om «Eurokommunismen», USV's Småskrifter).

SV vil ha en ny diskusjon om strategien for sosialismen. Det kan ikke bli annet enn en repetisjon på de synspunkter som sto mot hverandre i den store polemikken mellom Kinas Kommunistiske Parti (KKP) og det italienske «kommunist»partiet (PCI) under Togliattis ledelse for 15 år siden.

stadium til en sosialistisk omforming av Italia?» (Ny Tid, april -77).

Fornøylig er det at Morten Jørgensen i et skriv før han ble ekskludert av NKS i 1974, anklaga AKP(m-l) for å stå på denne strategien. Vi oppfordrer folk til å lese AKP's prinsippprogram og sammenlikne med sitatet fra Jørgensen.

BORGERSKAPETS TEORIER

Også i den praktiske utførelsen av politikken ser en likhet mellom «eurokommunistene» og den reformistiske politikken til SV og DNA. Det er nasjonalisering og statlig overtaking av bankvesen og viktige industrier som er «kravet». De vil operere innenfor borgerskapets stats — ikke på noen måte gjøre slutt på den.

Lenin karakteriserte dette som det «rene vrøvl». Men det er dette vrøvlet dagens revisjonister, liksom sine forgjengere tidlig i århundret, vil ha arbeiderklassen og det arbeidende folket til å tro på. Som Kautsky vil eurorevisjonistene ha folk til å tro at endel såkalte «strukturformer» skal kunne oppheve kapitalismen. Hensikten er ingen annen enn å forhindre revolusjonen og opprettholde borgerskapets diktatur. Dette er i virkeligheten en av borgerskapets teorier laget for å føre det arbeidende folkets kamp på avveier.

De chilenske revisjonistene i PC, markedsførte de samme ideene under den samme merkelappen, «socialisme». I Chile var resultatet styrka statsmonopolkapitalisme og avvæpning av folkemassene. Et forræderi folket fikk blø for.

«Eurokommunistene» og SV følger i de samme blodige spor. Carillo mener at den spanske fascisthæren «nesten er blitt et masseapparat» (...! «som er blitt bevisst at den er blitt utnyttet mot de folkelige kreftene, og vil kvitte seg med denne rollen som ikke «dens egen.» (I morgen: Spania!).

Vi slutter oss til de kinesiske kameratens karakteristikk: «Den neteori om «strukturreform» er et fullstendig forræderi mot de marxist-leninistiske teorier om proletarisk revolusjon og proletarisk diktatur.» (Den store polemik, Peking-Moskva, Futura 1975).

MELLOM TO HERRER

Alt dette er ideer som de nye tsarene i Kreml har propagandert ivrig for all sin tid ved makta. Hvorfor har det tross dette kommet et organisatorisk brudd mellom Moskva på den ene siden

og revisjonistene i Frankrike, Italia og Spania på den andre siden? Er dette bruddet så dypt som det kan se ut til på overflaten?

Bruddet kommer på et tidspunkt da de nye tsarene forbereder en ny verdenskrig. For dem er det av stor betydning å beholde en «sosialistisk opposisjon» som kan støtte dem og ta jobben som 5. kollonne i tilfelle okkupasjon.

Dette er i mot ønskene til borgerskapet i de samme landene. I ei krisetid trenger de sårt til ei regjering som kan undertrykke all opposisjon fra arbeiderklassen, og hva er da mer ønskelig enn en

såkalt «sosialistisk arbeiderregjering»? Ei sann regjering kan vanskelig, både av hensyn til den indre «troverdigheten» og av de internasjonale forbindelsene, være noen åpen filial av Moskva.

De sør-europeiske revisjonistpartiene står altså i en motsigelse mellom å tjene sitt hjemlige borgerskap og å tjene sosialimperialismen. Det ligger i revisjonismens natur at en vil komme til et slikt punkt.

«FOLK UTEN PRINSIPPER»

I 1966 sa Enver Hoxha, lederen for det sosialistiske Albania, følgende om den internasjonale revisjonistiske bevegelsen:

«Lederne for Sovjetrevisjonismen prøver med alle midler, nå med trusler og press, da med innrømmelser og rubler, å tette sprekene i den lekkende revisjonistiske skuta. Men ingen av disse bestrebelsene har lyktes og vil aldri lykkes, for revisjonistene er folk uten prinsipper, smittebærere av borgerlig ideologi, nasjonalister og sjåvinister. Derfor kan det aldri bli enhet mellom dem. (The party of Labour of Albania in battle with modern revisionism. Tirana 1972).

Denne prinsippløsheten understrekes av disse folkas holdning til den andre supermakta, USA. Lederen for PCI, Enrico Berlinguer, går inn for fortsatt italiensk medlemskap i NATO. (Newsweek, 12/6-76). Carillo sier: «USA bør fortsatt få ha militære baser i Spania» og «Spanske kommunister er villige til å gjøre det lettere for utenlandsk kapital å investere i landet.» (Arbeiderbladet, jan. 77).

PRISE ANDEN FRA HELSINKI

Men allikevel er det ikke snakk om noe fullstendig brudd med Moskva.

Som de erkefiender de er av folkenes frihet støtter de opp om det røykteppe Sovjet legger over sine krigsforberedelser. De roser «anden» fra Helsinki og gjør sitt beste for at Europas folk skal gå den kommende krigen uforberedt i møte.

Carillo, vistnok den mest Sovjet-«fiendtlige» av dem, blir stilt overfor spørsmålet om hva han vil gjøre i tilfelle krig mot de «sosialistiske» landa, Sovjet of Warsavapaktlanda — og slår tappert fast: «Jeg ville slåss for sosialismen uten å nøle!» (I morgen: Spania!).

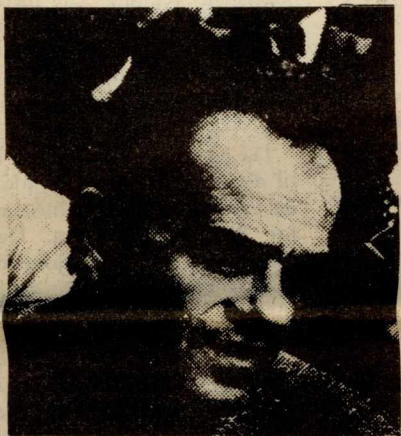
Som vi har sett er «eurokommunismen» slett ingen «nyskapning». Det er en variant av den samme borgerlige bevegelsen spesielt anretta for arbeiderklassen. En bevegelse som arbeiderklassen har kjempet mot siden Marx' tid.

På den bakgrunnen er det ikke så vanskelig å fatte at vårt hjemlige revisjonistparti SV følger utviklingen av «eurokommunismen» med så stor interesse. Revisjonismen lanseres stadig i nye fasonger. Kanhende vil denne «moteriktige» fasongen passe SV?

NOTER:

PCI = Det italienske revisjonistpartiet. Leder er Enrico Berlinguer. PCE = Det spanske revisjonistpartiet. Leder: Santiago Carillo. PCF = Det franske revisjonistpartiet. Leder: Georges Marchais.

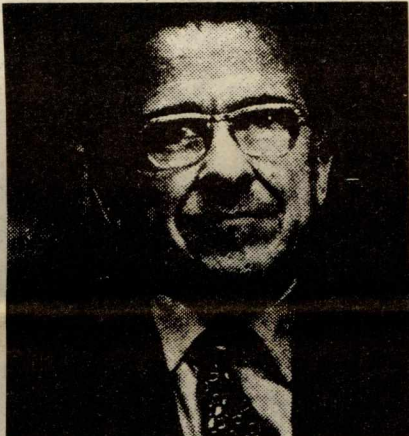
«Eurokommunismen» - klassisk revisjonisme i moteriktig snitt

Georges Marchais

Enrico Berlinguer

Santiago Carillo

Det er de degenererte «kommunistpartiene» i Frankrike, Spania og Italia som er sentrum for det som kalles «eurokommunismen». Begrepet oppsto som en følge av to møter mellom lederne for de respektive partiene i 1975. Ut av møtene sprang det to felleseklæringer som nok en gang bekrefter at disse partiene støtter seg på grunnleggende revisjonistiske teser.

STRUKTURREFORMER — LIKET AV KAUTSKY ER GRAVD OPP

«... den fri utøvelse av den alminnelige og direkte valgrett etter forholdstall. Det er innen for disse rammer, at de to partier — som alltid har respektert og framover vil respektere den alminnelige valgfettsfølelse — forstår de arbeidende klassers overtakelse av staters ledelse.» (Fellesdokument fra PCI og PCF).

«... og til på alle områder å føre de vidtrekkende **strukturreform** (vår uthevelse) ut i livet som alene kan sikre nasjonenes framgang.» (Felleseklæringen fra PCI PCE).

Dette er gamle toner. Den mest kjente og mest forræderiske eksponent for denne teorien var Kautsky. I sin bok «Proletariatets diktatur» hevdet han synet at proletariatet kunne ta makta «med fredelig, økonomiske, legale og moralske midler, istedetfor med fysisk makt alle steder der demokratiet er innført.»

Vi slutter oss til KKP som i sitt åpne brev til PCI i 1962, sier at kommunister må dra en skarp skillelinje mellom seg selv og sosialdemokrater som Kautsky.

«DET RENE VRØVL»

Lenin gjendrev det feilaktige synspunktet som «eurokommunistene» nå med fornyet styrke

tar opp igjen: «Det ville være det rene vrøvl å tro at den mest dyptgående revolusjon i menneskehetens historie — en revolusjon som for første gang overførte makten fra det utbytende mindretall til det utbytende flertall — kunne gjennomføres innenfor rammene av et borgerlig, parlamentarisk demokrati, uten drastiske forandringer, uten skapelsen av nye former for demokrati og nye institusjoner, som svarer til de nye betingelser for å anvende demokratiet.» (V.I. Lenin : Against revisionism).

«PROLETARIATETS DIKTATUR ER UMIDERNE»

«Arbeiderklassen kan ikke rett og slett overta det ferdige statsmaskineriet og sette det i gang for sine egne formål ...» (Marx: Borgerkrigen i Frankrike).

Det gamle statsmaskineriet må knuses, «brytes i stykker» som Lenin uttrykte det. Og «hva skal det istykkerslåtte statsmaskineriet erstattes med?», spør han. Svaret på det kan bare være: proletariatets diktatur. «... en periode av makeløst voldsom klassekamp i makeløst skjerpede former, og følgelig må også staten i denne perioden uungåelig være en stat som er demokratisk på en ny måte (for proletariatet og de eiendomsløse i det hele tatt) og diktatorisk på en ny måte (mot borgerskapet). (Lenin: Staten og revolusjonen).

På dette spørsmålet er «eurokommunistene» uhyre klare, ingen tvil levnes om at de ikke skulle stå i skarp motstrid til Marx og Lenin.

Pierre Juquin, sentralkomitelem i PCF, svarer kort og greit: «Proletariatets diktatur er umoderne.» (Newsweek, 12/6-76).

JØRGENSEN OG DEN REVISJONISTISKE TO-FASE STRATEGIEN

Hva vil «eurokommunistene» ha i stedet? Jo, de vil ha borgerskapets diktatur. Santiago Carillo, lederen for det spanske «kommunistpartiet» (PCE), uttrykker det sånn:

«Vi mener at hvis borgerskapet har sjanser til å beholde sitt sosiale system, har også de sosialistiske kreftene store muligheter for å vinne i en demokratisk kamp og på den måten komme til regjeringmakten. Og fra da av, hvis vi får folkets støtte, vil vi begynne å iverksette en hel rekke reformer av strukturene. På et tidspunkt vil det komme til et brudd med systemet, men jeg vet ennå ikke når.» (I morgen: Spania! PAX).

Dette er den tradisjonelle to-fase strategien, der en først skal nå fram til en «demokratisk» fase og deretter vinne tilslutning for «sosialismen». Denne strategien er bl.a. programfesta av NKP.

Betegnende for SV — og spesielt den «radikale» fløya i SV — er det at Morten Jørgensen gir sin tilslutning til denne strategien. I et spørsmål til pressesekretæren i PCI sier han: «Dere er nå i en sterk posisjon innenfor det borgerlige statsapparat og det hersker en slags likevekt mellom de folkelige og de reaksjonære kreftene. Men hvordan skal dere komme fra dette

Revisjonistlederen Berlinguers to ansikter.

“HVA MÅ GJØRES” I POLEN

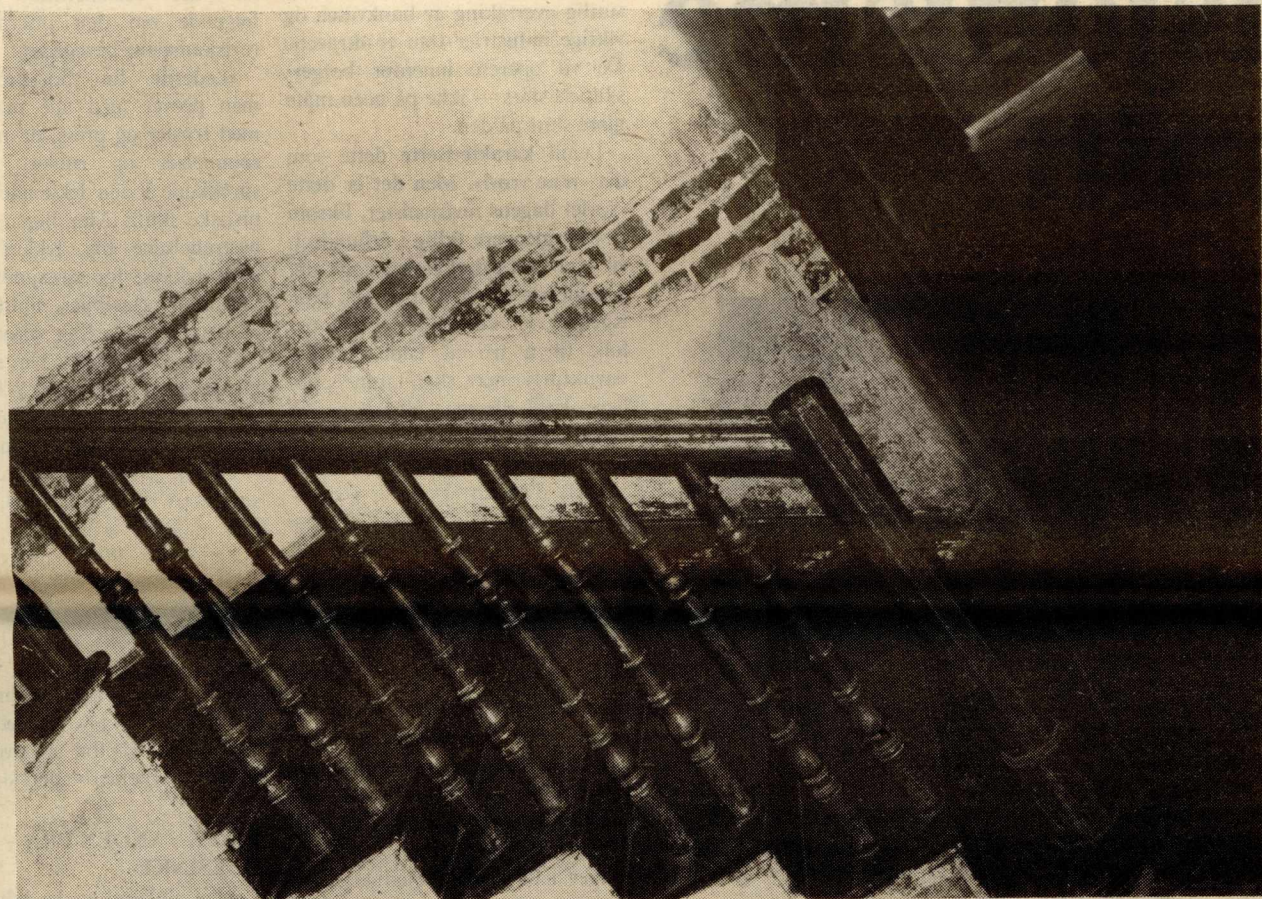
Den fascistiske statsledelsen i Polen tåler ingen opposisjon. Det eneste som holder statens voldsmakt noe i tømme, er Gierek-fascistenes frykt for at folket skal slå tilbake med full kraft.

Da vi kom til Krakow fikk vi vite at tre leiligheter hvor det bor opposisjonelle studenter var ransaket av politiet. Rommet hvor vi hadde samtaler med studentene var ganske sikkert overvåket. De vi snakka med visste hva politiet sto for. Derfor lovte vi at ingen navn skulle

nevnes og vi tok ingen bilder. Av hensyn til mikrofoner i rommet la studentene vekt på at de ønsket å arbeide legalt — innenfor lovens rammer — sjøl om det er vanskelig å gjøre noe effektivt på det grunnlaget.

På tross av dette fortalte den to timer lange samtalen oss mye om undertrykkinga Polen og vi lærte en masse om hvor viktig internasjonal solidaritet er.

Trass i mord og overvåking

I denne trappeoppgangen ble den myrdede antifascisten Pyas funnet.
(Foto HMG.)

polske studenter kjemper mot fascismen

MORDET PÅ STANISLAW PYAS Sammen med en kamerat starta den polske studenten Stanislaw Pyas en underskriftsaksjon til støtte for de arbeiderne som leda streiken i Radow i 1976 og som nå ble forfulgt av myndighetene. Studentene samla inn 517 underskrifter — et anseelig tall når en veit at det å sette navnet sit på et slikt papir reknes for en alvorlig forbrytelse i det fascistiske Polen.

I mai ble Pyas funnet død i en trappeoppgang i sentrum av Krakow. Politiet hevda han hadde detti i trappa på grunn av fyll. De var aleine om å tro på den historien.

Mordet på Pyas vakte en bølge av forbannelse blant studentene i

Krakow. Dette var like før Juvenaliaen, en årlig studentfest, skulel gå av stabelen. I stedet for den vanlige festen, samla studentene seg i et stort tog som under svarte sørefaner gikk gjennom Krakow gater.

I dagene etter var det en rein “pilgrimsvandring” til oppgangen der Pyas ble funnet. Folk la ned blomster og tente stearinlys. Tilstømminga var så stor at politiet for ei tid stengte hele huset.

Mordet på Pyas hadde lært studentene ei lekse. Viljen til å slåss var tent. På kvelden samme dagen som sørgetoget gikk, ble det arrangert et nytt tog. Dette toget ble avslutta med at det ble lest opp et manifest som erklærte

at en studentenes solidaritetskomite nå var danna.

FASCISTENE OVERVÅKER

Det var medlemmer av denne komiteen vi var på jakt etter i Krakow. Vi gikk forsiktig fram. Vi var redde for å bli sendt ut av landet før vi hadde oppnådd noe som helst. Det gikk glattere enn vi hadde frykta. Til alt hell lå politiet foreløpig på ei tilnærmedesvis mjuk linje. Medlemmene av komiteense sa det slik: “De vet vi h ar stor støtte og vil foreløpig ikke gjøre noe overilet som kan puste til ilden”.

Denne linja var likevel ikke mjukere enn at tre medlemmer av komiteen fikk leilighetene sine endevendt bare ei uke før vi kom

dit. Det største slaget var at skrivemaskinene ble beslaglagt. Hele tre stykker tok politiet med seg. Ellers fortalte de med et beskt smil om politiets dumheter. Blant annet hadde de tatt statuttene til den offentlige polske studentorganisasjone med seg!

“De endevendte alt og tok alt”, fortalte de.

Sjøl om politiet nå ligger lavt, følger de nøye med. De ti medlemmene av komiteen blir alle skygga. De var ganske sikre på at leiligheten vi satt i var avlytta. At de risikerer mye er åpenbart.

I Krakow var det ennå ikke foretatt represalier, utenom i et tilfelle. En medisinterstudent var blitt snakka til rette av lederen for fakultetet. De vi snakka med forklarte det slik: “De aller fleste professorene og adjunktene støtter oss.” Likevel, de venta seg ikke fred i all framtid. Husransaking var et tegn på ei skarpere linje fra herskerne. Mordet på Pyas viste at om nødvendig vil politiet nytte alle midler for å kneble og splitte opp opposisjonen.

PRESSA LJUGER

Til nå hadde metoden fra myndighetene vært å tie det hele i hjel, eller komme med løgnhistorier. Mordet på Pyas framstilte de som et fall i fylla. Da demonstrasjonen 15. mai samla rundt 5000 folk, ble det ikke nevnt

i pressa. Avisene over hele Polen ville ha det til at studentfesten, Juvenaliaen, hadde forløpt som vanlig.

Slik propaganda går kanskje ei tid overfor folk som bor helt andre steder i Polen. For folk i Krakow var løgna for tjukk. De visste det var løgn, men undertrykkinga til staten forhindra dem likevel i å få vite den hele og fulle sannheten.

Akkurat dette var komiteens aller største problem. Hver eneste dag kunne de lese løgner og forvregninger i avisene, uten å kunne svare. Til og med skrivemaskinene var tatt fra dem.

På tross av dette var komiteen kjent i Krakow. De har nå laga en ny underskriftsaksjon til støtte for danninga av en Solidaritetskomite for Studenter. Til nå hadde de samla inn 629 underskrifter på denne lista.

ØKT KONTAKT MELLOM ARBEIDERE OG STUDENTER

Kontakten med arbeiderene var ikke så god. Ei jente i komiteen forklarte at forskjellen mellom studenter og arbeidere var mye større i Polen enn for eksempel i Frankrike, der hun hadde vært ei tid. Skillene gikk både på det økonomiske, kulturelle og reint språklige planet. Gierek-klikken gjør alt for å opprettholde denne avstanden.

Likevel ser vi Polen i dag at arbeidere og progressive intellektuelle finner fram til hverandre. Dette har også skjedd i Krakow. Sjøl om det er på et beskjedent plan, har det allerede vært et par kontaktmøter mellom komiteen og enkelte arbeidere.

MÅLET ER EI UAVHENGIG FAGFORENING FOR STUDENTER

All politisk virksomhet ved polske universiteter skjer gjennom en statlige studentorganisasjonen. Det er en organisasjonen for strebere som bukker for regjeringen og arrangerer harmløse utflukter for studentene. Ingen vi prata med kunne gi eksempler på at denne organisasjonen noen gang hadde tatt opp og forsvart studentenes interesser mot regjeringena.

Derfor ønska de vi prata med å danne en fagforening for studentene. Ei forening som var

partipolitisk uavhengig og som kunne forsvare både de økonomiske og politiske rettighetene deres. Disse planene var ennå svært løse. Hele bevegelsen starta 15. mai og nå var det ferietid. Likevel, ting var på gang. SJølve komiteen består foreløpig bare av 10 personer, men noen kontaktgrupper er allerede opretta. Målet er å velge en ledelse så snart som mulig på høsten.

De har tatt mål av seg til å gi ut en egen avis. Problemet med det, er ikke mangel på bidragsyttere, men mangelen på tekniske hjelpemidler. Noen av det herskerne i Polen frykter mest i dag er skrivemaskiner og stensilmaskiner.

Solidaritetskomiteen for Studenter er en organisasjon som slåss for demokratiske rettigheter i en fascistisk stat. Det er ingen sosialistisk bevegelse, den inneholder forskjellige politiske og ideologiske retninger. En del av dem er katolikker. (Kristendommen har ennå godt feste i Polen.)

DEMOKRATISK KAMP MOT FASCISMEN

De polske studentene fører kampen sin under et knall hardt fascistisk regime. De nærmest avskåret all kontakt med utlandet. Bare radio og samtaler med utenlandske turister gir dem noe informasjon. Derfor følr de seg også isolerte.

Da ba oss sende en varm takk til de svenskene som hadde tatt del i en solidaritetsdemonstrasjon for dem i Stockholm. Da vi fortalte om demonstrasjonene her i Norge mot den polske statsministerens besøk og til støtte for dem, ble de svært glade. De lo godt av “Frihetens” redaktør, Arne Jørgensen, som ville anmelde demonstrantene for å ha kalt den polske statsministeren en morder.

De sendte med oss de beste ønskes da vi fortalte om demonstrasjonene 21. august, der også deres kamp vil bli viet stor oppmerksomhet.

Det er naturlig å avslutte med en kraftig oppfordring til alle om å mobilisere for fullt til 21. august. Kampen mot fascismen i Øst-Europa er i gang. Den trenger all den støtta vi kan gi!

Nr. 7 i gaten Szewska i Krakow. I trappeoppgangen i dette huset ble Stanislaw Pyas funnet myrdet. (Foto HMG.)

«HVA MÅ GJØRES» I POLEN

Gierek vil ha lydlige teknokrater

Utstritt fra studentboligene i Krakow. (Foto HMG.)

Livet til den polske studenten er slett ikke spekka med den «sosiale tryggheten» som Sv vedtok på sitt siste landsmøte. Sporene av sosialisme er fullstendig sletta ut. Situasjonen nå kan best sammenliknes med tida da den

progressive studentbevegelsen begynte her i landet. Fremdeles er det «studenti-kosen» som dominerer bildet, utøvd av de få som har råd til et slikt liv.

De får rett og slett ikke arbeid.

UTDANNING UNDER

BORGERSKAPETS DIKTATUR
Det er faktisk slik i Polen at du får ekstra poeng når du søker videregående utdanning om du er fra bonde- eller arbeiderfamilie. Lite har det hjulpet. Helt siden starten av 1960-åra har prosenten arbeiderungdom ved de høyere skolene vært rundt 28 prosent. For bondeungdom har tallet vært stabilt på 13 prosent. Begge grupper er sterkt underrepresentert når vi ser på deres andel av befolkninga som helhet.

Årsaken til dette er klar. Undervisninga er like borgerlig innretta som her i landet. Målet med undervisninga er ikke å skolere opp dyktige representanter for arbeiderklassen, men lydlige teknokrater for styresmaktene.

I motsetning til sosialistiske land som Kina og Albania, er kontakten mellom de høyere skolene og arbeiderklassen lik null. Ingen studentgrupper drar på landet eller ut i industrien for å lære. Ingen arbeider kommer til skolene for å undervise. Ikke en gang om sommeren tar studenter seg arbeid i industrien. Grunnen?

DE ØKONOMISKE KÅRA

Ikke alle går arbeidsledige om sommeren. Er du inne i systemet, eller har flaks, kan du få jobb gjennom de offisielle studentorganisasjoner, for eksempel turist-organisasjonen Almateur. En del bedrestilte skaffer seg også jobb i utlandet. Dette betyr at de fleste studentene må leve på foreldrene. Lån får de ikke, og stipendene er svært lave og gis på langt nær til alle. Bare hvis inntekta er under 1400 zloty pr. familiemedlem kan avkommet få stipend. Det er ikke større enn 1000 zloty pr. måned. Om du er flink kan du få ekstrastipend på 2-300 zloty i måneden. Dette er lite.

På studentbyene, der de bor to og tre på rommet, betaler de 2-300 zloty for måneden. Ein jente vi snakka med måtte bo i sjølv Krakow, og betalte privat 1400 zloty sammen med ei veninne. Middag på en billig kafe kommer ikke under 20 zloty. Ei anna vi snakka med bodde sammen med flere i en tre roms leilighet. Den verdsatte hun til 3000 zloty på det private boligmarkedet. Disse høye boligprisene er slett ikke

mystiske. De skyldes at boligkøene er på ti år. Bare en god slump dollar kan få deg forbi denne køen.

«GRISEFESTEN»

I Polen har det regjerende partiet omtrent gitt opp å strø om seg med sosialistiske fraser. Målet deres er utelukkende å holde folket nede med bønner, lokking og direkte vold. Slik er det også på Universitetet.

Det eneste politiske livet vi spora opp var det som ble organisert av Solidaritetskomiteen. Midt i sentrum dreiv den offisielle studentorganisasjonen noe de kalte en jazz-klubb. Et helt vanlig diskotek der studentene drakk, dansa og «fiksa» seg en partner. Bildene som pryda universitetstavlene var fra utflukter der professorer og studenter hadde hatt det «festlig».

Et godt eksempel på denne studentikose stilen var noe de kalte juvenaliaen. Det er kanskje galt å sammenlikne det med de konservatives tidligere «griseferter» i Oslo, siden den virkelig har historiske røtter det kan være verdt å ta vare på. Likevel, likheten er slående. I to-tre dager «eier» studentene Krakow. Som

Polske arbeidere for revolusjon!

Polen er det landet i Øst-Europa der proletariatet er best organisert. Dette har resultert i to revolusjonære oppstander, i 1970 og i 1976. Hvorfor er Polen så mye lenger framme enn de andre landa i Øst-Europa? Et av svarene er: Det finnes et marxist-leninistisk arbeiderparti i Polen — Polens Kommunistiske Parti.

DET KOMMUNISTISKE PARTIET

Partiet ble stiftet i desember 1965, etter at det ikke lenger var mulig å fortsette opposisjonen innenfor det statsbærende partiet. Dette partiet, det offisielle, har blitt overtatt av småborgere og borgere, og undertrykker nå folket med fascistiske metoder.

22.8 1968 brakte telegrambyrået Det Nye Kina denne artikkelen fra PKP:

«... I og med at Det polske forente arbeiderpartiet er blitt et sosialdemokratisk parti og arbeiderklassen ikke kan greie seg uten sitt eget revolusjonære parti, er det historisk uungåelig at Polens Kommunistiske Parti blir skapt...»

REVOLUSJONÆRT OPPRØR

Dette partiets medlemmer arbeider på fabrikkene og sprer propaganda. Derfor fylka

arbeiderne seg under revolusjonære paroler da de gikk til opprør. Begge ganger var harmen utløst av truslene om kraftige prisøkninger. Men kampen var om mer enn brød. Parolene som ble båret var:

ALL MAK TIL
ARBEIDERNE!
VI KJEMPER MOT RUSSISK
UTBYTTING!
FOLK HATER RUSSENE
FORDI DE OKKUPERER
VÅRT LAND!
NED MED
FORRÆDERPARTIET TIL
GIEREK!

Samtidig som de sang internasjonalen, blei kontorene til forræderpartiet brent til grunnen.

FRAMGANGSRIKE KAMPER

I 1970 var det først og fremst arbeiderne i Østersjøbyene, Scetzin, Gdansk og Gdynia det

brant. I 1976 var det arbeiderne ved URSUS-fabrikken ved Warszawa (Randim) som gikk i spissen. Sjø om vi bare har fått kjennskap til enkelte oppstander, er det klart at kampene spredde seg over hele Polen, begge gangene.

Begge gangene var kampen framgangsrik. I 1970 ble Gomulka kasta og prisøkningane ble dempet. I fjor klarte Gierek å overleve, men han måtte trekke prisøkningene tilbake.

FORSVARSKOMITE FOR ARBEIDERNE

Myndighetene har forfulgt de streikende arbeiderne hardt. Flere er blitt skutt på åpen gata eller fratatt arbeidet. For å forsvare arbeiderne ble det stifta en Forsvarskomite der flere framtrekkende polakker tok del.

Det var i arbeid for denne komiteen Stanislaw Pyas ble myrdet. Komiteens medlemmer ha spasert ut og inn av fengslet det siste året, men har overlevd forfølgningene. Ja, de har til og med utvida virksomheten. I dager det åpna et par kontorer i komiteens navn, der forfulgte arbeidere kan få råd og hjelp.

Dette viser hvor svakt Gierek-regimet sitter og hvilke framganger opposisjonen har nådd.

BILDET: Fra arbeideroppstanden i Polen desember 1970. Militærapparatet ble satt inn for å knuse opprøret. Bildet viser tanks på plassen foran Hotell Monopol (!) i Gdansk. (Foto: Associated Press)

symbol får de overlevert en nøkkel fra borgermesteren. De danser og drikker og lager opptog i gatene. Der finner de på «russe»-moro.

Ei eldre dama vi snakka med fortalte at trikken hun kjørte med ble stanset flere timer under en slik Juvenalia. Grunnen var at en gruppe studenter spilte bridge på trikkesporet. Denne gangen brøyt ikke politiet inn. Det er tydeligvis Gierek-klikkens linje at studentene skal skille seg ut. Så snart de krever demokratiske retter derimot, blei de slått brutalt ned, til og med drept.

ETTER ENDT UTDANNING.

Skal man gjøre karriere i Polen idag, må man ha den ofrmelle utdannelsen i orden. Teknisk utdannelse settes høyest. Da kommer du raskt opp i ei lønn på 6-7000 zloty i måneden. En arbeider tjener 3-4000. Til slutt blir du kanskje sjef for et større kobinat og høver inn helt opp til 120 000 zloty hver eneste måned.

Det er derfor ingen tvil om at de med utdannelse lever bedre enn arbeiderne og bøndene, men bildet er ikke helt entydig. En lærer eller lege starter ikke på

bedre lønn enn rundt 2400 zloty. Som overlege for et mindre sjukehus kan du tjene 11 000. (Alle lønninger reknes netto.)

Som vi ser er alt lagt opp til at studenter og intellektuelle skal bli isolert fra resten av det arbeidende folket. Samtidig er det bare et lite mindretall blant de universitetsutdanna som sikrer seg millionær-jobbene. Det objektive grunnlaget for en enhet mellom studenter, intellektuelle og arbeidere, mot byråkratkapitalistene på toppen, er derfor til stede. Spirene til denne enheten har vi allerede sett.

«HVA MÅ GJØRES» VED FRONTEN I SØR-LIBANON

— Da imperialismen forsøkte å likvidere den palestinske frigjøringskampen gjennom krigen i Libanon i fjor, strømmet det hundrer på hundrer av palestinske studenter fra universiteter over hele verden til Libanon for å slutte seg til frigjøringsstyrkene.

— Folk snakker mye om en femte krig i Midt-Østen for tida og det er ikke

grunnløst. For oss palestinere har aldri krigen opphørt, men jeg tror at en krig som omfatter hele området nå står for døra.

Det er en representant for den Palestinske Studentunionen i Libanon som sier dette til HMGs medarbeider under et besøk ved fronten i sør-Libanon.

sakte, men sikkert. Gjennom krigen i Libanon forsøkte imperialismen å knuse frigjøringsbevegelsen, men de mislyktes. Vi var for sterke for dem — og til deres fortvilelse har vi ikke gått svekka, men styrka ut av krigen.

Valget av superterroristen Begin i staten Israel medfører ingen kvalitativ endringer, han er sionist liksom sine forgjengere. Men han vil utvilsomt uttrykke sionismens karakter klarere. Han sier det hans forgjengere ikke våget å si og vil muligens gjøre det hans forgjengere bare turte tenke på.

MULIG MED NY KRIG

For oss i frigjøringsbevegelsen er det viktig å styrke dens uavhengighet av andre makter. Samtidig må vi styrke solidariteten mellom araberlandene og rette den mot sionismen og imperialismen — slik vil også imperialismens innflytelse i disse landa bli svekka.

Folk snakker mye om en femte krig i Midt-Østen for tida og det er ikke grunnløst. For oss palestinere har krigen aldri opphørt, men jeg tror at en ny krig som vil omfatte hele området nå står for døra.

USAs posisjon i området er svekka, det dårlige forholdet til sionistene er uttrykk for dette. For å kompensere prøver USA å bedre forholdet til araberstatene. Dette er en av de tinga som øker mulighetene for krigstog fra sionistene.

SIONISTENE TERRORBOMBER SØR-LIBANON

— I flere måneder har sionistene daglig bomba landsbyer i Sør-Libanon — hva tror du de prøver å oppnå ved dette?

— Jeg tror det er flere ting de forsøker å oppnå. For det første forsøker de å trette ut den patriotiske befolkninga. De håper at befolkninga vil vende seg mot revolusjonen når de blir bomba tilstrekkeleg, de prøver å uttømme de revolusjonære ressursene.

For det andre forsøker de å tvinge folk til å flykte fra landsbyene sine. De håper å tømme Sør-Libanon for folk og på den måten unngå motstand ved en invasjon.

For det tredje forsøker de å skape en spent situasjon i området for å bruke det som unnskyldning

for en eventuell intervensjon. Til å hjelpe seg med dette bruker de libanesiske fascistene til terrorhandlinger overfor befolkninga. På den måten prøver de å få det til å se ut som en intern krangel mellom libanesere og mellom libanesere og palestinere. En krangel som de må rydde opp i.

— Hvordan prøver frigjøringsbevegelsen å møte denne situasjonen?

ARBEIDET I BEFOLKNINGA

— Vi tror at det er en langvarig prosess å stå i mot dette. Mange av folkene i landsbyene som nå samarbeider med fienden anser vi som våre masser. For ikke å skape unødige motsetninger mellom oss og dem, nøler vi i det lengste med å besvare artilleriild fra disse landsbyene. Når fienden kommer brenner åkrer som tilhører befolkninga i landsbyer som vi kontrollerer, svarer ikke vi med å brenne åkrene rundt landsbyene de har besatt. Det vi gjør nå er å være militært på sionistenes og fascistenes framstøt på en måte som ikke skader befolkninga.

Samtidig legger vi stor vekt på å vinne massene for den palestinske frigjøringskampen. Dette innebærer både langvarige diskusjoner med folk som tidligere har ansett hos som fiender og det innebærer å hjelpe dem materielt i så stor grad som mulig innenfor rammen av vår begrensede kapasitet. Vi gir dem medisinsk hjelp, våre soldater hjelper dem i arbeidet på åkrene og vi har åpna veien nordover slik at de igjen kan få solgt avlingene sine.

— Hvordan tror du denne situasjonen vil utvikle seg, vil en ny krig springe direkte ut av situasjonen i Sør-Libanon? FRIGJØRINGSBEVEGELSEN ER STERK

— Det er stor mulighet for det. Og dersom sionistene intervensjoner vil ikke araberlandene forholde seg rolig. Spesielt ikke når vi veit at de syriske styrkene vil bli stående midt i angrepslinja.

Dessuten, hvordan skal de arabiske lederne tørre noe annet enn å delta i krigen mot sionistene? Dersom de prøver å holde seg utafor vil de bli kasta på dagen. Når det gjelder styrkeforholdet så er viljen til å slåss viktigst av alt. Alt snakk om antall våpen osv. er sekundært. Vi er ikke så svake som folk vil ha det til. Og ikke glem at vår krig er en rettferdig krig!

Stort solidaritetsmøte med den palestinske frigjøringskampen i DNS 24/9

I samarbeid med Palestina-komiteen i Norge (Palkom) vil Rød Front i Studentersamfunnet i Oslo arrangere et solidaritetsmøte med den palestinske frigjøringskampen lørdag 24. september.

Hovedpunktet på dette møtet vil være en tale ved en kamerat som sjøl deltar i frigjøringskampen, en representant for frigjøringsbevegelsen.

I tillegg vil det antagelig bli vist en film om motstandskampen i Tel al Zaatar. En film som nettopp er ferdig og som ble tatt opp i leiren mens beleiringa sto på.

Dessuten blir det sang og musikk, bl. a. ved Palkoms eget band, det etter hvert så berømte «Palband».

Kryss av i almanakken!

Fra hele verden strømmet det palestinske studenter til frigjøringsbevegelsen

— Du er med i den såkalte 'studentbrigaden' som er stasjonert her i sør-Libanon, hva er egentlig bakgrunnen for denne brigaden?

— De palestinske studentene har hele tida utgjort en viktig sektor i den palestinske frigjøringskampen. Etter krigen i -67 begynte mange studenter å jobbe aktivt i kampen for frigjøring, blant annet innafor det okkuperte Palestina. En av de aller første kadrene vi mista i den væpna kampen der var student.

STUDENTBRIGADEN
Studentbrigaden som sådan oppsto i begynnelsen av krigen i

Libanon. Alle medlemmer av Fatah gjennomgår militær trening det var derfor at også studentene tok del i krigen. Studentene tok del i Oktoberkrigen i -73 og de har også seinere deltatt i arbeidet på forskjellige felter.

Med krigen i Libanon oppsto behovet for å samordne og lede det arbeidet studentene dreiv i mer organiserte former, det var behov for regulære militære enheter og den såkalte studentbrigaden ble skapt.

Med de voldsomme imperialistiske likvidasjonsforsøkene på den palestinske frigjøringskampen, strømmet det hundrer på

hundrer av palestinske studenter fra universiteter over hele verden til Libanon for å slutte seg til frigjøringsstyrkene. Slik vokste også studentbrigaden.

I begynnelsen besto brigaden omtrent utelukkende av studenter. Det var folk med en høy grad av politisk bevissthet, folk som var villige til å gi alt i kampen mot imperialismen. Dette gjorde denne brigaden sterk. Negativt var det imidlertid at tap i denne brigaden var tap av politisk ledende kadre.

Nå består brigaden av folk fra alle samfunnsklasser, bønder og arbeidere såvel som intellektuelle.

Vi arbeider hardt for å skape en brigade med en jevn og høy grad av politisk bevissthet. Vi har stadige kampanjer, både på politiske og ideologiske spørsmål og for å luke ut analfabetisme.

IMPERIALISMEN PÅ DEFENSIVEN

— Hvordan vil du vurdere den politiske situasjonen i Midt-Østen for øyeblikket?

— Det har ikke skjedd noen grunnleggende endringer etter Oktoberkrigen i -73. Tendensen går fortsatt i favør av araberne. Alliansen bestående av sionismen og USA-imperialismen svekkes

Frigjøringssoldatene deltar i arbeidet på markene sammen med bøndene i Sør-Libanon.

«HVA MÅ GJØRES» VED FRONTEN I SØR-LIBANON

Slike små fattige landsbyer i Sør-Libanon blir daglig bomba fra sioniststaten Israel.

Etter at krigen i Libanon var over, blei det fra enkelte hevda at frigjøringsbevegelsen nå var svekka, at den var satt langt tilbake. Når representanter fra frigjøringsbevegelsen sto fram og hevda det motsatte, framstilte enkelte «Midt-Østenekspert» det som et forsøk fra frigjøringsbevegelsen på å berolige seg sjøl.

Imperialistpressas utsendte medarbeidere hevda sjølsagt at sånt syn. I Norge blei synet om at frigjøringsbevegelsen var gått svekka ut av krigen også hevda av «K»UL og den såkalte Palestinafronten.

Men virkelighetens verden er annerledes. Frigjøringsbevegelsen beviste det sjøl gjennom slaget om byen Taibe.

Idéen om at frigjøringsbevegelsen skulle være svekka sto også innenfor frigjøringsbevegelsen sjøl. Den artet seg på den måten at folk ikke hadde noen tiltro til frigjøringsbevegelsens evner og styrke. Det er ingen hemmelighet at disse ideene først og fremst blei

ført i marken av folk med tilknytning til det libanesiske revisjonistpartiet og andre med tilknytning til Moskva.

Spesielt farlige blir sånne ideer når de finnes hos soldatene og offiserene i frigjøringsstyrkene sjøl. De kan føre til at militære

Slaget som felte nederlagsprofetene

stillinger blir oppgitt ved den minste motstand. Det var nettopp det som skjedde i den viktige byen Taibe og i områdene rundt.

Frigjøringsstyrkene trakk seg ut da de sionistkomanderte fascistene angrep byen i begynnelsen av april måned.

KAMP MOT GÆRNE LINJER

Byen Taibe ligger på et høgdedrag i det nordøstlige hjørnet av grenseområdet til det okkuperte Palestina. Det er bare noen få hundre meter til de israelske artilleristillingene på den andre sida av grensa. Den som behersker denne byen, behersker også hovedveien langsmed

grensa. Byen er stor strategisk viktighet.

Dersom fienden fikk beherske denne byen ville det true frigjøringsbevegelsens stilling i sør-Libanon, rent militært. Samtidig vil det også bety en alvorlig knekk på viljen til å fortsette kampen mot sionismen og imperialismen. Taibe måtte gjenerobres!

Det var disse ideene som vant fram i kamp mot nederlagsideene når stillingen ble diskutert etter at Taibe var tatt. Fem dager seinere gikk frigjøringsbevegelsen til angrep igjen.

STOR MILITÆRE SEIER

Den militære operasjonen var

uhyre vellykka. For å unngå skader på sivilbefolkninga tok ikke frigjøringsstyrkene i bruk artilleriild som er vanlig ved slike angrep. Ved hjelp av lette håndvåpen rydda de først områdene rundt byen. Angrepet kom helt overraskende og var perfekt koordinert i alle ledd. Byen ble frigjort med bare noen få skadete etter et par timers kamp.

Seinere har sionistlakeiene hatt to mislykte forsøk på igjen å okkupere landsbyen. Det eneste svaret sionistene seinere har hatt er et daglig og intensivt artilleribombardement fra den andav grensa. Dette er et uttrykk for deres svakhet og frigjøringsbevegelsens styrke.

Det er viktig å merke seg at frigjøringsbevegelsen i denne sammenhengen er de såkalte 'fellesstyrkene' som består av PLOs militære avdelinger sammen med avdelinger bestående av forskjellige nasjonale libanesiske grupper.

KLART SVAR

Gjennom seiren i Taibe har frigjøringsbevegelsen sjøl gitt alle nederlagsspekulasjoner et klart svar. Seieren bidro til oppgjør med forræderiske ideer innad i frigjøringsbevegelsen og den avslører hva slags «solidaritet» «K»UL og Palestinafronten bedriver.

PLO likvidert av Riad-avtalen?

Riad-avtalen gjorde slutt på en krig igangsatt av USA-imperialismen og staten Israel for å likvidere den palestinske frigjøringsbevegelsen.

Etter at avtalen kom i stand fulgte det en løgnkampanje mot den som objektivt var en støtte til staten Israel.

Imperialistpressen skreiv at Syria hadde skaffet seg kontroll over frigjøringsbevegelsen gjennom Riad-avtalen. PLO ville snart være en saga blott ... Hva sa den revisjonistiske universitetsgruppa «K»UL?

«K»UL OG DEN LIKVIDERTE FRIGJØRINGSBEVEGELSEN

Avskriverne ligger ikke langt etter: «Ved hjelp av den arabiske «fredsstyken» i Libanon bestående av 30 000 soldater, hvorav brorparten syriske invasjonstyrker, beredes grunnen for likvidering av palestinerne baser i Libanon». (den røde Arbeideren 7/8-77). Samme sted betegnes Riad-avtalen som imperialistisk og det hevdes at PLO-ledelsen undertegna avtalen etter imperialistisk press.

Det er forøvrigt naturlig at den siterte artikkelen ikke tar opp det som skjer omtrent samtidig med andre hendelser den kommenterer (Arafats besøk i Moskva), nemlig at den frigjøringsbevegelsen som langt på vei skulle være «likvidert» gjenerobrer flere viktige stillinger i Sør-Libanon tett ved grensa til det okkuperte Palestina, blant annet den viktige byen Taibe.

En forklaring på at dette ikke nevnes er at imperialistpressen ikke har brydd seg noe særlig om å fortelle om framgang for frigjøringsbevegelsen — «K»UL var ikke orientert om det. En annen forklaring er rett og slett at dette ikke passer inn i KULs «analyse» av den grimme situasjonen for frigjøringskampen.

«K»UL og det kjempende «liket».

MEN HVOR VAR SYRERNE?

I følge «K»UL var det nettopp for å hindre militære aksjoner av denne typen at syrerne invaderte Libanon, holder 30 000 soldater der og pressa på PLO en avtale som er i ferd med å likvidere dem. Men hvor var syrerne da dette skjedde?

Jo, en god del av dem befinner seg sant og visst i Libanon. Sammen med styrker fra de andre araberlanda holder de checkpoints på hovedveiene i Libanon og i viktige gatekryss inne i Beirut.

Disse styrkene glimrer imidlertid med sitt fravær i hele den sørligste delen av Libanon. En finner dem ikke sør for Litani-elva, i det området som har blitt kalt Fatahland og hvor frigjøringsbevegelsen igjen har sine viktigste baser.

RIAD-AVTALEN

Hvorfor holder de syriske og de andre araberlandas styrker seg borte fra dette viktige området? Hvordan kan frigjøringsbevegelsen rette harde militære angrep mot staten Israels lakeier i grenseområdene hvis det er som «K»UL sier at basene er i ferd med å bli likvidert?

Svaret er enkelt; «K»UL ljuger om Riad-avtalen.

Tvert imot å være reaksjonær og imperialistisk, slår faktisk denne avtalen fast en del viktige retter for palestinerne. Avtalen slår fast den retten palestinerne har til å fortsette den væpna frigjøringskampen. Den slår også fast palestinerne rett til å bruke libanesiske territorium som utgangspunkt i denne kampen. I

følge «K»UL skulle disse rettighetene være pressa på PLO av imperialismen — det kaller jeg å ha illusjoner om imperialismen!

Avtalen understreker den palestinske frigjøringsbevegelsens uavhengighet. Hva annet er det enn et slag i trynet på dem som håpa på å skaffe seg kontroll over den, ikke minst gjelder dette Syria og Sovjet. Begge har gjort seinere forsøk på å hale inn PLO, men uten suksess.

BAKGRUNNEN FOR AVTALEN

Krigen i Libanon var et angrep fra imperialismen, retta mot den palestinske frigjøringsbevegelsen og de nasjonale libaneserne. Det var et forsøk på å tilintetgjøre frigjøringsbevegelsen. I spissen for dette angrepet sto USA-imperialismen.

Imperialismens fremste redskap skulle være falangistene og de andre fascistene som i lang tid var blitt rusta opp av USA og staten Israel, også Sovjet hadde bidratt med våpen. Seinere slutta også Syria seg til denne alliansen.

For frigjøringsbevegelsens vedkommende var dette en forsvarskamp, en kamp for å unngå å bli kunst. Abu Jihad, en av lederne i PLO sa: «Den palestinske revolusjonen og de libanesiske nasjonale retta sine våpen mot den syriske armeen for å unngå å bli likvidert.»

Frigjøringsstyrkene ytte sterkere motstand enn noen hadde trodd på forhånd. De var imidlertid likefult i en defensiv situasjon: mange kadre mista livet, mye militært materiell blei ødelagt, de palestinske massene blei utsatt for massakrer som i Tel al Zataar. Samtidig gikk okkupertstaten Israel fri.

Etter at frigjøringsstyrkene med noen få hundretalls soldater og lite utstyr hadde stanset de tusentalls, framrykkende og godt utstyrte syriske soldatene i flere dager i den lille fjellbyen

Bhamdoun, kom Riad-avtalen istand.

Gjennom sin militære styrke hadde frigjøringsbevegelsen faktisk klart å presse fram en avtale som hindra imperialismen fra å nå målet sitt — å knuse frigjøringsbevegelsen.

IKKE FULLGOD — MEN NØDVENDIG

Det var altså ikke som «K»UL ljuger PLO som blei presa til å underteigne avtalen, men tvert om Syrias president Assad, som først ikke ville. Det var de andre araberlanda som pressa Syria.

Avtalen slår fast de grunnleggende rettene til å fortsette den væpna kampen fra libanesiske territorium. Men den legger også visse begrensninger på palestinerne operasjonsfrihet. F.eks. tillates ikke tunge våpen som granatkastere og raketter i leirene, disse kan en derimot ha i basene i sør, ved grensa til sionist-okkuperte Palestina.

Under vårt opphold i Libanon diskuterte vi denne avtalen med en rekke personer, palestinerne og libaneserne, kadre i frigjøringsbevegelsen og massen i leirene. Det gjennomgripende synet var at denne avtalen er et kompromiss, men et akseptabelt kompromiss. De karakteriserte avtalen som nødvendig, fordi den hindra dem fra å bli likvidert og igjen gjorde dem i stand til å rette våpna direkte mot sionismen og imperialismen. Avtalen hindra dem fra å bli utsletta i den fella imperialismen hadde lagt ut for dem.

I den fella hadde den palestinske frigjøringskampen utvilsomt havnet dersom «K»UL hadde hatt noen som helst anledning til å lede den. Bedre medhjelpere kunne imperialismen i såfall neppe hatt!

Tropper fra det sosialistiske Sovjet blir hilst med glede i Praha 1945.

Troppene fra den imperialistiske supermakta Sovjet blir sammenlikna med nazistene i Praha 1968.

21. august er det 9 år sida den sovjetiske imperialismen invaderte og okkuperte Tsjekkoslovakia. Fortsatt er landet okkupert av 70-100.000 sovjetiske soldater. Sovjet har også eksportert fascisme til Tsjekkoslovakia. Regjeringa er et reint quisling-regime som holdes

oppe på sovjetiske bajonetter.

I denne artikkelen skal vi gå inn på bakgrunnen for angrepet i 68, og karakteren til Dubcek-regimet. Vi skal ta opp betydninga av motstandskampen i dag, og vise hvem som er det tsjekkoslovakiske folkets sanne og falske venner.

Tsjekkoslovakia 1968

Før den russiske okkupasjonen hadde Tsjekkoslovakia nasjonal uavhengighet, om enn begrensa. Statsledelsen, med Novotny i spissen, var ekstremt probresjnevistisk og villig til fullstendig underdanighet for sosialimperialismen.

I 67/68 blei det harde fraksjonskamper innafor revisjonistpartiet og byråkratborgerskapet. Opposisjonen, med Dubcek i spissen, ønska ei mer uavhengig linje til sosialimperialismen, politisk og økonomisk. På våren i 68 klarte Dubcek-fløya å utmanøvrere Novotny og hans drabanter og komme i ledelsen for partiet og staten.

tok mer og mer over — den økonomiske planlegginga fikk karakteren av prognosemakeri.

Dubcek-fløya representerte en del av borgerskapet som ønska større makt og innflytelse på bekostning av de gamle Novotny-byråkratene. De hadde et økonomisk program, utarbeida av økonomen Sik, som gikk ennå videre i å utvikle kapitalismen i Tsjekkoslovakia. Programmet blir ofte kalt «markedsocialisme», og medførte bl.a. at den sentrale planlegginga av produksjonen i praksis opphørte i 1968. Prisdannelsen skulle stort sett få skje «spontan» på markedet. Dette var Dubceks «socialisme» — som vi ser var den i virke-

imperialistiske utbytting av de andre øst-europeiske landa. Dette var en trussel mot de nye tsarenes jerngrep over Tsjekkoslovakia.

Den største trusselen representerte massebevegelsen. For å få massestøtte for politikken sin fikk Dubcek gjeninnført en del av de demokratiske rettene. Den statlige sensuren over avisene blei oppheva, det blei mulighet til en viss politisk organisering utenom revisjonistpartiet og de organisasjonene det kontrollerte. Resultatet var at den enorme motstanden folket mot sosialimperialismens undertrykking og utbytting trengte seg opp i

Folket ville kjempe — forrådt av statslederne

Alt før invasjonen hadde arbeiderklassen og andre, bl.a. studentene, vist stor vilje til å stå mot det sovjetiske presset. På de store fabrikkene skreiv arbeiderne under på lister til forsvar for den nasjonale sjølråderetten — mot sosialimperialismen. Det var stor stemning for generalstreik for å understreke viljen til å kjempe for nasjonal uavhengighet, men dette blei forhindra ved Dubcek-gruppas motstand. Etter invasjonen kom Dubcek-ledelsens kapitulasjons- og forræderlinje fullt til uttrykk. Med det samme invasjonen blei kjent gikk det ut ei erklæring fra parti-

og streikefrihet. Mange av disse folka er siden blitt hardt forfulgt av regimet.

Charta 77 har store begrensninger. Den er en borgerlig opposisjon med utspring i folk fra Dubcek-gruppa, den stiller ikke krav om at okkupasjonsstyrkene må ut osv.

Likevel støtter vi Charta 77, fordi de demokratiske krava den setter fram vil styrke arbeiderklassens og folkets kamp for nasjonal sjølråderett og sosialisme.

Leve den proletariske internasjonalsismen — avslør de falske vennene!

Vi norske kommunister og alle sanne progressive og anti-imperialister ser det som sin internasjonalsistiske plikt å støtte alle folk som kjemper for sin nasjonale sjølråderett. Det Tsjekkoslovakiske folkets kamp er av særskilt stor betydning, fordi det vil være en inspirasjon for de andre folka i Øst-Europa og fordi kampen retter seg direkte mot sosialimperialismen, den ene av de to hovedfiendene til verdens folk.

mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Dette kan synes merkelig, særlig sett ut fra deres frenetiske angrep på demonstrasjoner i forbindelse med markeringen av årsdagen for Sovjets invasjon, de siste år.

Etter invasjonen i 1968 gikk SF (forløper'n til SV) i borgertoget, der det blei brent røde flagg, der det blei båret røde flagg med hakekors på: det var et tog mot sosialismen.

I 1974 brøt SV-ledelsen forhandlingene om enhetstog 1. mai på parola «Frihet for Tsjekkoslovakias folk».

Ifjor, da 3400 gikk i gatene i Oslo og viste sin avsky overfor Sovjet og dets okkupasjon av Tsjekkoslovakia, sto en gjeng SV'ere på fortauskanten og hadde motdemonstrasjon.

I 1976 nektet SV-ledelsen å støtte et faglig opprop som protesterte mot overgrepene mot streikende polske arbeidere.

Hvorfor er SV-ledelsen plutselig blitt så interessert i Tsjekkoslovakia nå? I de siste åra har det vokst fram en stor opposisjon i Norge mot supermakta Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia, mot Sovjets krigsøvelser retta mot Norge og deres provokasjoner i nord-områdene. Denne motstanden er vokst fram på tross av SV-ledelsens linje.

Åpent pressa vil SV-ledelsen nå lansere en «motstand» som har som formål å ufarliggjøre og avlede den virkelige motstanden mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia.

Typisk for denne «motstanden» er at den skjønner de borgerlige, fascistiske diktatura i Sovjet og Tsjekkoslovakia og kaller dem sosialistiske, at den ikke stiller kravet om at sosialimperialismen skal ut av Tsjekkoslovakia. Dette er derfor en pro-imperialistisk «motstand». I grunnlaget til en «støttekomité» for opposisjonelle som blei danna i vår kommer pro-imperialismen uvanlig tydelig fram. Denne komiteen, som hadde utgangspunkt i «kjente kvinner og menn» fra SV og DNA, stiller krav om at Tsjekkoslovakia overholder

GLEM ALDRI PRAHA!

Dubcek — en representant for borgerskapet

SV og DNA har hylla Dubcek som representant for en «demokratisk sosialisme», «socialisme med et menneskelig ansikt» osv. Siste nr. av studentavisa Universitas, som er et reint SV-organ, trækker i de samme fotebara og snakker om at Dubcek representerer en «kommunistisk og sosialistisk opposisjon». Vi kan ikke gå ut fra hva folk kaller seg eller blir kalt. Vi slår fast at Tsjekkoslovakia i 1968 — som i dag — forlengst var blitt et kapitalistisk land, underlagt storborgerskapets diktatur. Vi skal komme med et par eksempler for å underbygge påstanden.

Hva var målsettinga for produksjonen? I 1964 blei profitten innført som effektivitetskriterium i en del bedrifter — i 1965 vedtok partiet en «ny økonomisk modell», med profitten som fremste drivkraft, begrensning av sentral planlegging, osv. Markedsøkonomien

ligheten en naturlig utvikling av den kapitalismen som alt fantes i Tsjekkoslovakia. Det er lite trulig at herrerne i Kreml blei noe særlig uroa av akkurat denne sida ved utviklinga — de hadde jo sjøl for lenge sida gjeninnført kapitalismen.

Tsarene i Kreml frykta massebevegelsen

To ting skremte de nye tsarene i Kreml. Den delen av borgerskapet som fylka seg rundt Dubcek ønska ei økonomisk utvikling ut fra egne profittinteresser, og ikke Sovjets. De ville øke handelsforbindelsene vestover. De avskaffa det statlige monopolet på utenrikshandelen, og dette reduserte Sovjets Muligheter til å kontrollere den tsjekkoslovakiske utenrikshandelen. Dubcek-gruppa var også misfornøyd med den såkalte «sosialistiske arbeidsdeling» mellom Comeconlanda — ei arbeidsdeling som sikra Sovjets

dagen og trådte skarpt og åpent fram.

Utviklinga i Tsjekkoslovakia ville bli en farlig inspirasjon for de andre undertrykte folka i Øst-Europa om den fikk fortsette uhindra. Sovjet pressa derfor stadig sterkere på for å få slutt på den «kontrarevolusjonære aktiviteten». Dubcek lot seg presse fra skanse til skanse. Han blei pressa til å innføre nye restriksjoner på ytringsfriheten. Han godtok den såkalte «Bresjnev-doktrina», som gjorde utviklinga i Tsjekkoslovakia til en sak for hele det «sosialistiske fellesskapet», og gir rett til alle slags overgrep fra sosialimperialismen — bare det er for å beskytte «socialismens landevinninger».

Bresjnev propagandafelttog fortsatte utover sommeren 68. Det som nå sto igjen var å sette doktrina ut i livet. Det skjedde seint på kvelden 20. august.

presidiet som oppfordra til ro og orden og om ikke å gjøre mostand. Men blant arbeiderne og de intellektuelle vokste det fram ei stor massebevegelse, som bl.a. ga seg utslag i svære demonstrasjoner og sabotasje retta mot invasjonsstyrkene. Denne motstanden var uten skikkelig ledelse, og i stor grad knytta til illusjoner om statsledelsens motstandsvilje. Da Dubcek kapitulerte, og etterhvert samarbeida akkurat som det norske borgerskapet i 1940, spredde mistotet seg fort i motstandsfronten.

Motstanden lever!

Motstanden mot okkupantene og fascistdiktaturet har fått mange uttrykk. Vi husker Jan Palach, vi husker massedemonstrasjonene på 1-årsdagen for okkupasjonen. I dag er det opposisjonen omkring Charta 77 som er best kjent. Charta 77 setter fram kravet om demokratiske retter som ytrings-

Solidaritet med kampen i Chile

- Støtt motstandskomiteene!

I kampen mot Pinochet-juntaen står det to stikk motstående linjer. De chilenske revisjonistene i PC går igjen inn for en «Folkefrontregjering» og et nytt «forsøk» med den «fredelige veien». De vil erstatte juntaen med en provisorisk regjering under kristelig-demokraten Freis ledelse. Revisjonistene håper at en sånn regjering skal danne springbrettet for et nytt framstøt i å sikre seg kommandoen i et statsmonopol-kapitalistisk Chile - og et Chile som

gir sosialimperislismen dens andre fotfeste i USA-imperislismens bakgård, Latin-Amerika.

Denne linja markedsføres sjølsagt under merkelappen «motstand». Det er en «motstand» som bl.a. støttes av Chileaksjonen. Dette er det blodige forræderiet om igjen!

Den virkelige motstanden i Chile er den som gros fram som små komiteer i fabrikker, boligområder, skoler, på landsbygda osv. Disse motstandskomiteene samler folk fra

mange partier og er uttrykk for de kreftene i Chile som virkelig kjemper mot juntaen. De er grunnplansorganiseringa for arbeiderklassen og andre gruppers kamp mot fascismen.

Det revolusjonære partiet i Chile, PCR, støtter aktivt opp om motstandskomiteene - det gjør også MAPU, MIR og de andre Folkefront-partiene, med et viktig unntak: revisjonistpartiet PC. Chileaksjonen støtter heller ikke motstandskomi-

teene, den benekter at de eksisterer.

Komiteene blir stadig flere og sterkere og går i spissen for streiker, demonstrasjoner, sabotasjeaksjoner og spredning av propaganda.

— Solidaritet med kampen i Chile - støtt motstandskomiteene! Dette er en av hovedparolene ved Chilekomiteens solidaritetsdemonstrasjon 11. september.

Slutt opp om denne demonstrasjonen!

Sosialimperialismen ljuger om Kina - men folkets blod flyter i den «fredelige veien»

Etter kuppet i Chile har de nye tsarene i Kreml spredd en kaskade av løgnhistorier om Kina og Kinas forhold til Chile. Med dem håper Sovjet på å isolere Kina fra folkene og frigjøringsbevegelsene i 3. verden for på den måten å svekke dem og øke muligheten for å vinne dem for sosialimperialismen.

Videre bruker Sovjet denne taktikken for å dekke over sitt forræderi overfor

det chilenske folket og skjule at kuppet var et blodig nederlag for den revisjonistiske linja med «fredelig overgang til sosialismen». De prøver å skjule at det er dem som mest aktivt propaganderer denne linja som til slutt bærer ansvaret for den fascistiske undertrykkinga Pinochet-juntaen driver i Chile i dag.

BILDET: Opprørspoliti i gatene i Santiago på kuppdagen den 11. september 1973. (Foto: NTB)

FOLKEFRONTEN ROKKA IKKE VED DET BORGERLIGE DIKTATURET

Folkefronten med Allende som leder fikk flest stemmer ved valget i 1970. Dens program var å ta regjeringmakten i den borgerlige staten og siden omforme denne «gjennom en demokratiseringsprosess på alle nivåer», som det het.

Det var det moskvakontrollerte revisjonistpartiet PC som politisk dominerte Folkefronten. Sammen med revisjonister over hele verden stilte PC seg i spissen for propagandaen om at det historiske øyeblikket nå var kommet, sosialismen skulle gjennomføres på fredelig vis.

I virkeligheten var Folkefronten og spesielt PC den viktigste garantisten av fortsatt borgerdiktatur i

Chile. Tendensen i de chilenske massene på den tida var en sterk vilje til å gjøre revolusjon. Folkefronten var sett fra borgerskapets synspunkt den som best kunne avvæpne og stanse en sånn bevegelse.

MASSENE BLE AVVÆPNA MENS HÆREN FIKK STYRKE SEG

Folkefronten hadde besatt regjeringstaburettene. Men de åpent reaksjonære offiserer fikk fortsatt lede den 46.000 mann sterke hæren og 24.000 mann sterke politiet, de åpent reaksjonære fikk beholde alle sine posisjoner i statsapparatet og den åpne reaksjonen fikk fortsatt kontrollere massemedia fullstendig.

Revisjonistpartiet hevda at militærapparatet var garantist for demokratiets utvikling og godtok

at USA styrka det med flere og bedre våpen og opplæring i USA's anti-geriljaleire. Flere av de reaksjonære offiserene fikk sete i regjeringa.

Samtidig stemte Folkefrontens representanter i gjennom en lov nasjonalforsamlinga som slo fast at bare hæren og politiet i Chile fikk ha våpen. Enhver annen organisasjon eller personer ble forbudt å ha våpen. Dermed gjorde de det definitivt umulig for massene å danne folkemilits. De våpna som massene allerede var i besittelse av ble samlet inn.

Politiet ble satt inn mot demonstranter og streikende arbeidere. På ordre fra revisjonistledere ble tilmed en demonstrasjon arrangert av de andre partiene i Folkefronten slått ned av politistyrker. Denne demonstrasjonen var en

motdemonstrasjon til en fascistisk demonstrasjon som revisjonistlederne hadde tillatt!

HVA VAR PC'S OG MOSKVAS MÅL?

Sosialimperialismens mål var å bevare det borgerlige diktaturet i Chile for å erstatte USA-imperialismens hegemoni der med sitt eget. Det skulle bli Sovjets andre fotfeste i USA-imperialismens bakgård, Latin-Amerika.

Et borgerlig Chile med PC's revisjonister i kommandoposisjonene ville være den sikreste garantien for virkelig sovjetisk fotfeste. Det ville vært et statsmonopol-kapitalistisk og sosialfascistisk Chile. Kuppet kom dem i forkjøpet og istedet blør chiles folk under Pinochets gorillafascisme.

Men det var revisjonistenes forræderi som åpna portene for kuppet og et regime som har drept 30.000 chilener og utøver en brutal undertrykking. De lokale revisjonistpartienes streben etter å kontrollere massebevegelser og vinne regjeringmakta har fortsatt en sentral plass i Moskvastrategi. Det er etter denne retningslinja de chilenske revisjonistene også i dag driver sitt arbeid.

SOM ILD OG VANN

Kinas holdning til Allendes Chile sto rak motsetning til Sovjets. Kina tok avstand fra de illusjonene som revisjonistene spredde om at Allende var i ferd med å gjennomføre en «demokratisk sosialisme». I alle sine skrifter og i all propaganda har Kina understreka den væpna revolusjonen som eneste vei til sosialisme.

KKP's søsterparti i Chile, PCR, propaganderte konsekvent lærdommene om at revolusjonen må være væpne hvis den skal ha mulighet for å lykkes og at alt snakk om «fredelig vei» er et forræderi mot folkemassene som vil føre dem i et blodig nederlag. PCR tok avstand fra den linja Folkefronten førte og la stor vekt på å avsløre revisjonistpartiets rolle.

I 1972 advarte Chou-en-lai Allende om at CIA og ITT planla å gjennomføre kupp i Chile.

STØTTE TIL BESTREBELSENE PÅ NASJONAL UAVHENGIGHET

Kina og Cjile etablerte diplomatiske forbindelser i desember 1970. Det var en gjensidig annerkjennelse av hverandre som stater bygd på prinsippene for fredelig sameksistens. Dette skjedde uavhengig av Kinas vurdering av det chilenske regimet som bra eller dårlig.

Kina så på Folkefrontens valgseier som en seier for demokratisk og nasjonalt innstilte krefter i Chile og Latin-Amerika. Chile hadde i et par tiår gått i spissen for kravet om 200 miles fiskerigrense og inngikk i 1970 en pakt med andre latin-amerikanske land som rettet seg mot de multinasjonale selskapene. Folkefrontens program ville ha styrket disse landenes sjøstendighet.

Det chilenske folkets bestrebelser på nasjonal uavhengighet og frigjøring fra USA-imperialismen ble varmt støttet av Kina. Av den grunn fikk Chile gratis hjelp av Kina da det sommeren '71 ble rammet av et forferdelig uvær. Og av den grunn fikk Chile i 1972 et lån på 58 mill. dollar, rentefritt og avdragsfritt til 1981. Etter kuppet

har ikke dette blitt utbetalt. Denne hjelpen og dette lånet er eksempler på anvendelsen av den proletariske internasjonalismens prinsipper om å støtte det chilenske folkets kamp mot imperialismen og for nasjonal sjøstendighet og legge grunnen tilrette for revolusjon.

Kinas forhold til Chile under Allende kan kort oppsummeres slik: Støtte til de bra sidene ved Allendes politikk slik som forsøkene på uavhengighet fra USA-imperialismen. Støtte i kampen for sosialismen, propagandering av den væpna veien som den eneste.

LØGNENE OM KINA ER FABRIKKERT I MOSKVA

Kuppet i Chile åpna øynene på mange om fallitten til Moskvås «fredelige vei» og økta forståelsen for nødvendigheten av væpning slik KKP har propagandert. En sånn forståelse er en trussel mot sosialimperialismen. For å forsvare interessene sine ønska Sovjet å isolere det populære Kina. En internasjonal løgnkampanje var løsninga.

I tur og orden har disse løgnene vandret jorda over i de lokale revisjonistavisenes spalter. I tur og orden har de blitt avslørt som blank løgn. Men ennå prøver revisjonistene å bruke noen av dem.

HANDEL OG DIPLOMATI PÅ ET MINIMUMSNIVA

Revisjonistene hevder at Kina har økt de diplomatiske og handelspolitiske forbindelsene med Chile. Dette er ljug. Ikke et øre fra Pinochet-juntaen fått i hjelp fra Kina. All handel samt de diplomatiske forbindelsene er redusert til et minimum.

Hvorfor rhar Kina sånne forbindelser med Chile i det hele tatt? Imperialismen prøver av alle krefter å isolere de sosialistiske landa. Hvert eneste land som anerkjenner Kina og oppretter handel og diplomati retter et slag mot denne politikken. Da Kina ble valgt inn i FN var det etter lang og seig kamp mot denne politikken. Selv supermaktene er nødt til å innse Kinas internasjonale rolle og opprettholde forbindelsene. Dette er uttrykk for Kinas styrke og internasjonale prestisje.

En annen løgn påsto at Kina skulle ha solgt våpen til Chile-juntaen. Kildene denne påstanden bygde på vite seg å være like luftige som påstanden var falsk.

Kina selger ikke våpen. Derimot gir de våpen til land og frigjøringsbevegelser som trenger støtte i en rettferdig kamp. Dette er Kinas proletariske internasjonalisme!

Velg side — bli medlem av NKS nå!

Norges kommunistiske studentforbund har hatt sitt 2. landsmøte. Der ble det gjort store steg framover i å ta opp kampen mot revisjonistiske feil i forbundet. Det ble diskutert nødvendigheten av å konsekvent stille seg under ledelse av arbeiderklassens kommunistiske parti. Det ble diskutert at vi lever i en førkrigssituasjon og vi må forberede studentene på krig. Og ikke minst ble det utforma en politisk linje for å gjøre NKS til studentenes virkelige masseorganisasjon som konsekvent står på de undertrykte side. «Hva må gjøres» har intervjuet de to offentlige talsmennene for NKS, Jørn Magdal og Per Gunnar Gabrielsen, om hva som er revolusjonær studentpolitikk og om hvorfor de mener at flertallet av studentene har interesse av sosialismen og må slutte opp om, og organisere seg i NKS.

Hva er revolusjonær studentpolitikk?

Er det noe vits i å drive kommunistisk arbeid blant studentene?

Per Gunnar:

— Lenin tok jo opp spørsmålet om studentenes betydning i revolusjonen lenge før 1917, i forbindelse med kampen for de demokratiske rettigheter. Det var i en situasjon hvor studentene i alle hovedsak ble rekrutert fra borgerskapet og klasesammensetninga var en annen. Han førte en skarp polemikk som står i boka hans om ungdommen, mot kamerater som undervurderte studentenes betydning. Han pekte på at det var nødvendig å mobilisere alle reservene i kampen for revolusjonen, og at det ikke gikk an for et kommunistisk parti å innskrenke seg til arbeiderklassen og dens nærmeste allierte. Studentene var for det ene en viktig reserve å få med, og den russiske intelligensen kunne i relativt store antall stille seg på proletarets side og gjorde det når det stod en revolusjonær linje i ledelsen for dem. Dette fungerte også sånn at når de satte igang aksjoner på universitetene, så betydde det at tsarveldet ble avslørt på mange områder også for arbeiderklassen og det russiske folket.

— Men revisjonistene sier at studentene som klasse er reaksjonære, og at det eneste studenter kan gjøre er å solidariser seg med arbeiderklassen.

Jørn:

— Studentne er en veldig aktiv gruppering politisk, hvis vi sammenligner med andre grup-

peringer i samfunnet. Uansett hvilken side de ramler ned på, så kommer de til å bli et aktivt element. Og da må du stille spørsmål om det går an å vinne studentbevegelsen over på revolusjonens side. Det er bare et mindretall av studentene som kommer fra borgerskapet og lever av pappas penger i studietida og som skal tilbake i utbytterstillinger. Det store flertallet er absolutt ikke i den situasjonen. Det som preger deres situasjon er hard undertrykking på alle områder, som dårlig råd, stadig værre studieforhold, borgerlig indoktrinering gjennom faga. Og sjøl om de foreløpig står i en noe friere stilling enn det arbeiderklassen gjør, og er mottakelig for mye av den borgerlige propagandaen, så har det store flertallet av studentene, fordi de er undertrykt, interesse av sosialismen. Sosialismen vil bety en kvalitativ bedring av forholdene for studentene, bare sosialismen kan oppheve undertrykkinga.

Jørn:

— Det er helt opplagt at hvis en ser framover mot mulighetene for ny verdenskrig, så har ungdommen mye å si. Den kommunistiske ungdomsinternasjonalen slo fast i 1929 at de som har ungdommen, har armeen. Tenk hvilke konsekvenser det vil få hvis Unge Høyre fortsetter å styrke seg på gymnasene og klarer å knytte ungdommen til USA-imperialismen, og hva det vil si i en krigssituasjon.

BILDET: Per Gunnar Gabrielsen (t.v.) og Jørn Magdal. (Foto Klassekampen).

Per Gunnar:

— I dag går SV og «KUL» sin analyse av studentene ut på at de er såkalte «mellomlag» og ikke har interesser av verken det ene eller det andre. Det betyr at de både undervurderer at det fins et borgerskap blant studentene og går mot at studentflertallet har interesse av sosialismen. Målsettinga til revisjonistbevegelsen går i første rekke ut på å knekke kampen og på å splitte enheten i folkets rekke. F.eks. når de sier enhet studenter arbeidere, så er det bestandig enhet med arbeideraristokrater de mener. Hvis det er en streik så har de alltid kritikk av streikebevegelsen og kommunisthets som viktigste «kampsak».

Det er bare gjennom å forene seg med arbeiderklassen og kjempe for sosialismen at studentene virkelig kan bli frigjort. Derfor støtter Norges Kommunistiske Studentforbund konsekvent arbeidsfolk i kamp, kjemper for å forene arbeidere og studenter og vil konsekvent kjempe mot all undertrykking av studenter.

Studentene er undertrykt

— Revisjonistene sier at vi studenter ikke har noe å kjempe for. Kan dere komme litt mer inn på de områdene dere mener at studentene er undertrykt på?

Jørn:

— Et godt eksempel er jo forsøkene på å innføre disiplinærreglementer og interne domstoler på universitetene som både er retta mot politisk aktivitet med at det skal bli mulig å utvise folk i 2 år for å drive politisk virksomhet og som er blitt brukt i Tyskland i bredt omfang. Men dette reglementet retter seg også mot studenter som i fortvilelse fuser til eksamen og som kan sparkes ut av universitetet i opp til 2 år.

For disse folka vil det sjølsagt bli veldig vanskelig å få seg jobb etterpå, og det er et eksempel på hvordan undertrykkinga skjerpes.

— Og hvordan mener dere kommunistene bør jobbe med denne saka?

Per Gunnar:

— Det er bare kommunistene som kan gå i spissen i denne kampen og i kampen mot revisjonistenes linje. Husk at SV's Arent Henriksen går åpent inn for disiplinærreglement på lærerskolene. Dette sier noe om hvilken side i dette SV står på. SV-ledelsen i NSU har konsekvent sabotert og fordømt de rettferdige aksjonene mot disiplinærlova.

Det er et eksempel på at vi trenger et kommunistisk studentforbund i ledelsen, som konsekvent stiller seg på de undertrykte side. Kommunistene innskrenker ikke kampen til bare å slå tilbake disse reaksjonære framstøtene. For vi veit jo at om vi greier å slå dette tilbake så vil ikke borgerskapet gi seg med dette, men komme med nye angrep på studentene, for å knekke kampen. Det er bare proletarets diktatur og sosialismen som vil sikre de demokratiske rettighetene for arbeiderklassen og deres allierte. Dette må kommu-

nistene propagandere gjennom å bruke de erfaringene studentne sjøl trekker. Ta eksemplet med de studentene som avbrøt møtet på rektors kontor for å forhindre vedtaket om disiplinærlov. Jeg er sikker på at de studentne lærte mer at de gikk inn på rektors kontor og så rektor slå løs med klubba, enn de lærer på hundre forelesninger. Aksjonen stilte sylskarpt klasseinnholdet i lova- og klasseinteressene til bl.a. rektor. Den samme rektor står jo hver eneste høst og messer for de nye studentene om de «akademiske frihetene», og om den strålende framtida studentene har i vente.

Per Gunnar:

NKS har bare begynt å pirke litt i den undertrykkinga som foregår på lærestedene. For å utvikle kampen for de demokratiske rettighetene videre må vi studere marxismen grundig og vi err nødt til å lære av alle de erfaringene som studentene sjøl har og mobilisere flertallet av studentene mot angrepene.

Fagkritikk

— NKS har tatt opp kampen mot den økonomiske og den politiske undertrykkinga på lærestedene. Men er det ikke sånn at studentene opplever beinhard undertrykking også i studiet? Hva slags linje har NKS på den faglige kampen?

Jørn:

— For det første så mener jeg at i mye av propagandaen til NKS så har det vært feilaktige ting om dette, for det har hørt ut som den økonomiske kampen er viktigere enn kampen om innholdet i faga. Marxismen-leninismen svarer klart på dette. De sier at den økonomiske og den ideologiske kampen er like viktige. En viktig del av virksomheten på universitetene er borgerlig indoktrinering. Studentene skal f.eks. gå ut i skolen og spre dette videre, og da er det åpenbart at det da må være en viktig oppgave for kommunistene å ta opp kampen mot det borgerlige herredømmet, over fagene, og iberegne de revisjonistiske teoriene om fagkritikk.

Per Gunnar:

— NKS har som målsetting å fostre studentne i den kommunistiske verdensanskuelsen og dette har stor betydning for kampen for revolusjonen. Og det er klart at et ac de sentrale kampområdene for NKS må være fagene, og den faglige situasjonen for studenter og elever. Det er et avvik at ikke NKS har tatt opp denne kampen i stor nok grad. Samtidig prøver SV'erne og framstille det som de driver med marxistisk fagkritikk, men det de driver med er å polere den borgerlige ideologien.

Vi har hatt harde kamper mot revisjonistene om synet på faget. F.eks. på Historisk institutt i Oslo ble det arrangert studentseminar om Sovjet og et om synet på krigen som kommunistene tok initiativet til. Revisjonistene mener det ikke er nødvendig å forsvare seg mot en okkupantmakt, og revisjonistene bruker også mye propaganda på å hette mot det sosialistiske Sovjet i 30-åra. På nordisk har det lenge vært kamp mellom kommunister og revisjonister i synet på litteraturkritikk, hvor «KUL» første gang presenterte sitt syn ved å ta avstand fra **romanen** som form! Det vil si at f.eks. Gorki og Nordahl Grieg bare kunne kastes

for de skrev i en borgerlig form! Det viser at revisjonister ikke analyserer ut fra hva som tjener arbeiderklassen. Det eneste positive du kan si om revisjonistenes fagkritikk, er at den er så sekterisk at den når få folk.

Det er kommunistene som har en riktig linje i synet på faget, fordi vi analyserer ut fra marxismen-leninismen og ut fra hva som tjener arbeiderklassen. Vi må jobbe mye mer aktivt med revolusjonær fagkritikk framover.

Jørn:

— Men den kampen om faga omfatter ikke bare fagkritikk. Det er også å ta opp kampen mot for svært pensum, kamp mot beinhardt eksamenssystem osv. Dette er viktige områder hvor NKS ennå har gjort alt for lite, og ikke har hatt noen linje for å utvikle kampen. Tenk bare på hva all eksamensundertrykkinga innebærer, hvor folk bare slutter seg inn i seg sjøl fordi hele systemet legger opp til å isolere og splitte studentene mot hverandre. Det er fag som f.eks. jus hvor det er opp til 50% stryk, fordi eksamen der er så beinhardt og pensum er så stort. Ingen har ennå tatt opp kampen skikkelig, heller ikke NKS.

DERFOR MÅ DU ORGANISERE DEG NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

— Men er ikke dette bare noen få eksempler på revolusjonær studentpolitikk som NKS mener er viktig?

Per Gunnar:

— Jo det viktigste med kampen mot borgerskapet og for sosialismen er at kampen er prega av allsidige avsløringer av borgerskapet, at kampen reises på utallige områder. La meg også ta eksemplet med det antiimperialistiske arbeidet og den proletariske internasjonalismen hvor studentene har spilt en viktig rolle i f.eks. kampen mot USA-imperialismen og for FNL i Vietnam. Studentene har store og viktige oppgaver foran seg i solidaritetsarbeid med frigjøringsbevegelsene i f.eks. Afrika mot USA of Sovjet-imperialismen. Alt for mange studenter har hittil blitt lurt av SV sin propaganda for den fredelige veien til sosialismen i Chile, og til støtte for Sovjet i Afrika. Revolusjonær student-

politikk er også konsekvent støtte til arbeidere i kamp, kampen mot undertrykkinga av studentjentene, arbeid for å spre marxismen-leninismen, kampen for den nasjonale sjølråderetten mot amerikansk og russisk agresjon.

Jørn:

— Som det står i prinsipp-programmet til AKP(m-l), er det umulig å vinne varige forbedringer under kapitalismen, fordi undertrykkinga og utbyttinga vil fortsette. Krigene og krisene vil fortsette, borgerskapet vil på alle måter prøve å ta igjen det de har tapt av nederlaget i en konkret kamp. Derfor kan ikke vi nøye oss med å reise kampen på en rekke enkeltområder. Det vi er nødt til å gjøre, er å ta alle disse erfaringene på enkeltområdene, i kampen mot borgerskapets undertrykking og vise hvordan alle disse sakene konkret vil kunne løses under sosialismen.

KJEMP FOR DEN FYSISKE FOSTRINGA

Masseidretten må styrkes! Dette er en viktig kampsak for den progressive idrettsbevegelsen.

Over ser vi glimt fra «Birkebeiner

— Betydninga av den fysiske fostringa er blitt tatt opp på sommerleirene til AKP og NKS, kan dere si litt om det? Det er jo ganske mange studenter som driver med idrett.

Per Gunnar:

— Til alle tider i klassesamfunnet har herskerklassen undertrykt den fysiske kulturen til dem som er undertrykt. Slavene i Hellas f.eks. ble straffa hvis de drev med fysisk fostring. Vi veit at borgerskapet bare kan styrtes gjennom væpna kamp og vi veit at okkupantmakter bare kan slås gjennom folkekrig. Borgerskapet er livredd for en sunn og frisk arbeiderklasse. Dette er bakgrunnen for å forstå hvorfor idrettsbevegelsen er så kraftig hindra i arbeidsklassen og også blant studentne. Ta et eksempel på Blindern hvor det bare finnes en idrettshall for 3000 studenter og tomme løfter om at en parkeringsplass gjøres om til en idrettsplass, på samme tida som 80% av studentene på Universitetet i Oslo sier at de mer enn gjerne vil drive idrett. Bare et lite fåtall har muligheten. Vi må bygge på det kravet studentne stiller om å få flere haller på Blindern og på de andre lærestedene. Det er de samme krava som begynner å reise seg på arbeidsplassene, der forholdene for bedriftsidretten noen steder er sånn at folk må komme til en idrettshall klokka elleve om kvelden når de skal spille håndballkamp.

Jørn:

— Det er også sånn at idrettsbevegelsen er den største massebevegelsen som fins her i landet, og den er spesielt brei blant studentene. F.eks. p Universitetet i Bergen er det 900 mosjonsfotballspillere.

Idrettlaget på NTH driver med masseidrett i bredt omfang. Når kommunistene mener det er så viktig å delta aktivt i idrettsbevegelsen, er det både for å drive fysisk fostring, ta opp krava til de som driver idrett og ta opp politiske spørsmål som har med idrett å gjøre, som f.eks. boykott av Olympiaden i 1980, i fasciststaten Sovjet. Denne olympiaden er en historisk gjentakelse av olympiaden i Berlin i 1936 med propaganda for fascisme og krigsrusting.

Organiser deg!

— Hvorfor er det viktig at alle progressive blir medlemmer av NKS?

Jørn:

— Fordi at kommunistene er de eneste som sier at undertrykkinga bare kan oppheves ved å knuse det borgerlige statsapparatet gjennom væpna revolusjon. Revisjonistene forsøker å innbille folk at de kan oppnå sosialisme på en fredelig måte. Det er ei linje for å påføre folk ennå større lidelser fordi det vil føre til nedslaktning og blodbad som i Chile og Indonesia.

— Fordi at kommunistene er de eneste som gjennom mange år har propagandert at supermaktenes idag rustet opp mer enn noen gang før, at de rivaliserer og at det er stor fare for krig. Alle de borgerlige grupperingene fra DKSF, SV og til «KUL», skjuler dette for studentene.

Kommunistene er de eneste som reiser kampen mot borgerskapet mot skole- og universitetsledelsen på en rekke områder, mens revisjonistene bare snakker om at de er imot «aksjonismen» og «kampisme» når vi reiser kampen.

KOMMUNISTENE GÅR MOT STRØMMEN

Kommunistene støtter konsekvent rettferdige kamper, sjøl om det betyr å gå mot strømmen. Et eksempel er den proletariske internasjonalismens. Da kommunistene påviste at den sovjetiske og kubanske invasjonen i Angola tjente sosialimperialismens interesser og ikke det angolanske folkets, så var det en god del studenter som var uenige med oss. Og når vi påviste Sovjets invasjon i Zaire og støtte til de fascistiske leiesoldatene der, så var det også en del som heller støtta seg på SV sitt prat om at kubanerne «frigjorde» områder fra det reaksjonære regi-

mentet der. Seinere har svært mange sett med egne øyne at vår analyse var rett og at revisjonistene for med løgn. Kommunistene har konsekvent stilt seg på de undertrykte afrikanernes side i kampen mot USA og Sovjet.

De stolte tradisjonene som studentene har i å støtte frigjøringskampene i den 3. verden mot supermakten, må kommunistene og flertallet av studentene føre videre og da i kamp mot revisjonister og imperialistvenner, som framstiller svart som hvitt og omvendt.

— Hva er NKS sitt forhold til AKP(m-l)?

Jørn:

AKP er generalstaben i klassekampen, arbeiderklassens parti. Partiet leder klassekampen både blant arbeidere, studenter, ungdommen soldatene, småbøndene, blant kvinnene osv. Norges kommunistiske studentforbund er AKP sin studentorganisasjon, dvs. at vi

er under den revolusjonære arbeiderklassens ledelse. Det er AKP som går i spissen for å utforme en revolusjonær studentpolitikk.

Per Gunnar:

— Men den kommunistiske bevegelsen har også trykket mange viktige erfaringer av Den Kommunistiske Ungdomsinternasjonalen, som peker på nødvendigheten av at partiet har en kommunistisk masseorganisasjon for å lede ungdommen. NKS har derfor satt seg som målsetting å bli en kommunistisk masseorganisasjon av studenter, som organiserer flertallet av studentene. Innafor NKS vil vi drive kommunistisk fostring, lage en skole i kommunismen gjennom studier og aksjoner. Vi må kvitte oss med ideer om at NKS skal være en liten organisasjon, eller litt større enn SV, DKSF osv. Når vi snakker om å mobilisere flertallet av studentene betyr det at vi må organisere mange studenter som idag ikke er opptatt av politikk i det hele tatt.

Politiet gjennomførte sine aksjoner under direkte kommando av universitetsdirektøren sjø

En kommunistisk masseorganisasjon

— Hvordan skal NKS bli en masseorganisasjon?

— NKS er en ung organisasjon, vi har ennå mange svakheter og feil, men likevel er det en kvalitativt skille mellom oss og partiet SV, trotskistgrupperingene «KUL» og andre borgerlige studentgrupperinger. Vi er den eneste organisasjonen på lærestedene som tjener arbeiderklassen og studentflertallet.

Når det gjelder svakheter som NKS har må vi særlig trekke fram at vi til nå har utvikla en revolusjonær studentpolitikk på alt for få områder. Derfor har vi blitt for snevre når vi har propagandert nødvendigheten av revolusjon i Norge. Vi har også hatt tendenser til feilaktig byråkratisk arbeids-

steil som sikkert mange venner av NKS har reagert på. Det vil si en relativt innadvendt arbeidsstil med mye møter. Vi har heller ikke bestandig vært så flinke til å delta i det faglige og sosiale aktiviteten på skolen og instituttene. Men alt dette er feil som vi har påpekt og som vi gjennom aktiv kritikk og sjølkritikk nå retter på. Da trenger vi ikke minst nye kameraters erfaringer, ideer og kampkraft. Vi trenger kort sagt å bli mange fler.

Per Gunnar:

— Mange studenter har ennå ikke fått tilbudet om å bli medlem av NKS, mange vet ikke engang hvordan de kan få kontakt med NKS. Det avspeiler en feil-

aktig tenking i NKS som går ut på at vi må bli en perfekt kommunistisk organisasjon før vi kan bli en masseorganisasjon. Det er å stille tingene på huet. For fakta er at vi ikke kan bli noen kommunistisk organisasjon før vi virkelig forener oss med studentene og organiserer dem til kamp. Det er når fler og fler studenter tar arbeiderklassens standpunkt og vil være med aktivt i kampen mot all utbytting, at NKS virkelig blir en organisasjon som vil få borgerskapet til å skjelve.

Jørn:

Det finnes ikke noe som heter å være uavhengig kommunist. Borgerskapet har jo organisert klassen til aktivt å undertrykke arbeiderklassen, og ingen kan stå hver for seg og sluss mot klassefienden. Dette understreker Lenin når han sier at proleatariatet har bare ett våpen og det er **organisasjonen**. Uten den kommunistiske organisasjonen har ikke arbeiderklassens og dens allierte mulighet for å gjennomføre noen revolusjon. Borgerskapet skjønner det, derfor bekjemper de et hvert forsøk som alle progressive gjør på organisering, derfor indoktrinerer de studentne med at du kommer lengst når du er «spesiell» og «individuell».

Så alle progressive, velg side i klassekampen, slutt opp om den kommunistiske bevegelsen: **ORGANISER DEG I NKS!**

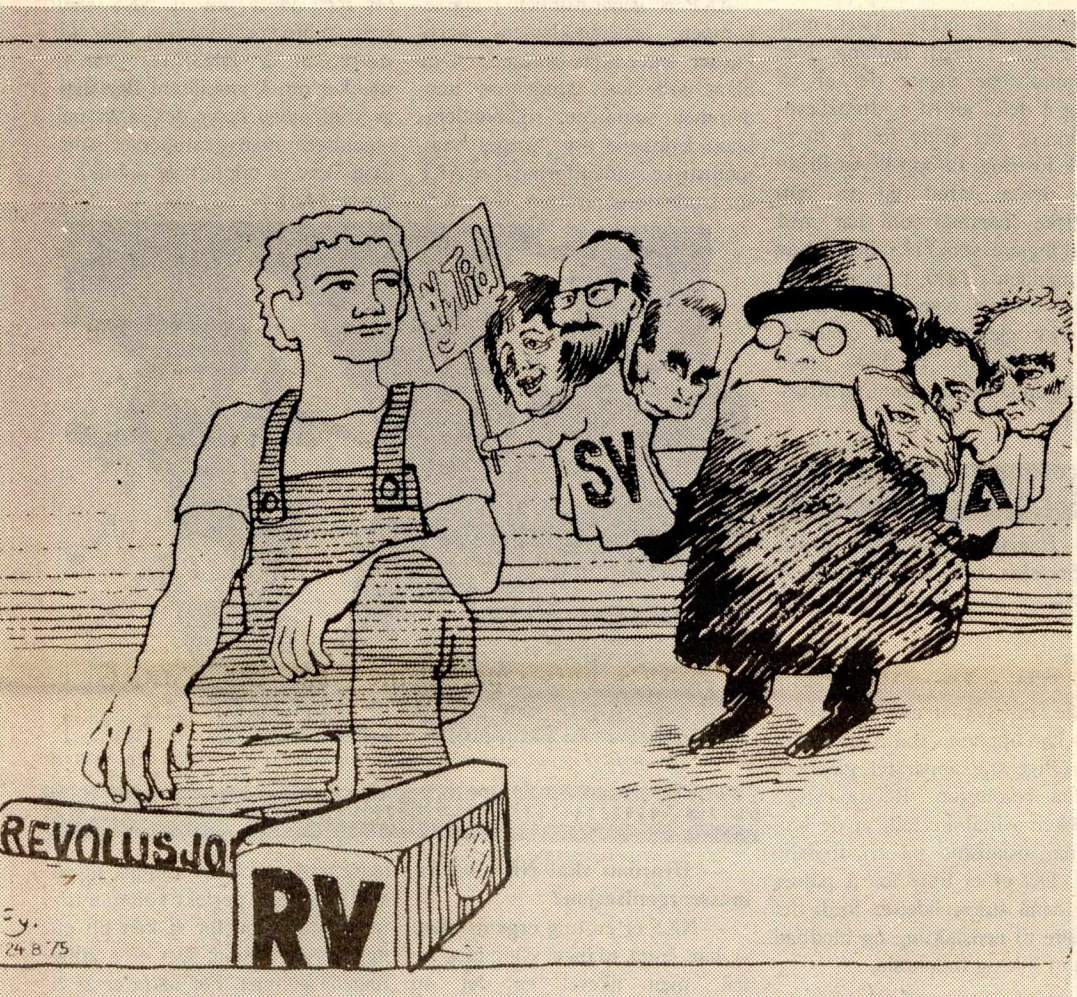
BILDET: Svarte studenter satser sine liv i kampen mot rasismen.

STØTT RØD

Å spå det nøyaktige utfallet av høstens Stortingsvalg, er umulig. Men en ting er sikkert: Uansett valgutfallet vil borgerskapet fortsatt ha makta i Norge.

Et viktig valg?

FORTSATT KAPITALISME

Det parlamentariske valgsirkuset blir satt i scene for å gi oss inntrykk av at i Norge og andre "demokratier" er det vanlige folk som har makta. Men vanlige folks hverdag vil ikke forandres nevneverdig uansett utfallet av valget. Vi vil fortsatt oppleve at de som eier produksjonsmidlene kan tilrane seg de verdene arbeidsfolk skaper, og at rovdriften på mennesker og miljø øker. Kravet om arbeid til alle vil ikke innfris, og kvinnene vil fortsatt bli betrakta som reservearbeidskraft. I skoleverket vil karrierejaget og konkurransen fortsette som før, og studentene vil møte nye angrep. Kort sagt: Norge etter valget vil fortsatt være et kapitalistisk Norge, et Norge der borgerskapet har makta og utøver sitt diktatur over arbeiderklassen og dens allierte. Ingenting grunnleggende vil forandres.

ALENE OM SANNHETEN

Rød Valgallianse står alene om å slå fast dette. Vierklærer åpent at bare ved å gjøre revolusjon og opp-

rette proletariatets diktatur kan arbeiderklassen og det arbeidende folket sikre sine interesser. Vi erklærer åpent at først når borgerskapet er styrt kan folk sjøl få bestemme over livet sitt. Dette sprer vi til tusener på tusener i valgkampen. Det er borgerskapet redd for, fordi det er det stikk motsatte av det de sjøl hevder. Alle de borgerlige partiene, DNA, SV og "NKP", inkludert, lover oss en bedre kapitalisme etter valget. Derfor gjør de også alt for at folk ikke skal få kjennskap til Rød Valgallianses politikk. Utestenginga fra radio og TV og forbudet mot oppslag av plakater er to av mange eksempler. Klarere kan de neppe vise at de frykter og hater en revolusjonær politikk, og at de vet hvem som virkelig truer deres interesser. Vårt svar må være å kaste på mer køl, gå enda dristigere ut med politikken vår.

STØTT RV - STEM RV!

En revolusjonær valgkamp er å spre revolusjonær politikk i mas-

seomfang og på den måten vinne nye folk for ei revolusjonær linje. Det er å kle av det borgerlige diktaturer de "demokratiske" frasene. Revolusjonær valgkamp er å slå hardt mot revisjonismen og opportunismen i arbeiderbevegelsen. Uten at partier som DNA, SV og "NKP" reduseres til mindretallsstrømninger i arbeiderklassen, kan det aldri bli noen revolusjon. Revolusjonær valgkamp er anti-parlamentarisk valgkamp. Vi skal avsløre parlamentet som en del av den borgerlige staten, som et redskap til å opprettholde undertrykking og utbytting. Ved å støtte Rød Valgallianse støtter du en politikk som reiser kamp for arbeiderklassen og vanlige folks interesser, som går mot begge supermaktene og all imperialisme og som peker fram mot revolusjon og sosialisme. Valget er en anledning til å spre revolusjonær politikk, og resultatet målestokk på i hvor stor grad vi har klart det. I den betydning, og bare i den betydninga er valget viktig!

Sagt om valget:

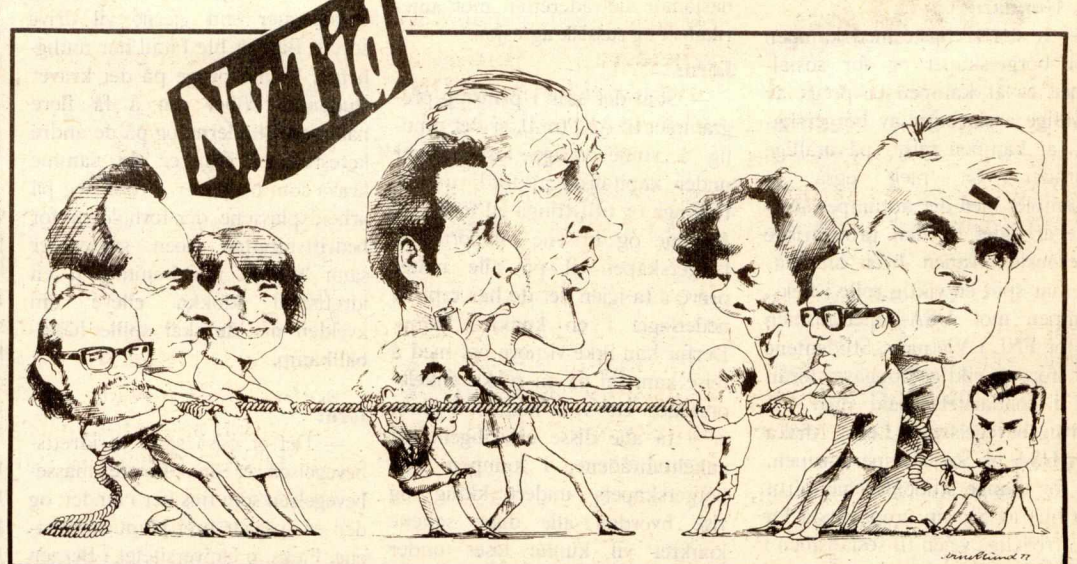
Engels og ... Lenin: den kommunistiske analysa av valget. Berge Furre: borgerlig stemmefisker

"Den alminnelige stemmeretten er en målestokk på arbeiderklassens politiske modenhet. Noe annet kan den ikke være, og vil den aldri bli, i den nåværende staten". (Engels i "Familiens, privateiendommens og statens opprinnelse").

"En gang med flere års mellomrom å avgjøre hvilket medlem av den herskende klassen som skal få underkue og trampe ned folket i prlamentet, — det er det virkelige innhold i den borgerlige parlamentarisme, og det ikke bare i de parlamentarisk-konstitusjonelle monarkier, men også i de mest demokratiske republikker". (Lenin i "Staten og revolusjonen").

"Korleis skal olje-Noreg bli? Det er dette stortingsvalet til hausten gjeld. No kjem oljepengane. Vi er snart det rikaste landet i verda etter folketalet. Kva slags Noreg skal dette bli? Vi kan snart bli eit slg sjølgodt mini-Amerika — med stor rikdom og stor arbeidsløysse, med svære inntektsskilnader, med overbefolkta byar og underutvikla distrikt, med sosial naud og kulturell fattigdom midt i all den materielle rikdom". (Berge Furre i SVs valgavis.)

Hovedmotsigelsen

HOVEDMOTSIGELSEN

Slik framstilles årets valg i valgbilaget til SV-avisa "Ny tid". I likhet med de andre borgerlige partiene framstiller også SV valget som en vennskaplig drakamp mellom kjente kvinner og menn. Oppgaven for vanlige folk blir å putte stemmen i urna, og håpe på en bedre kapitalisme etter valget. Denne tegninga sier mye om SVs politikk. Som den observante leser legger merke til drar SV-ledelsen og pampene i DNA i samme retning, i følge tegneren mot venstre. Dermed deltar SV i borgerskapets kampanje for å

markedsføre DNA som "sosialistisk". I følge SV er altså DNA et parti som står på den riktige sida. Det sier SV om et parti som fikk oss inn i NATO, som fengsla frivillige som vendte hjem fra den spanske borgerkrigen, som jobbet som gale for å få oss inn i EEC, som sender politi mot streikende, går i spissen for politiske oppsigelser og suspensjoner osv., osv. osv. Uten at dette partiet avsløres som tvers gjennom borgerlig og reaksjonært for flertallet i arbeiderklassen og deres allierte, kan det aldri bli noen sosialisme i Norge. Rød Valgallianse gjør

dette. SV gjør det stikk motsatte. De framstiller DNA som "arbeiderparti", som et virkelig alternativ til de åpent borgerlige partiene. Dermed framstår de nok en gang som spredere av en politikk som tjener borgerskapet til folk som regner seg som progressive, som et klassisk borgerlig arbeiderparti. Det er riktig at DNA og SV "trekker samme vei". Men langt viktigere er det at alle revolusjonære, alle som sloss for sosialismen, må trekke den stikk motsatte veien og vende de borgerlige arbeiderpartiene ryggen. Gjør det ved å støtte Rød Valgallianse!

STEM RØD

VALGALLIANSE!

VEND RYGGEN TIL DE BORG- ERLIGE ARBEIDERPARTIENE!

“De er bedre støtter for borgerskapet enn borgerskapet sjøl”, sa Lenin om de borgerlige arbeiderpartiene. Begrepet “borgerlig arbeiderparti” var det Friedrich Engels som innførte. Han brukte det om partier som innretta seg mot, og som i en viss grad fikk oppslutning fra arbeiderklassen, men som førte ut en borgerlig, reformistisk og revisjonistisk politikk. I Norge idag er denne betegnelsen fullt

dekkende for partier som DNA, SV og “NKP”.

De borgerlige arbeiderpartiene er av uvurderlig betydning for borgerskapet. Det er disse partiene som innfører arbeiderklassen sprer borgerlig politikk, innpakka i enkelte radikale fraser. Nettopp fordi mange vanlige arbeidsfolk og andre progressive har illusjoner om disse partiene, kan de utrette mer skade enn borgerskapet sjøl. Ingen ar-

beidsfolk vil tro det når Kåre Willoch sier at i Norgae kan vi nå sosialismen på fredelig vis. Men langt fler spisser øra når det sies av folk som utgir seg som “arbeiderrepresentanter”.

Kommunister og revolusjonære sloss kompromissløst mot de borgerlige arbeiderpartiene. Vi gjør det fordi det aldri kan bli revolusjon og sosialisme uten at vanlige folk vender disse partiene ryg-

gen.

Men dette betyr ikke, som f.eks. SV-ledelsen hevder, at vi ser på vanlige folk som idag støtter disse partiene som “imperialist-lakeier, fascister og det som verre er”. Vi sier ærlig til dem at de støtter opp om en politikk som tjener borgerskapet. Men vi er også overbevist om at det store flertallet av dem gjennom grundige diskusjoner kan vinnes for revolusjonen og sosialis-

men.

Skjerpinga av klassekampen i Norge og internasjonalt de siste åra, har også ført til at de borgerlige arbeiderpartiene har fått vanskeligere for å skjule den reaksjonære politikken sin bak røde fraser. Spesielt beregna på dem som har tenkt å gi sin støtte til e tav de tre borgerlige arbeiderpartiene i valget, vil vi trekke fram en del av deres synder.

Vi mener disse utvalgte eksemplene, som godt kunne utøkes i det uendelige, viser at det bare finnes et alternativ for deg som støtter arbeidsfolk og andre i kamp, for deg som er mot imperialismen og for sosialisme. Dette alternativet er Rød Valgallianse.

Har du tenkt å stemme på DNA, SV eller «NKP» ved stortingsvalget til høsten? Gjør du kanskje det fordi du mener disse partiene fører en politikk som tjener arbeidsfolk? I

såfall oppfordrer vi deg til å studere synderegistrene til disse partiene nedenfor. Ikke noe virkelig arbeiderparti vil være bekjent av å ha disse merittene på kappa si.

sene med den fascistiske Chile-juntaen. Håner de chilenske flyktningene ved å hilse Junta-Olsen velkommen som ambasadør til Norge.

— Norge er det skandinaviske landet som pleier de næreste handelsforbindelser med det rasistiske Vorster-regimet i Azania.

— Har vennskaplige forbindelser med quisling-regimet i Tsjekkoslovakia.

SV

SV prøver å framstille seg som et «venstrealternativ» i forhold til DNA. Men langt fra å være noe «venstrealternativ», så spiller SV roller som garantisk og medansvarlig for DNA-regjeringas politikk:

— Når DNA har vært trua av krise har SV spilt rollen som reddende engel. F.eks. i Alcan-saka og «Brev-saka».

— Gjennom budsjettpolitikken sin er SV med på å garantere bevilgninger til både Kleppe-pakker og til statens voldsapparat.

SV utgir seg for å være «forsvarere av arbeidsfolks kamp». Sannheten om SV's «forsvar» er imidlertid følgende:

— SV-ledelsens støtte til de streikende Linje-

godsarbeiderne besto i et direktiv til alle SV-medlemmer om ikke å støtte streiken.

— På LO-kongressen stemte SV for å øke bevilgningene til DNA-presa fra de fagorganisertes kontingent.

— SV stemte for LO-sekretariatets forslag om ei ny suspensjonsbølge i fagbevegelsen.

— SV stemte på kongressen for beretninga fra LO-sekretariatet, for å godkjenne hele den arbeiderfiendtlige virksomheten til LO-toppen de siste 4 åra.

SV pynter seg gjerne, særlig foran valg, med anti-imperialistiske slagord. Dette mener SV med anti-imperialisme:

— Foran NATO's ministerrådsmøte i Oslo i fjor arrangerte SV sitt eget tog som var så utvanna at det ikke engang krevde Norge ut av NATO.

— Den aggressive supermakta Sovjets skjønnales av SV som «et foregangsland i fred». Sovjets annekasjoner i Barentshavet forsvarer åpent av formann Furre.

— Formann Furre deltar i det mørkeblå hylekoret mot demokratisk Kampuchea.

— SV hevder at de støtter det palestinske folkets kamp. Men når FN's hovedforsamling vedtar

en resolusjon som fordømmer sionisme som rasisme er formann Furre's kommentar: «Det er ikke grunnlag for å stemple sionismen under eitt som rasisme. Difor er det grunn til å kritisere resolusjonen».

SV's anti-imperialisme kan oppsummeres slik: støtte i ord (særlig i et valgår), sabotasje og svik i praksis.

«NKP»

Det såkalte «NKP» er et lite og reaksjonært parti som ikke lenger her mer til felles med komminusmen enn navnet.

«NKP» framstår som åpen forsvarer av den aggressive supermakta Sovjet. De forsvarer konsekvent alle Sovjet's overgrep:

— Mens 70.000 sovjetiske soldater okkuperer Tsjekkoslovakia forsikrer partiformann M. G. Knudsen: «Alt vel i Tsjekkoslovakia».

— «NKP» støtter åpent den fascistiske terroren i Polen. De polske arbeidernes aksjoner i fjor sommer mot regjeringas kraftige prisstigninger, får den samme partiformannen til å fråde av raseri. De polske arbeiderne som ble utsatt for lange fengsels-

straffer og tortur hånes av «NKP» som «antisosialistiske, asosiale elementer».

— Når Sovjet annekterer norsk havområde i Barentshavet, får den sovjetiske fiskeriministeren breie seg i «Frihetens» spalter med forsikringer om at: «Sovjets eneste hensikt er å forhindre rovfiske».

«NKP» er et åpent streikebryterparti. De har vært blant de mest aktive i borgerskapets anti-kommunistiske kampanjer:

— Mens Jøtul-streiken var på sitt hardeste fikk sosialdemokraten Svein Christiansen uimotsagt stille følgende parole i «Friheten»: «Kast streikekomiteen».

— På Tromsfisk i Tromsø ble fagforeningsmøtet angrepet av politi med hunder. For å støtte arbeiderne satte «NKP» som betingelse at arbeiderne kvitta seg med en progressiv tillitsmann, ingen ringere enn den tillitsmannen arbeiderne aksjonerte for å forsvare!

— På Libertas-seminaret om bekjempelse av ekstremister, var en av de ivrigste deltakerne formannen i «NKP»-laget i Harstad.

— «NKP» har sett det som en viktig oppgave å slutte opp om Leveas' mistenkeliggjøring og sverting av streikestøttekomiteene.

DNA

Med klassesamarbeidslinja som sin ledetråd kjemper DNA hardt mot arbeiderklassens kamp og retter harde angrep mot det arbeidende folket:

— Gjennom kombioppgjør og Kleppe-pakker retter DNA harde angrep mot arbeidsfolks økonomi og mot streikeretten.

— DNA er blant de første til å stemple en streik ulovlig.

— DNA, som i 50-åra drev ei intens klappjakt på kommunister og progressive, går i dag i spissen for å ekskludere og suspendere enhver opposisjon i fagbevegelsen. (Norsk Tjenestemannslag, Sosiale Etaters Fagforening).

— DNA er ansvarlig for ei omfattende politisk overvåking retta mot progressive (Den hemmeligholdte Mellbye-rapporten).

— Den økende polititerroren mot streikende arbeidere (Linjegods, Brygga) skjer med DNA-rehjerings velsignelse.

— DNA, som i 1948 meldte Norge inn i NATO og som gikk i spissen for EEC-medlemskap, går nå inn for å selge deler av Norge til den aggressive supermakta Sovjet. DNA-regjeringa møter Sovjets annekasjoner i Barentshavet med å gi bort 85.000 km norsk havområde.

— DNA-regjeringa fører en oljepolitikk som passer som hånd i hand-ske på de store oljemonopolene og som setter arbeidsfolks liv og verdifulle naturressurser på spill. DNA-regjeringa er de politisk ansvarlige for Bravo-ulykka.

«Internasjonal solidaritet» er et slagord DNA gjerne pynter seg med. Men solidariteten stikker ikke djupere enn at de:

— Opprettholder de diplomatiske forbindel-

VALGALLIANSE!

STØTT

RØD

For 2 år siden fikk RV in en representant i kommunestyrene i Tromsø, Trondheim, Odda og Oslo. Allerede nå har de fått merke at de parlamentariske organa er redskaper for borgerskapets diktatur, og at veien til sosialismen går gjennom å jage disse fra hverandre, ikke å overta dem.

Visst er det viktig å få noen inn!

OVERGREP MOT DE REVOLUSJONÆRE

Revolusjonære går inn i de parlamentariske organa for å avsløre dem innafor, og for å avsløre hykleri og råttenheten til de borgerlige partiene. Vi gjør dette ved å føre fram en revolusjonær politikk i disse organa.

RVs erfaringer fra kommunestyrene viser at sjøl én revolusjonær i en tallrik forsamling, er mer enn nok til å få borgerskapet til å gå fra konseptene og avsløre sannheten bak deres høytstemte prat om "demokrati".

I løpet av denne korte tida har RVs representanter to ganger fått bøter. I Oslo for å forlate salen i protest mot at krigsforbyteren Kissinger ble mottatt i Rådhuset, og i Tromsø for å nekte å stemme i en avstemning der to reaksjonære forslag sto opp mot hverandre.

RVs praksis med å reise interpellasjoner om viktige klassekampsspørsmål, f.eks. politivold mot streikende, ble først møtt med at disse ble utsatt gang på gang. I den sist tida er overgrepa blitt grovere: Nå snakkes det åpent om at reglene for interpellasjoner må endres, slik at "slik kan unngås i framtida"!

SV FOR PAMPELØNNINGER!

RVs arbeid i kommunestyrene har også klart avslørt de borgerlige arbeiderpartiene. La oss nevne to

konkrete eksempler fra Oslo.

Her foreslo RV at toppampene i kommunen skulle lønnes som en gjennomsnittlig industriarbeider, ikke med opptil 200 000 som nå. Forslaget fikk 1 stemme. SV fulgte her opp linja fra sitt eget landsmøte, der et lignende forslag som gjaldt toppene i partiet ble avvist.

Også et forslag om forbud mot all rasjonalisering som økte arbeidspresset på vanlige kommuneansatte ble avvist mot en stemme. Heller ikke dette fikk SVs støtte.

OPPGAVA PÅ STORTINGET

Også på Stortinget vil RVs viktigste oppgave være å avsløre parlamentets karakter. Før illusjonene om dette organet er brutt ned blant vanlige folk kan det ikke bli snakk om revolusjon og sosialisme.

RV vil aldri bøye seg for borgerskapets forsøk på å skjule sin reaksjonære bak taushetsplikta, og vil også på Stortinget legge fram forslag som kler de borgerlige partiene, enten de kaller seg "sosialistiske" eller ikke, nakne for vanlige folk. Derfor frykter borgerskapet revolusjonære på Tinget, og derfor skal vi få dem inn!

Mange vender seg med avsky bort fra det parlamentariske sirkuset. Til dem vil vi si: En revolusjonær på Stortinget er en spiker i likkista til såvel borgerskapet som parlamentarismen!

«S»U får 233 000 kr. fra Statens Ungdomsråd!

"Penger lukter ikke" sier et gammelt ordtak: Men i motsetning til mange andre gamle visdomsord, er dette *ikke* et motto til etterfølgelse. I alle fall ikke hvis en er revolusjonær!

GODE INVESTERINGER

Så lenge arbeiderklassen har kjempa for sine interesser, har borgerskapet gjort iherdige forsøk på å kjøpe opp lederne deres, eller knytte klassens organisasjoner til seg med sterke økonomiske bånd. Derfor er det ikke merkelig at kommunister i et land som Norge idg tilbys statsstøtte til både presse og organisasjon.

Borgerskapet håper med rette på god avkastning av slike investeringer. Slik støtte kan lett legge et objektivt grunnlag for en "mer ansvarlig" politikk, for at reformisme erstatter en revolusjonær politikk.

Men sjøl om slik støtte ikke skulle føre til at den revolusjonære organisasjonen råtna opp innafor, har borgerskapet ennå en sjanse. En kommunistisk organisasjon som er bygd på støtte fra borgerskapet, kan lammes ved at støtten

ET KONKRET EKSEMPEL

For de fleste er det velkjent at politiske partier kan få statsstøtte, men bare de færreste veit hvor uhyre omfattende dette apparatet er. Vi skal ta et eksempel som både illustrerer omfanget av den, og endel av praksisen til SVs ungdomsorganisasjon, "Sosialistisk" Ungdom, på dette området.

Statens Ungdomsråd er et av mange organer som sprer dem statlige støtten til politiske organisasjoner. I 1977 deler den ialt ut over 1.5 millioner kroner bare til de politiske ungdomsorganisasjonene. AUF og Unge Høyre får mest.

SU LANGT FRAMME

Men ingen skal kunne anklage "Sosialistisk" Ungdom for å være tilbakeholdne, når vi tar hensyn til at dette er en uhyre liten og svak organisasjon. Alt tyder på at de

som deler ut støtten hører langt mer fra "S"U enn ungdommen rundt omkring i landet.

I "S"U og andre borgerlige organisasjoner "utdannes" det ledere. Dyrt må det være, og staten betaler med vanlige folks skattepenger. I 1977 mottar "S"U kr. 148.000 i "stønad til lederutdanning". Vårt kjennskap til ledelsen i denne organisasjonen bekrefter fullt ut at det er en god investering for staten, men en tilsvarende dårlig for vanlige folk.

Itillegg til dette mottar "S"U fra denne ene kilden i 1977 kr. 50.000 til "reiseinstruktør", kr. 20.000 i "grunnstønad" og kr. 15.000 til "seminar om arbeidsløshetsproblematikk".

Totalt mottar altså "S"U bare fra Statens Ungdomsråd kr. 233 000 i 1977. "Statsfinansiert opportunistisme" er et fullt dekkende uttrykk for den politiske linja til en slik organisasjon.

Slike penger lukter det ille av, det lukter borgerlig. Men for dem som sjøl lukter sånn til daglig skaper det sjølsagt ingen problemer. "De merker det ikke selv,

men andre gjør det", som det heter i reklamen.

OVER TIL "GODLUKTA"

Men heldigvis finnes det også penger det lukter godt av. Slike penger er de hundretusener og millioner av kroner som vanlig folk gir av egen kasse fordi de for sosialismen, og fordi de har forstått at økonomisk sjølberging er en forutsetning hvis vi skal beseire borgerskapet. Det er dette Rød Valgallianse baserer seg på.

I løpet av valgkampen skal det samles inn minst en million kroner. 300 000 av dem skal brukes i sjølve valgkampen, og det resterende skal gå til Oktober Forlag som har planlagt en storstilt utgivelse av marxismens klassikere på norsk. Dermed skal valgkampen også bidra til at revolusjonær teori kan spres i stort omfang til arbeidsfolk og andre over hele landet i åra framover.

Støtt innsamlinga ved å sende penger til: Kampfondet, boks 9152, Vaterland, OSLO 1. Postgiro 2 20 81 30.

NOEN PENGER STINKER DET AV!

plutselig trekkes tilbake.

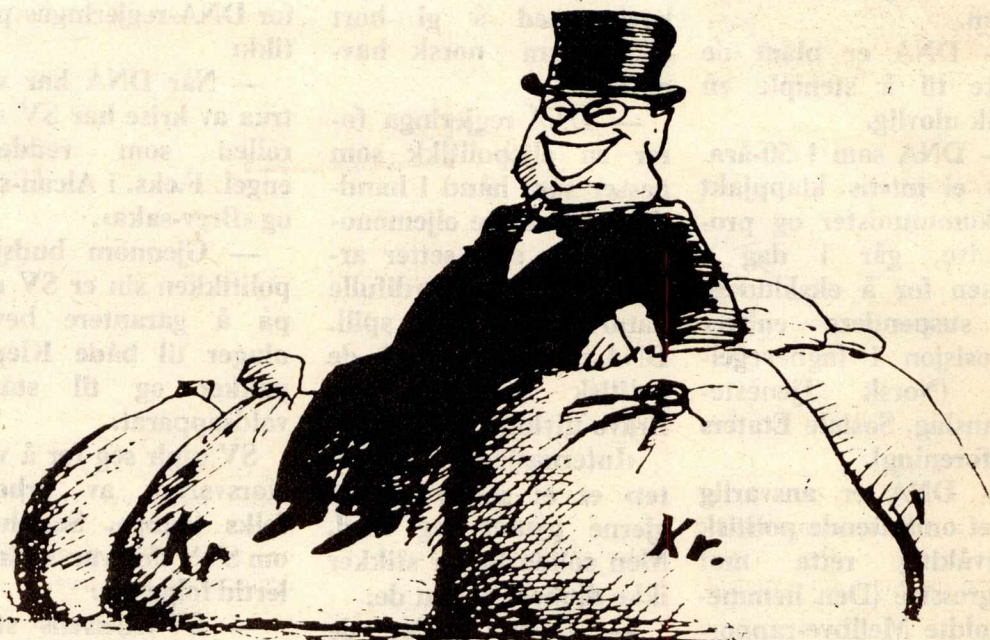
Kommunistene, som virkelig ønsker å styrte borgerdiktaturet, og opprette proletariats diktatur, avviser derfor på prinsipielt grunnlag slik støtte.

ET ANNEN LINJE

Ser vi på de borgerlige arbeiderpartiene SV og "NKP" er bildet et helt annet. Disse partiene mottar hvert eneste år millioner i statsstøtte. Hele pressa deres og all annen virksomhet i organisasjonen er basert på dette.

Nå har disse partiene ingen grunn til å frykte at denne støtten plutselig vil forsvinne. Til det er partier av denne typen for viktige for borgerskapet. Men for allesom virkelig vil revolusjon og sosialisme, er det en ny bekreftelse på disse partienes klassekarakter.

Avhengigheten av statsstøtte er til de grader total, at den av og til usedvanlig klart avslører mange av de fine orda representanter for disse partiene omgir seg med: Mens SV hevder at de er mot NATO og støtter arbeidsfolk i streik, kan en i "Ny Tid" finne annonser som verver offiserer til NATO-forsvaret og streikebrytere til Linjegods! Redselen for å miste statsannonsene er tydeligvis uten grenser!

STEM

RØD

VALGALLIANSE!

Raud Valallianse utestengt frå valprogramma i NRK:

EIT GROVT ÅTAK PÅ YTRINGSFRIDOMEN I NOREG

Raud Valallianse er einaste landsomfattande parti/organisasjon som stiller lister i alle fylke ved Stortingsvalet i haust, som er utestengt frå valprogramma i radio og TV. Dette er eit einestående åtak på ytringsfridomen i Noreg som fagforeningar, klubbar, boligforeningar, interesseorganisasjonar og alle progressive og demokratisk innstilte einskildpersonar må protestera mot.

Nye anti-demokratiske reglar i 1975

Ved Stortingsvalet i 1973, då Raud Valallianse stilte til val for første gong, deltok vi med same rettar som alle andre landsomfattande parti som stilte til val i eit fleirtal av fylka. Ved kommune og fylkestingsvalet i 1975 vedtok NRK nye retningslinjer som var skreddarsydd for å halda RV borte frå valsendingane. Dette blir klårt vist ved at kravet først var at partia skulle stilla lister i kommunar som dekkja

¼ av folkesetnaden. Då det synt seg at RV fylte dette kravet, vart retningslinjene endra ein gong til slik at «partia må ha vore representert på Stortinget i ein av dei siste Stortingsperiodane». Slik var dei garantert mot at RV skulle få delta i valkampsendingane.

Støtt kravet mot innskrenking av ytringsfridomen

Raud Valallianse har reist krav om at alle registrerte og godkjende parti som stiller liste i eit fleirtal av

fylka, og som kan dokumentera ein landsomfattande organisasjon, skal ha lik demokratisk rett til å delta i dei vanlege riksnett- og distriktsendingane og utvida sendetid for lokale lister i valkampen. Dette kravet samsvarer med dei retningslinjene som gjaldt før Stortingsvalet i 1973.

Kvifor kjem desse åtaka no?

Kvifor endra det statlege kringkastingsmonopolet reglane etter valet i 1973? Det er berre ei forklaring på dette. Klassekamp-lina har vunne stor framgang dei

siste åra, m.a. dei mange streikane viser dette. Raud Valallianse går i brodden for å fremja denne lina og borgarskapet er livredd for den støtta politikken til RV får.

Ytringsmonopolet som Elster administrerer for staten, spelar ei svært viktig rolle i det valskuset som no skal stellast istand. Dersom RV blir halden utafor, blir det ingen som stiller DNA-regjeringa til ansvar for oljekatastrofen i Nord-sjøen, kombioppgjør og lønsnedslag, salet av norske interesser i Barentshavet til det sosialimperialistiske Sovjet, at DNA-regjeringa

sende store politistyrkar mot bryggearbeidarane osv. Det blir ingen som stiller SV til ansvar for sviket mot Linjegodsarbeidarane og alle dei andre streikande, for støtta til Sovjet i Angola, for sviket mot kravet om sjølvvald abort osv. Det blir ingen som avslører «NKP» som 110% Moskvatru, at «NKP» nektar for at Tsjekkoslovakia er okkupert av Sovjet, at «NKP» fell streikande i ryggen og oppmodar om å kasta streikekomiteen slik dei gjorde under Jøtulstreiken osv. Kort sagt så blir det ingen som avslører dei feite vallovnadene til dei borgarlege partia og stor arbeidsfolk sine krav, går mot både Sovjet og USA og all imperialismen, og propaganderer for sosialismen.

«NKP» skulle få sleppa til at «NKP» representerer en verdensomspennende ideologi». Det var Olav Brunvand som gjekk i brodden for dette synet og Reulf Steen «sluttet seg i ett og alt til det Brunvand hadde sagt». Halvor Hjertevik (Kristeleg Folkeparti) følgde opp med at «NKP er representant for en mektig internasjonal ideologi» og at det «kan skade vår anseelse i utlandet når det blir klart at NRK har stengt NKP ute fra sine valgsendinger».

Før vedtaket blei gjort sa Elster, som administrerer det statlege kringkastingsmonopolet, at «NKP» «ikke kunne komme med uten at vi skulle tøyte våre retningslinjer urimelig langt».

«NKP»-kampanja berre for å berga «NKP»

Kampanja «NKP» dreiv for å koma med i valsendingane vil vi ta avstand frå. Kravet deira var ikkje at alle parti som stiller liste i eit fleirtal av fylka skulle få delta. Derimot dreiv dei ei kampanje for at berre deira parti av dei som var ramma av retningslinjene, skulle få koma med i valprogramma. Dette var ikkje ein kampanje for demokrati og ytringsfridom, men ei opportunistisk og sjåvinistisk kampanje.

NRK-leinga bryt sine egne «prinsipp»

«NKP» var først utelukka frå valsendingane. Denne avgjerda blei endra etter interne og hemmelege drøftingar i Kringkastingsrådet. Grunngevinga for denne avgjerda, syner at det einaste prinsippet NRK-leinga held fast på, er at Raud Valallianse skal haldast utanfor.

Ifølge dei konfidensielle referata frå desse møta var grunnen til at

Utestenginga av RV frå valprogramma i NRK har blitt møtt med skarpe protestar.

BREI STØTTE

Sensuren mot Raud Valallianse er eit grovt åtak på ytringsfridomen og dei demokratiske rettane. Men åtaket har og møtt brei motstand over heile landet. Til no har meir enn 35 fagforeingar og klubbar støtta RV sitt krav.

Innafor utdanningsverket har mellom anna sentralstyret i LNL, sentralstyret i FR og Arbeidsutvalet i NSU kravd at RV må med i valsendingane.

I tida fram til vlet må det reisas nye protestar mot dette overgrepet. Ta saka opp på allmøte og i andre fora. Samla underskrifter i masseomfang!

Protestane skal sendas til NRK v/Torolf Elster og til Raud Valallianse, Boks 211, Sentrum, Oslo 1.

valget er ikke et "abortvalg"

NEI, det er løgn fra ende til annen. De borgerlige «arbeider»-partiene lokker med falske valglofter og truer med Kr. Folkeparti-spøkelset. «Stem på oss! Stol på oss!» sier Hauglin og Berit Ås, Bjartmar Gjerde og Gro Harlem mens politikken deres er kynisk misbruk av kvinnes mest brennende krav.

DNA og SV-ledelsen — markedsfører dobbeltmoral

For trur virkelig partiledelsene i SV og DNA at kvinnene har glømt den gangen da Stortinget enstemmig «kjempa» i gjennom barnehagelova, som forespeiler oss 50% prisstigning og som ikke pålegger verken kommune eller stat å bygge et eneste daghjem? OG hvordan «sloss» SV og DNA rundt om i kommunestyrene for gratis daghjem? JO, de vedtar budsjetter som innebærer heving av daghjemssatsene og nedtrapping av bygginga. (Bergen, Oslo, Elverum osv.) Det virkelige innholdet bak programformuleringer om «flere kvinnearbeidsplasser» og «arbeidsplasser der folk bor» så vi da SV og DNAs stortingsgruppe i år vedtok å rasjonalisere bort 5 000 kvinnearbeidsplasser i televerket. Vi glemmer heller ikke betingelsene som DNA-regjeringa satte for å låne Tandbergkonsernet 30 mill.: 550 arbeidere — i hovedsak kvinner — måtte miste jobben.

Valget er ikke et abortvalg:

Abortkampen har gitt kvinnene viktige lærdommer. DNA og SV sviktet abortkravet og

vedtok en ny og verre abortlov. I dag nekter minst 10 sjukehus å ta imot abortsøkende. (Jmf. §14) Uten blygsel forsvarer SV og DNA denne «samvittighetsparagrafen», som slår fast at «moralisk høyverdige» leger kan avvise en bestemt gruppe «umoraliske» pasienter, abortsøkende kvinner. Dette er kvinneforakt! Vi lærte også at bare kvinnene sjøl kan kjempe igjen og avgjøre abortspørsmålet. Partier som hevder at kvinnene må «stemme bevisst» og «stole på dem» fortjener ikke vår støtte. 60 års erfaring har lært oss at dette er «råd» fra falske venner som viser vegen til nederlag.

A-regjering = B-regjering.

Forskjellen på DNA/SV og Kristelig Folkeparti? DNA/SV henvender seg til kvinner som ønsker rett til arbeid, daghjem og abort. Kr. Folkeparti henvender seg til abortmotstandere og velgere som mener kvinnens plass er i hjemmet. Men handlingene deres har vist seg å være de samme. Sammen står de ansvarlige for samvittighetsparagraf og Barnehagelova.

Diktert av kapitalens behov for å holde kvinnene som arbeidskraftreserve, står alle de borgerlige partiene ansvarlig for nedlegging av kvinnearbeidsplasser og binder kvinnene til hjemmet ved å nekte dem sjølbestemt svangerskap og overlata dem ansvaret for ungene.

De borgerlige «arbeider»-partienes valgsirkus kan ikke dekke over praksisen deres.

Valget kan ikke rokke ved kapitaldiktaturet som tjener grovt på å utnytte og undertrykke kvinnene

Kapitalismen har utnyttet den eldgamle kvinneundertrykkinga og gitt den sin egen form. Herskerklassen tjener grovt på å skyve kvinnene ut og inn av produksjonen etter konjunktorene samtidig som den sprer ideer om at kvinnene er mindreverdige, og egentlig hører til blant matoppskrifter og bleievask. Kapitalismen har gjort salg av kvinnekroppen til storindustri og markedsfører kvinneforakt. Dette sier RV klart fra om. Samtidig viser RV og AKP(m-l) vegen kvinnene må gå for å vinne full frigjøring. Kvinnene må sjøl reise seg, slutte seg sammen og sloss. Vi må gå sammen med arbeiderklassen for å knuse kapitalismen, sjøl ta makta og opprette proletariets diktatur. EN stemme til RV endrer ikke en døyt på kvinneundertrykkinga. I denne kampen trenger vi revolusjonære talsmenn på Stortinget. Ikke fordi disse kan «løse» kvinnene sine problemer. Men vi trenger representantene der for å avsløre at det er en stor løgn at «folket bestemmer hvert 4. år», for å vise at det «demokratiske» Stortinget er kapitalen sitt redskap for å markedsføre diktaturet og undertrykkinga slik at det får et skinn av demokrati.

Demonstrer mot de borgerlige «arbeider»partienes misbruk av kvinnekraa!
Protester mot kapitalen sin kvinneundertrykking!
Stem Rød Valgallianse!

Bli med i ei valgkampgruppe nå!

Ryggraden i Rød Valgallianses valgkamp er hundrevis av valgkampgrupper ove r hele landet. Også på de høyere lærestedene finnes det slike grupper. I den siste tida fram til valget er det først og fremst aktivistene i disse gruppene som skal sikre framgang for en revolusjonær politikk.

Alle som støtter Rød Valgallianse må bli med i ei slik gruppe. Om du kan gjøre mye eller lite, er ikke det avgjørende. Det viktigste er at i gruppene vil du bli med på felles aksjoner og diskusjoner, du vil bli en liten, viktig, skru i maskineriet. Borgerskapets redsel for en revolusjonær politikk har ført til

at de på diktatorisk vis har nektet RV plass i valgkampsendingene i radio og TV. Vi slipper heller ikke til i de borgerlige avisene uten å betale for annonseplass. Ja, DNA-avisa «Hamar Arbeiderblad» har til og med som prinsipp å avvise all stoff fra Rød Valgallianse nå og i all framtid!

Tusener av «revolusjonære fotsoldater» må være vårt svar på borgerskapets angrep. Gjennom diskusjoner kan vi vinne mange for RVs politikk, ikke minst folk som idag har illusjoner om de borgerlige arbeiderpartiene.

Ta kontakt med valgkampgruppen på ditt sted nå! Bli med å sloss for en revolusjonær politikk!

«I vårt program.....»

Er det slik at vi får sjølbestemt abort i 1978 hvis vi stemmer på SV eller DNA? Er det slik at vi ikke stemmer på SV/DNA så blir det et helvete med borgerlig samlingsregjering og Kr. Folkepartis abortlov? Er det slik at kvinnene kan bruke sin stemmeseddel «bevisst» og velge mellom DNAs 100 000 eller SVs 150 000 nye daghjemsplasser innen 1981?

Er det sant at SVs stortingsgruppe «kjemper for kvinnenes rett til arbeid» og «krever at arbeidsplasser legges der folk bor»?

VALGALLIANSE!

Hva Må Gjøres har snakket med Torill Jørgensen har vært i kamp for rett til utdanning siden 1975. Hennes sak er et eksempel på at retten til utdanning bare finnes i borgerskapets propaganda.

Torill fikk barn etter første skoleåret og fikk permisjon for ett år. Hun holdt på med førskolelæreutdanning i Trondheim, men måtte flytte til Oslo fordi det var umulig for mannen å få jobb i Trondheim etter sin utdanning.

«Skoleledelsen på Barnevernsakademiet trakasserer elever!»

DET NYE PH-SYSTEMET ER RÅTTENT

— Først fikk jeg vite at overflyttingsstudenter ble anbefalt på Barnevernsakademiet i Oslo, men så ble det nye systemet med pedagogiske høyskoler innført, og jeg hadde permisjon. Det nye systemet har som mål å skape fleksibel arbeidskraft, utdanne «altmuligmenn» for staten (litt lærer, litt førskolelærer og litt sosionom osv.). Konkret betydde dette nye opptaksregler for BVA. Studenter som skulle ta etterutdanning, eller pluss på tidligere utdanning, f.eks. lærere, ble prioritert foran oss som måtte fullføre utdanninga innafor det samme faget.

JENTER HAR IKKE RETT TIL UTDANNING

— Jeg ble derfor nektet plass, men jeg mente jeg ikke kunne finne meg i dette urettferdige systemet. Jeg fant ut at det var 35 studenter som var i samme situasjon, de fleste var jenter. Jenter som er gift, må ofte følge mannen der han får jobb, fordi han ofte er hovedforsørger. Når kvinnene ikke får mulighet for å skifte studieplass, må de ofte kutte ut å fullføre. Det viser at i praksis har ikke jenter rett til utdanning. Et grotesk eksempel på hvilke andre konsekvenser det nye systemet har fått, er en enslig mor som måtte plassere bort barna sine og måtte sjøl reise på en helt annen kant av landet for å fullføre utdanninga si.

JEG HADDE ILLUSJONER OM STATEN

— Jeg prøvde først den legale veien for å komme inn på skolen, skrev søknader til departementet, fant sjøl ut at det var ledige plasser på skolen, søkte på dem, men fikk bare avslag. Hele tiden gav ledelsen på skolen og departementet meg vage løfter og

takeprat. Jeg mente at min sak var så åpenbart rettferdig at jeg lot meg først lure av deres taktikk. Men jeg hadde også tatt kontakt med Landslaget for norske lærestudenter og vi fant ut at denne samarbeidslinja bare førte meg tilbake til kjøkkenbenken.

MOBILISERTE STUDENTENE PÅ SKOLEN

— Sjøl hadde jeg ikke noe valg, jeg måtte fullføre, og samtidig mente jeg saka ikke bare gjaldt meg som enkeltperson, men var en kamp for alle de andre i samme situasjon. Vi la fram saken for studentene på BVA. Et allmøte støtta saken og vedtok at jeg skulle taes inn på skolen i 2. klasse hvor det var 3 ledige plasser. I samråd med LNL, formulerte vi disse kravene: eksamensrett, rett til praksisplass, og at skolen skulle lage et studieopplegg for den tida jeg hadde gått glipp av.

JEG BLE TRAKKASERT AV SKOLELEDELSEN

— Første dagen kom rektor og henta meg i klassen. Hun tok meg inn på kontoret hvor jeg virkelig fikk en reprimande: Jeg måtte være klar over at jeg ikke var å betrakte som elev ved denne skolen. Elevene gjorde en alvorlig ting ved å ta meg inn. Jeg svarte at jeg hadde elevene bak meg, at jeg hadde faglig grunnlag og at det var skolens feil at jeg var tvunget til å gå til sånne skritt for å få ledelsen til å innse dette. Jeg gikk fra kontoret med intensjonene om å fortsette.

Men ledelsen hadde virkelig interne domstoler. De nektet meg eksamenrett, lærerne fikk instruks om å behandle meg som luft, ikke svare på spørsmål, ikke rette eksamensoppgaver! !!

FØRST BØYDE VI AV FOR FIENDEN

— Hadde vi skjont hvor sterk motstanden var og hvor råtne angrep de kunne sette i verk, så hadde vi organisert kampen mye før. Forslag om sterik ble reist på nytt allmøte, men det falt fordi ledelsen på skolen trua med represalier. Elevene var redde for sjøl å miste hardt tilkjempa studiepalsser. Vi lot den reaksjonære ledelsen få taket på oss, jeg måtte slutte på skolen, jeg mista jo retten til å ta eksamen.

EN KAMPORGANISASJON I RYGGEN

— Men LNL som virkelig er en kamporganisasjon for studentenes interesser gav seg ikke. Det ble organisert støttedemonstrasjoner, aksjoner på skolen, og jeg mottok mange støtteuttalelser bl.a. fra Kvinnefronten, SEF, Emma Hjorts Hjem, lærerskole og førskolelærersstudenter. På grunn av disse aksjonene måtte departementet sende ut et skriv om at de pedagogiske høyskolene bør som hovedregel prioritere studenter som av sosiale grunner søker overflytting. Dette skrevet prøvde skolen å holde hemmelig for oss. Det viser igjen karakteren av ledelsen på skolen, de motarbeider studentene direkte samtidig som de prøver å skjule seg bak en «human» og «sosial» fasade.

NÅ KUNNE VI I HVERT FALL IKKE GI OSS

— Jeg var etter hvert blitt stempla som en bråkmaker av ledelsen, etter reglene kunne jeg nå få plass på skolen, men de prøvde å lage rene yrkesforbudkampansje mot meg. Men studentene stod på min side, og det ble arrangert 4 demonstrasjoner på en uke midt i eksamenstida. Vi krevde både at min sak skulle behandles og det prinsipielle. Som følge av at vi ikke gav oss, ble det et opptaks

møte i juni, vi demonstrerte utafor. De var nødt til å ta meg inn og det var en stor prinsipiell seier og en seier for meg.

ANDRE STUDENTER MÅ TREKKE LÆRDOMMER AV DENNE KAMPEN

— Det viktigste, mener jeg er at det er livsfarlig å tro at ledelsen for den høyere utdanninga har andre interesser enn det staten og borgerskapet har. Deres viktigste oppgave er jo å sette statens reaksjonære skolepolitikk ut i livet. Det er i fers med å skje en grov forverring av førskolelærernes fagutdanning, og dette gjelder ikke bare oss, men som vi har sett også sykepleielevene. Vi må kjempe mot fagliguthuling av fagene urettferdige opptakssystemer og da nytter det ikke med pene ydmyke brev til skole og departement.

BEKJEMP IDEEN OM AT KAMP IKKE NYTTER

— Vi lærte at informasjon må ut med en gang. Mange studenter støtta meg når de fikk vite hva saka egentlig dreide seg om. Skoleledelsen hadde nemlig kommet altfor mye på offensiven med å spre løgnpropaganda og true de som ville støtte meg med represalier. Den viktigste ideen den reaksjonære skoleledelsen prøvde seg med var «hvis Torill får plassen, går det utover andre». Men ingen ville få plass på et rettferdig grunnlag hvis ingen hadde protestert. Jeg mener at fordi jeg tok opp kampen, er det mulig for andre å reise sine krav.

Det siste jeg vil understreke er at det var avgjørende at jeg hadde en kamporganisasjon som LNL i ryggen som mobiliserte til støtte. Det var også et enormt press på skoleledelsen med alle de flotte støtteresolusjonene som ble sendt inn og det var en viktig styrke for kampen.

HVA MÅ GJØRES

korrespondent

— Ytringsfriheten innskrenkes på Stavanger Lærerskole

På Stavanger Lærerskole blei Faglig 1. mai-front nektet å ha mer enn en stand. Det var AU i studentråd på skolen som sto bak dette angrepet på de demokratiske rettighetene. Studentene på skolen har reist kamp mot denne kneblingen av ytringsfriheten på skolen og krever full rett til politisk virksomhet. Da dette vedtaket var oppe til formell godkjenning i studentråd gikk en DNA'er inn for fullt standsforbud for FFF både da og i framtida!

MA SØKE OM Å HA STAND

For å få tillatelse til å avholde stand på skolen må en søke studentråd. Før 1. mai søkte lokal-komiteen av Faglig 1. mai-front om to standsdager.

Studentråd AU innvilga bare en dag med den begrunnelse at «en sak skal ha en dag». De hadde imidlertid ingen retningslinjer å vise til som kunne forsvare dette. Hvis vi avholdt stand nr. 2 ville studentråd AU melde saka til administrasjonen, blei det sagt.

POLITISK KNEBLING AV PROGRESSIVE

Denne behandlingsmåten har til nå bare ramma FFF — DKSF og Kristengruppa har hatt flere stands. Dette er ingenting annet enn politisk knebling av progressive — knebling som i neste omgang vil ramme flertallet av studentene på skolen. Derfor holdt vi standsene som planlagt.

DE FLESTE IMOT KNEBLINGA

Standene førte fram: Folk diskuterte saka og tok stilling. De fleste var enige med oss om at dette var knebling av ytringsfriheten på skolen og brudd på de demokratiske rettighetene — reaksjonære angrep som må slås tilbake.

Vi stilte paroler mot dette i Faglig 1. mai-fronts tog.

OGSÅ LØPESEDEL-UTDELING RAMMES AV FORBUDET

4. mai vedtok studentråd regler for stands på skolen som bl.a. innskrenker «virksomheten» til kun ett sted, lar regla også gjelde utdeling av løpesedler, bare en stand pr. dag og at organisasjoner som ikke er registrert må søke studentråd om tillatelse. Dette siste gjelder også alle enkeltpersoner. Ingen får holde stands mer enn 2 dager i uka.

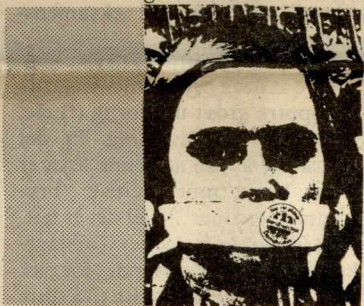
Det hører med til historia at DNA'eren Gunnar Sjøgren fremma forslag på møtet om å forby FFF å holde stand i inneværende og kommende semester!

Vi nekter å bøye oss for slike udemokratiske vedtak og kommer til å reise kamp mot dem!

— Full rett til politisk virksomhet ved Lærerskolen.

— Nei til knebling av ytringsfriheten.

Studentkorrespondent, Stavanger Lærerskole

Vær på vakt mot nazi-propaganda!

En historie vi har mottatt fra en korrespondent i Oslo, oppfordrer studentene til å være på vakt mot ny-nazistisk propaganda på lærestedene. Den breie motstanden mot fascismen blant de utdanningssekende er en garanti for at vi ofte kan oppnå gode resultater på dette området.

SAMSKIPNADEN SPREDDE NAZI-PROPAGANDA!

En dag jeg kom forbi avishylla i velferdsbygget på Blindern, ble jeg oppmerksom på at nazi-avisa «Folk og land» innimellom de mange lokalavisene fra hele landet. Stemplet med Samskipnadens postadresse gjorde det klart at den ikke var lagt der av nazistene sjøl, man faktisk spredd av Samskipnaden.

Jeg ble sjølsagt forbanna over dette, og tok et par telefoner for å finne ut hvordan dette hang sammen.

«EN GLIPP».

Den forkalringa jeg til slutt fikk, var at det hele var en «glipp». Nazistene hadde uoppfordra sendt avisa til Samskipnadens adresse, og siden avisbunken ikke ble sett gjennom hver dag, hadde den også funnet veien ut i avishylla.

Ledelsen i Samskipnaden lovet at det umiddelbart skulle sendes et brev til avisas redaksjon der det ble sagt klart fra at avisa ikke var

ønska. I framtida skulle det også sikres at den ikke ble lagt ut hvis den kom.

Jeg mener sjøl dette er et eksempel på at vi må være på vakt overfor nazistenes forsøk på å spre giftra si, og resolutt gripe inn i liknende situasjoner.

FULL STØTTE TIL DNA-LEDELSEN!

Forøvrig var det interessant å merke seg at nazistene gir sin fulle støtte til Aspengrens kampanje for å luke «ugras» i fagbevegelsen. «Vi støtter fullt ut enhver LO-tilsluttet fagforening som bekjemper AKP (ml)s infiltrasjon», proklamerer det. Klasseinnholdet i denne illustreres vel best ved at en annen artikkel i den samme avisa stiller spørsmålet: «Glemmer dere Quisling?» På dette svarer redaktøren at det gjør de sjølsagt ikke.

Slike eksempler setter også borgerskapets forsøk på å side stille kommunister og nazister i sitt rette lys. Nazismen er borgerskapets ektefødte barn!

Korrespondent, Oslo

Forslag til lov om ordensforføyninger:

Sitat: § 1 "Denne lov gjelder for studerende ved universitetet i Bergen, Oslo, Tromsø og Trondheim, Norges handelshøyskole, Norges Landbrukshøyskole og Norges Veterinærhøyskole. . .".

Sitat §2: "Ordensforføyningen kan settes i verk mot studerende som: a) fusker, forsøker å fuske eller medvirker hertil eller ved eksamen eller ved kurs som svarer til eksamen.

b) ved hjelp av falsk vitnemål eller annen form for uredlighet skaffer eller forsøker å skaffe seg selv eller andre adgang til et studium, eksamen kurs eller prøve som svarer til eksamen eller medvirker hertil c) vedvarende eletr grovt overtrer de ordensregler som gjelder for lærestedet, skader eller uberettiget borttar gjenstander på lærestedet eller i studieforholdet på annen måte opptre utillatelig overfor medstuderende eller andre som har sin virksomhet der."

§ 3 "Som ordensforføyning kan brukes a) irettesettelse, b) sperring for inntil 2 års adgang til bestemte lokaler, undervisning eller eksamener, c) bortvisning for inntil 2 år"

§5 "Vedtak om å sette i verk ordensforføyninger gjøres av lærestedets sentrale klagenemnd eller om klagenemnd ikke er oppnevnt, av et lokalt ordenstilsyn for lærestedet . . ."

«LOV OM ORDENS-FORFØYNINGER» Hva sier lova:

Dersom det råtne eksamenssystemet med beinhardt nervepress driver enkelte studenter til å fuske på en eksamen, så kan han/hun altså risikere to års utvisning. Dette er borgerskapets metoder for å "løse" den håpløse eksamensmåter på!

Denne disiplinærlova sier videre at det å bryte ordensreglene (!) opptre grovt utilbørlig (!) etc. føre med seg utvisning. Er det vanskelig å vise at denne lova er tenkt brukt mot politisk "bryssomme personer"? Nei det er lett. Njål Hole som har sittet i forslagskomiteen for lova sier det for oss: "... Organet skal bidra til å sikre at vedkommende lærested fungerer etter gjeldende bestemmelser. Det må derfor ikke være mulig for en gruppe å lamme lærestedets funksjoner ved å lamme dette organ." Med denne lova skal staten

Nå har det vært tre vellykka aksjoner på Universitetet i Oslo. Fredag den 13. mai markerte et foreløbig høydepunkt i kampen mot lova. Tre ganger prøvde kollegiet å vedta innstilling til den reaksjonære disiplinærlova, men bare p.g.a. militante aksjoner fra studentene ble forsøket foreløbig slått tilbake. Universitetsledelsen er helt febrilske for å finne andre måter å tvinge lova gjennom på,

kriminalisere all politisk opposisjon. En streik for å få fler nynorske lærebøker, aksjoner for høyere stipend, mot øking av renta, streikene vi hadde mot EEC — alt dette er forbrytelser, som de nye domstolene kan gi 2 års utvisning for.

Vanlige domstoler er ikke lenger nok for borgerskapet på Universitetet overfor studentene. De skal innføre egne interne domstoler som sette den politiske undertrykking i kraft, i stedet for å gå den omstenedige veien om det vanlige rettsapparatet.

Lova er et ledd i den omfattende kampanja borgerskapet har satt i verk for å innskrenke de demokratiske rettighetene. Denne kampanja går på arbeidsplassene, i interesseorganisasjoner, fagforeninger og nå på skoler og universitetet.

Aftenposten gir ut propaganda for det tyske «Berufsverbot» og hyller NAF+LO kampanja for å knuse den politiske opposisjonen på arbeidsplassene. Nå propaganderer avisa for «Ro og orden» på lærestedene, og stempler motstanden mot lova som pøbelaktig. På samme vis er arbeidere som lammer arbeidsplassen «pøbler», i følge borgerskapet og Aftenposten. En skal behandle dem «tålmodig» inntil det er nok, og deretter kan en sette inn politi som mot de streikende Linjegodsarbeiderne eller Bryggearbeiderne, mot ungdommer på Stover og til og med mot

barn som på Hammersborg skole. For når borgerskapet setter inn politi mot arbeidere eller studenter og innfører yrkesforbuds kampanjer, da er det ikke «pøbelaktig», men riktig justis overfor «urostiftere». Rettferdige streiker og aksjoner skal ikke møtes med «terror»-lover og eget universitetspoliti, derfor må alle studenter kjempe mot forslaget til ny disiplinærlov.

Virkelig demokratiske rettigheter, får verken arbeiderklassen eller studentene før under sosialismen. For etter hvert som motstanden mot undertrykking øker i Norge vil borgerskapet måtte sette i verk ennå kraftigere tiltak og innskrenke de demokratiske rettighetene ennå mer. Men gjennom denne kampen vil også borgerskapet og kapitalismen bli stadig mer avslørt og studenter og arbeidsfolk og alle grupper i kamp, vil vinne ny kamperfaring for etter hvert å knuse hele kapitalismen.

borgerpressa støtter opp med at studentene går amok på Blindern.

Fredagen da kollegiet endelig håpet å få gjennom vedtaket, ble de stoppa av 50 studenter som marsjerte inn i kollegierommet og avbrøt. De forlangte at den udemokratiske behandlingen ble stoppa og at lovforslaget ikke skulle vedtas. Kollegiet gav Arbeidsutvalget i mandat å fatte vedtak, senere samme dag. Studentene greide å

TIL KAMP MOT HELE DISIPLINÆRLOVA

«Ordnung muss sein» Nå skal det Oslo

innføres lover om ordensforføyninger og interne domstoler mot studentene. Vanlige straffetiltak overfor studentene holder ikke lenger for borgerskapet på Universitetet og høyskoler, studentene skal holdes under pishen. Har vi hatt illusjoner om den «akademiske universitetsledelsen» før, så har de for mange studenter blitt kraftig svekka etter de militante aksjonene mot disiplinærlova som ble ført i mai mot kollegiet i

Opp til 2 års utvisning for fusk, med et eksamenssystem som legger opp til at studenter får sammenbrudd og til og med begår sjølmord.

Opp til 2 års utvisning for å demonstrere, aksjonere og avholde møter på universitetsområdet!

Danne aksjonskomiteer mot disiplinærlova til høsten! Avvis dette grove angrepet på studentenes demokratiske rettigheter!

Rektor Inge Johansen NTH Trondheim leder aksjonen mot studentene fra politibilen.

spore opp hvor møte skulle holdes og på kort varsel ble 80 studenter samla og gikk inn i der møtet foregikk. Rektor heva møtet med en gang og den reaksjonære forsamlingen gikk inn på rektors kontor og låste døra. Det var ikke snakk om å høre hva studenten hadde å si, de var fulle av forakt for studentene. Men studentene kunne sjølsagt ikke la en låst dør hindre at et så reaksjonært vedtak ble gjort som ville ramme mange tusen studenter og som hvis det ble vedtatt, ville danne mønster for andre reaksjonære tiltak på flere læresteder.

Døra ble åpna med makt og demonstrantene gikk inn på rektors kontor. De ble avbrutt midt under behandlingen av lova, de var fra seg av sinne og den akademiske

maska forsvant fullstendig. Rektor hylte «dere kan ikke komme inn på mitt kontor»!! Universitetsdirektøren begynte å sparke løs på en av studentjentene, hun fikk redda seg unna. Studentene hadde på nytt oppnådd en foreløbig seier og marsjerte rolig ut og ropte slagord mot disiplinærlova og mot yrkesforbud mot studenter.

De som deltok på denne aksjonen lærte at det ikke nytter med overtalelse og høflige fraser, men å vise at di er mange som ikke gir oss uansett hva borgerskapet prøver av mottiltak. De lærte at for å undertrykke studentene skyr ledelsen ikke noe middel. Hadde det ikke vært så uheldig for dem å bli helt avslørt, hadde universitetsledelsen sendt bud på terrorpurken.

POLITIET MOT STUDENTENE I TRONDHEIM

Men et foreløbig høydepunkt i kampen mot disiplinærlova, skjedde i Trondheim, der rektorene for alle universitet og høyskoler skulle ta opp lova i juni. Studentene i Trondheim stilte opp foran møtelokalene og krevde å få legge fram sitt syn på disiplinærreglementet. Men dette forslaget er så åpenbart mot studentenes interesser at det ikke tåler dagens lys, så rektor Inge Johansen på NTH tilkalte politiet for å gjennomføre rektormøtet. Rektor Johansen leda sjøl politiaksjonen mot demonstrantene fra en politibil. Studentene som deltok på denne militante demonstrasjonen fikk virkelig se klasseinteressene til disse rektorene som ikke gikk av veien for å bruke borgerskapets voldsapparat mot studentne som krever å få sitt syn hørt.

Ved hjelp av politiet klarte altså rektorene å avholde møtet sitt. Men forslaget om disiplinærreglement og interne domstoler skal tilbake til videre diskusjon til de enkelte lærestedene — motstanden mot lova er for stor. Det var bare demonstrasjonen og alle underskriftene og protestene som tvang denne ledelsen til å utsette behandlingen, for både direktør Trovik, Oslo og Johansen, NTH, uttalte i Trondheim, «Nå skulle vi ha disiplinærloven»!

Studentne i Trondheim går foran med et godt eksempel i kampen. Etter demonstrasjonen ble det på et møte vedtatt å trappe opp arbeidet og komme ennå sterkere igjen til høsten.

Alle demokratisk inntilte denter må protestere mot gjennomføring av interne domstoler og disiplinærreglement. Vi må bekjempe ideer som sier at det er riktig å gå imot lova, men vi kan ikke støtte aksjoner mot lova, sånn som SV sier. Det er bare militante aksjoner som virkelig viser hva studentene mener om angrepet på de demokratiske rettighetene og som avslører universitetsledelsen for mange studenter.

HVA SKJER TIL HØSTEN?

Til høsten må vi organisere motstanden mot disiplinærlova. Det må dannes komiteer på alle læresteder, for det er allerede planer om reglementer på læreskoler og andre skoler og ikke bare på universitetene.

Vi må samle inn underskrifter og spre informasjon om innholdet i lova. Bare på en konsert i Chateau Neuf i Oslo, ble det samla inn over 500 underskrifter, det viser at det er stor motstand mot lova. Borgerlige studentgrupperinger vil prøve å splitte motstanden med å si at vi bare skal gå i mot deler av lova, dette må avvises. Hele lova er et grovt angrep på studentene. Det er svært viktig at resolusjoner mot lova blir tatt opp på allmøter tidlig i høst.

Underskrifter og resolusjoner kan dere sende til:

**AKSJONSKOMITEEN MOT DISIPLINÆRLOV
C/O ETNOGRAFISK FAG-UTVALG UNIVERSITETET
BLINDERN, OSLO 3**

Utenfor rektors kontor 15. mai.

Universitets-
rektor, professor
Bjarne A. Waaler
(t.h.) med frue
Guri og
universitets-
direktør Olav M.
Trovik med fru
Aase.

Alt som teller innen medisinske priser. Som ramme om annen vitenskap hadde man valgt i kjole og hvitt – da elegante Annen Etage på Continental Bess Jahre tok imot etter utdelingen av Anders Jahres medisinpriser med sine store prismekroner og fordumsprakt.

avslør borgerskapet på universitetet

FAKULETENE: VIL HA LOVA STRENGER!

De forskjellige fakultetsstyrene på Universitetet i Oslo har kommentert lova sånn:

Jus.: "Særlig forholdet til Studentsamskipnadene bør avklares f.eks. med tanke på ordensforføyninger i studentboligen."

Samsunnavit.fak.: Vil sikre at studentene ikke kan hindre "effektiv" saksbehandling i "tilspissede" situasjoner.

Teologi: Sluttes seg til lova, men mener at mulighetene for lengre utvisning enn to år må vurderes, f.eks. utvisning fra lærestedet for alltid!! Og de vil ikke trekke alt stipende tilbake!

Mat.nat. Sluttes seg til, lova.

Historisk Filosofisk: Sluttes seg til lova.

Odontologi: Sluttes seg til lova.

Med en så flotte samarbeidspartnere (med enkelte unntak som ville modifisere lova, eller ta bort §2c trodde universitetsledelsen de skulle få en enkel oppgave med å slutte seg til og sende innstillinga til Stortinget, men den gang ei, dette kunne jo ikke studentene finne seg i. (Se egen artikkel.)

Universitetsdirektør Haugli i Tromsø er like ivrig å få en disiplinærlov. Etter en

studentdemonstrasjon i Tromsø mot Samskipnaden der, uttalte Haugli: "At akademikere kan oppføre seg på en slik måte i et akademisk forum. Nå ser vi hvor hjelpeløse vi er uten et disiplinærreglement."

Ledelsen for universitet og Høgskoler kan aldri bli noen alliert mot klassefienden, de representerer sjøl borgerskapet. Aftenposten skriver at studenten ikke skal aksjonere mot Disiplinærlov og angrep på de demokratiske rettene, for "Universitetet i dag har en svært demokratisk styringsstruktur". Hva med uttalelsene til de forskjellige fakultetene. kva med kollegiet (øverste organet på Univ.) som bl.a. forsøkte å drive igjennom en politisk og usaklig oppsigelse av sekretæren i Norsk Tjstemannslag, Susan Dyve.

Denne ledelsen kan aldri presses til å tjene studentenes interesser, men vil konsekvent gå inn for rasjonaliseringer av ansatte, politiske oppsigelser, presse flere studenter inn på overfylte studier, lage beinhard eksamensreglementer. Borgerskapet på Universiteter og høgskoler er ansatt for å fare med klassestatens politikk.

Alt forlenge har den progressive bevegelsen unnlatt å avsløre borgerskapet på Universitetet.

Kampen har i første rekke vært konsentrert mot staten, vi har alt for lite skjønt hvordan Universitetsledelsen ikke er noen akademiske nikkedukker, men har sin bevisste oppgave i å utdanne arbeidskraft for borgerskapet og undertrykke all motstand og opposisjon mot systemet. Dette ser vi klart i disiplinærlovsaka. Både på den måten saka har vært til behandling, på kommentarene fra fakultetsledelsene, og på reaksjonen mot studentenes rettferdige motstand.

Saka har for det første aldri vært forelagt noen studentorganisasjon. Lova skulle gå til uttalelse til fakultetene og så vedtaes i det stille av kollegiet. En lov som omfatter alle studenter, som innebærer straffer med opp til 2 år, skulle studentene altså ikke bli informert om før den var klar til å settes i kraft.

Hvem har sittet i komiteen som laga lovutkastet? Det har vært reaksjonære dosenter og professorer blant annet Njål Hole NTH som åpent sier at lova er retta mot politiske grupperinger. Det har vært en "studentrepresentant" med, men han har hevda at

lova også bør omfatte de ansatte, blant biblioteksansatte som visstnok stjeler tidsskrifter!

SV for disiplinær reglement

REVISJONISTENE ER MOT AKSJONER MOT LOVA

SV pampene i Norsk Studentunion (NSU) kommer 1. juni med en pressemelding der de går mot disiplinærreglement, hvor de samtidig tar avstand fra aksjoner mot lova. Det er akkurat det samme som SV-ledelsen gjør når arbeiderklassen er i streik, de støtter krava sier de, men de kan ikke støtte streiken (eks. Jøtul-streiken). Det vil i praksis si at universitetsledelsen kan gjennomføre reglementet uten motstand fra studentene. På den måten vil revisjonistene gi inntrykk av at de er imot lova, men samtidig bruke mest arbeid med å sabotere motstanden. Det har vi allerede flere eksempler på. Den USV-kontrollerte avisa «Studentforum», kaller demonstrasjonene mot kollegiet i Oslo fro «AKP»-aksjoner som bare tjener til å innføre disiplinær-reglementet.

USV-lederne reagerer ikke på rektor som sparker studenter og politi som tilkalles i Trondheim, men på at demonstranene tvinger seg inn på rektors kontor og ikke vil gjøre som revisjonistene, sitter å vente til lova er vedtatt. Sitat NSU «...NSU ser ikke bort fra at aksjoner kan bli nødvendig dersom det framlagte forslaget blir vedtatt, ...»

USV-lederne kommer også til å samarbeide med de andre borgerlige studentorganisasjonene til høsten med å splitte motstandskampen. Vi kommunister sier at hele disiplinær-reglementet må avvises. Revisjonistene plukker ut enkelte paragrafer, f.eks. det at studenter kan bli utvist for politisk virksomhet, men sier ikke ett ord om det at studentene kan risikere strenge straffer for å fuske til

eksamen. Det er å la universitetsledelsen få lett spill, de kan begynne å parlamentere om enkelte paragrafer, mens prinsippet om at det i det hele tatt skal være eget disiplinærreglement blir dekket over.

SV'ERE GÅR INN FOR DISIPLINÆRREGLEMENT

Men ikke nok med at revisjonistene tar avstand fra aksjoner mot lova, de peker ut «studentrepresentanter» som går inn for lova. Det var SV i NSU som var med og peke ut Torberg Foss som en av studentrepresentantene i komiteen som utarbeida forslag til reglementet. Den eneste innvending Torberg Foss hadde til «lov om ordensforføyninger», var at den ikke også omfatta de ansatte! Han mente nemlig det var blitt et stort problem på lærestedene at enkelte biblioteksansatte stjal tidsskrifter, så nå trengtes det også disiplinærforføyninger for de ansatte. Den slags folk er det SV'ere velger som representanter for studentene!

SV'eren ARENT HENRIKSEN, INN FOR DISIPLINÆR-REGLEMENT PÅ LÆRER-SKOLENE

Det har også blitt fremma forslag om egen disiplinærkomite på lærerskolene i forbindelse med den nye lærerutdanningslova. SV har til nå prøvd å framstille seg som motstandere av ordensforføyninger og interne domsstoler, men Arent Henriksen sier klart i fra. Han går slett ikke imot interne domsstoler.

Han mener at det ikke kan overlates til de regionale styrene å være domsstoler, men tvert i mot at de lokale styrene skal opprette egne interne domsstoler!

AFTENPOSTEN OG SV, KONKURRANSE I HETS

I denne kampen for de demokratiske rettighetene til studentene har Universitet-SV plassert seg som de viktigste støttespillerne til borgerskapet for å tvinge lova gjennom, på lik linje med Aftenposten. Aftenposten hadde svære oppslag 15. mai etter den vellykka aksjonen på rektors kontor om at studentene går amok på Blindern, at studentene er pøbler og at det er på tide med et reglement som sikrer «ro og orden» på lærestedene. SV'erne skriver så og si det samme i «Studentforum» og hetser mot de som tar opp kampen og Arent Henriksen går åpent inn for disiplinærlov. Det neste vi kan vente fra disse falske studentlederne er at de krever ordensforføyninger mot de flere hundre studentene som ha aksjonert mot lova i Oslo og Trondheim.

Hvis ikke alle studenter bekjemper angrepene fra revisjonistene og avslører de som kaller seg «studentledere», men faller studentene i ryggen, vil disse folkene ble de beste medarbeiderne til borgerskapet for å tvinge i gjennom den reaksjonære disiplinærlova.

AVVIS HELE DISIPLINÆR-LOVA

BEKJEMP SPLITTELSES-MAKERNE I USV

A 676/76

Sak 19. Fra Kollegiemøtets protokoll:

INNSTILLING OM LOV OM ORDENSFORFØYNINGER M.M.

I møte 13. mai 1977 vedtok kollegiet å overdra til kollegiets arbeidsutvalg å avgi uttalelse til Det norske rektormøte om innstilling fra den nasjonale komité som har drøftet gjeldende disiplinærregler ved universiteter og vitenskapelige høgskoler og fremmet forslag om ny felles lov om ordensforføyninger og nytt felles reglement for behandling av saker om ordensforføyninger.

Etter et forslag fra Collett sålydende:

"Kollegiets arbeidsutvalg slutter seg til Studentrådets uttalelse av 28. april 1977."

var forkastet med 7 stemmer mot 2 stemmer, Collett og Selboe, vedtok kollegiets arbeidsutvalg å legge til grunn det utkast til uttalelse som var utarbeidet av professor Smith. Under drøftelsen av dette utkast ble møtet forstyrret av utenforstående, og møtet ble derfor hevet.

DISIPLINÆRLOVA ER IDENTISK MED DET TYSKE «ORDNUNGSRECHT»

Oversatt står følgende i den tyske lova:

"Når en student hindrer eller forårsaker å hindre a) den bestemte virksomhet til en høyskoleinstitusjon, et høyskoleprogram eller gjennomføringen av et høyskolemøte b) et medlem av høyskolen å utøve sine rettigheter og plikter, gjennom å bruke vold, oppføre til vold eller gjennom å true med vold, kan studenten utvises fra høyskolen"

Lova er med andre ord klarere enn den norske ved at det må være "vold" med i domspremissene.

Rettigheter og plikter innebærer blant annet "retten" til å kunne være streikebryter, dersom det vedtas streik eller

undervisningsboikott.

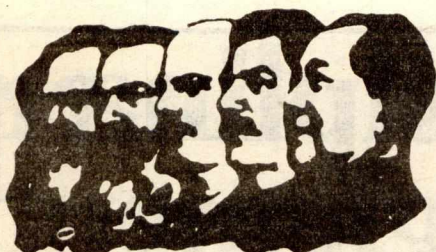
"Ordnungsrecht" blir brukt direkte for å sikre at det ikke drives politisk virksomhet. Blir undervisningslokaler brukt til f.eks. antiimperialistiske møter, kan det føre til utvisninger, flere slike møter har blitt ryddet av politiet.

Men de tyske studentene har tatt opp kampen mot dette systemet. Den 18. mai demonstrerte 10000 studenter mot "Ordnungsrecht", 21 studenter ble pålagt straffer med opp til 2 års utvisning. I Vest-Berlin demonstrerte 20000 studenter og 5 er blitt møtt med 2 års utvisning, 27 andre saker er under "behandling". Nå ser vi hvordan norske studenter blir

møtt med akkurat det samme systemet.

I Norsk Studentunion har all konsentrasjon blitt viet Berufsverbot i Tyskland. Forslag om å vise sammenhengen mellom yrkesforbud der og i Norge er blitt nedstemt.

Begrunnelsen er at en må skjønne Tysklands særegne autoritære tradisjon! Med sånne "analyser" skjønner de falske studentlederne borgerskapet i Tyskland og bidrar til å legge et tåketeppe rundt provokasjonene til det norske borgerskapet på lærestedene. Disse NSU pampene kunne heller ikke støtte demonstrasjonen som ble arrangert i Oslo mot undertrykking av studentene i Polen.

STUDÉR MARXISMEN- LENINISMEN!

Den tredje verden - hovedkrafta i verdensrevolusjonen i dag

Et av hovedspørsmåla folk i vår tid står overfor er holdninga til den nasjonale frigjøringskampen i den tredje verden. Dette var også et av de store spørsmåla i bruddet mellom marxist-leninister og revisjonister i verdensmålestokk tidlig på sekstitallet. Det er i den tredje verden at kampen mot imperialismen står skarpest og det er der imperialismen blir påført sine største nederlag. Holdninga til den nasjonale frigjøringskampen i den tredje verden blir derfor til sjunde og sist et spørsmål om holdninga til verdensrevolusjonen. I sin polemikk mot Krustsjov-revisjonistene i SUKP avslørte Kinas Kommunistiske Parti i 1963 det erkendte innholdet i revisjonistenes teorier om motstandene i dagens verden. Denne polemikken er fortsatt gyldig og det er svært viktig for alle revolusjonære å gjøre seg kjent med den.

Krustsjov forkledde forsvar for nykolonialismen i «marxistiske» fraser

Krustsjov sa sjølsagt ikke rett ut at han støtta nykolonialismen. Tvert om forsøkte han å dekke over dette ved å rette hanske angrep på KKP for å være «småborgerlige», «nasjonalister» osv. Da KKP viste den verdenshistoriske betydninga av den nydemokratiske revolusjonen i de undertrykte landa, svarte Krustsjov med å hevde at KKP «underslo betydninga av de sosialistiske landa». Han beskyldte Mao Tsetung for å «fornekke betydninga av proletariatets kamp i de framskredne landa» og for å «gi ledelsen til konger og prinser». All denne «radikale» svadaen hadde utelukkende til hensikt å dekke over revisjonistenes forræderi mot den proletariske verdensrevolusjonen og deres innbitte støtte til nykolonialismen. Når Krustsjov og de andre SUKP-lederne slo om seg med en del «marxistiske» ord og vendinger, så betydde det sjølsagt ikke at det hadde noe som helst med marxismen-leninismen å gjøre. Kinas Kommunistiske Parti avslørte nå, løst hvordan SUKP forfalska marxismen-leninismen og presenterte et forsvar for nykolonialismen i marxismen-leninismens navn.

De marxist-leninistiske klassikerne om det nasjonale spørsmålet i imperialismens epoke

Lenin og Stalin forklarte grundig at det nasjonale spørsmålet hadde fått ei ny betydning etter at kapitalismen gikk inn i sin imperialistiske fase. Kampen for den nasjonale sjølråderetten var tidligere knytta til den borgerlige verdensrevolusjonen. De forente staters uavhengighet, Italia og Tysklands samling og Norges løsrivelse fra Sverige var eksempler på dette. Men etter at imperialismen oppsto ved århundreskiftet, var det det imperialistiske borgerskapet sjøl som blei hovedmotstanderen til den nasjonale frigjøringskampen. Lenin kommenterte denne endringa slik, «... hovedsaka i dag er å stå imot den samla, forente fronten til de imperialistiske maktene, det imperialistiske borgerskapet og sosialimperialistene, og for å ut-

nytte alle nasjonale bevegelser mot imperialismen til fordel for den sosialistiske revolusjonen.» (Lenin, «Oppsummering av diskusjonen om sjølråderetten», Coll. Works. bd. 22, s. 343)

Stalin sammenfatta denne artikkelen av Lenin helt nøyaktig, da han slo fast «... hovedpunktet i det nasjonale spørsmålet, nemlig sjølråderetten, hadde slutta å være en del av den allmenne demokratiske bevegelsen, og at den hadde allerede blitt en integrert del av den allmenne proletariske sosialistiske revolusjonen.» (Stalin, «En gang til om det nasjonale spørsmålet», Coll. Works. bd. 7, s. 226). Stalin skreiv også at betydninga av Oktoberrevolusjonen bl.a. lå i at den «har reist ei bru mellom det sosialistiske vest og det trellbundne øst, og skapt en ny front av revolusjoner mot verdensimperialismen, som strekker seg fra proletarene i vest, gjennom den russiske revolusjonen, til de undertrykte folkene i øst.» (Stalin, Works. bd. 4, s. 170)

Denne teorien, som har veileda de veldige revolusjonene og folkekrigene i Asia, Afrika og Latin-Amerika, er en teori som er livsfarlig for imperialismen. Den samler kreftene i den proletariske verdensrevolusjonen og bidrar til å rette slag med mangedobla styrke mot de svakeste ledda i den imperialistiske kjeden. Dette var også grunnen til at det nye, imperialistiske borgerskapet i Sovjet, var spesielt rasende på denne teorien.

Mao Tsetung har kalt den demokratiske og anti-imperialistiske revolusjonen i de undertrykte nasjonene for en *nydemokratisk revolusjon*. Han sier om denne revolusjonen at «Uansett hvilke klasser, partier eller individer i en undertrykt nasjon som slutter seg til revolusjonen, og uansett om de er klar over det eller ikke, så lenge de er mot imperialismen, så blir deres revolusjon en del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen og de blir dens allierte.» (Mao Tsetung, Coll. Works, bd. 2 s. 346, 347) Denne tesen til Mao er helt avgjørende for å gjøre en korrekt klasseanalyse i den tredje verden og skjære gjennom all imperialistisk demagogi. (Som kjent er ikke minst sosialimperialismen eksperter i å skryte av at de sprer sin såkalte «sosialisme» ved å sende aggresjonstropper mot «tilbake-liggende land» i den tredje verden.) Maos marxist-leninistiske teori har uvurderlig betydning i en epoke da den proletariske revolusjonen for lengst har slutta å være en europeisk og nord-amerikansk bevegelse og blitt en verdensomspennende revolusjon.

Revisjonistene i SUKP var fra seg av raseri over KKP's skarpe avsløring av de grunnleggende motsigelsene i imperialismen, og gikk derfor til motangrep. De kritiserte KKP i første rekke for tre ting i samband med den anti-imperialistiske kampen.

1. KKP blei beskyldt for å sette de nasjonale frigjøringsbevegelsene over de sosialistiske landa. «Den avgjørende krafta i kampen mot imperialis-

men er etter de kinesiske kameratene mening ikke sosialismens verdenssystem, ikke den internasjonale arbeiderbevegelsens kamp, men fortsatt de nasjonale frigjøringsbevegelsene.» (SUKPs «åpne brev» i 1963).

2. KKP blei beskyldt for å utviske klassekarakteren i kampen mot imperialismen. «... de kinesiske kameratene vil «rette» Lenin og vise at det ikke er arbeiderklassen, men småborgerskapet eller det nasjonale borgerskapet eller til og med «visse patriotiske innstilte konger, prinser og aristokrater», som skal ha hegemoniet i den verdensomspennende kampen mot imperialismen.» (samme sted.)

motsigelsen mellom imperialismen og de undertrykte nasjonene, motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, motsigelsen mellom de imperialistiske landa innbyrdes og motsigelsen mellom de sosialistiske og de imperialistiske landa. SUKP stilte seg mot Lenins tese om «det framliggende vest» og fremma reint europeisk-sjåvinistiske angrep på den revolusjonære bevegelsen i de undertrykte nasjonene. Krustsjovs angrep på KKP var derfor også et angrep på den proletariske verdensrevolusjonen og et forsvar for imperialismen. Som alt reaksjonært var det derfor dømt til nederlag. Fjorten år etter det «åpne brevet» så ser vi at de væpna

3. Revisjonistene i SUKP fordømte KKP fordi de ikke godtok teorien om «to leire», dvs. teorien om at de grunnleggende motsigelsene i verden kan reduseres til motsigelsen mellom den sosialistiske og den imperialistiske leiren.

Innholdet i dette angrepet var å fornekte sambandet mellom den nasjonale frigjøringskampen og den proletariske verdensrevolusjonen. Det var å fornekte de fire grunnleggende motsigelsene i dagens verden, nemlig

frigjøringskrigene har sprenget Krustsjovs teorier i stykker og banet vei for et enda fastere samband mellom proletariatet i de industrialiserte landa og de undertrykte nasjonene i den tredje verden.

Under og etter den 2. verdenskrigen brøyt det gamle kolonistystemet sammen. En del land frigjorde seg fullstendig fra imperialismens åk, og de fleste landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika oppnådde formell sjølstendighet. Disse siste landa er

fortsatt undertrykt av imperialismen, sjøl om de ikke lenger formelt er kolonier. Det har oppstått et *nykolonialt* system, der imperialismen driver utbytting gjennom kapitaleksport, kanonbåtdiplomati, infiltrasjon og politisk press. Dette gjør at det fortsatt i dag er slik som Stalin slo fast i 1924 om forholdet mellom de imperialistiske og de undertrykte landa, «verden er delt i to leirer — i en leir som består av en håndfull siviliserte nasjoner som sitter inne med finanskapitalen og som utbytter det store flertall av jordens befolkning — og i en annen leir som består av de undertrykte og utbyttede folk i koloniene og de avhengige land, de som danner dette flertall.» (Spørsmål i leninismen, Oktober forlag 1976, s. 52).

Dette gir grunnleggende sett tre typer land i verden, nemlig imperialistiske land, sosialistiske land og undertrykte (ofte halvøydale) land. Når det gjelder borgerskapet i de undertrykte landa, så kan det opptre på ulike måter. Det kan opptre som et reint kompradorborgerskap, en klasse som utelukkende lever av profitene fra de utenlandske konsesjonene. I så fall vil det stille seg helt ut på imperialismens side, slik Lon Nol-klikken i Kampuchea gjorde. Men det kan også komme mer eller mindre i motsetning til imperialismen, nettopp fordi lan-

for denne kamp svekker, oppløser og undergraver imperialismen...» (Samme sted, s. 51) «Kampen som de egyptiske kjøpmenn og borgerlige intellektuelle fører for Egypts uavhengighet er av samme grunner objektivt en *revolusjonær* kamp, trass i at førerne for den nasjonale bevegelse i Egypt kommer fra borgerskapet og gjelder som borgerlige, trass i at de er imot sosialismen — mens kampen den engelske arbeiderregjeringen fører for å opprettholde Egypts avhengige stilling, av de samme grunner er en *reaksjonær* kamp trass i at medlemmene av denne regjering kommer fra proletariatet og går for å være proletarer, trass i at de er «for» sosialismen.» (samme sted, s. 52)

Det samme ser vi i dagens verden i stor målestokk. Når land i den tredje verden prøver å løsrive seg fra de to supermaktene og på den måten rammer imperialismen og sosialimperialismen, utfører de objektivt en *revolusjonær* handling. Dette gjelder uansett om den samme regjeringa innad står for en reaksjonær politikk.

En svært viktig del av Kinas utenrikspolitikk består i å utnytte dette potensialet til fordel for verdensrevolusjonen. Dette betyr å isolere hovedfienden maksimalt, slik at også revolusjonen i hvert enkelt land blir lettere å gjennomføre. De som angriper denne revolusjonære politikken fra Kinas side, angriper i virkeligheten en av grunnsteinene i marxismen-leninismen.

Når vi sier at hovedkrafta i verdensrevolusjonen i dag er den tredje verden, mener vi sjølsagt ikke at regjeringene i de avhengige landa er denne hovedkrafta. De er i beste fall en midlertidig støtte. Fortroppen er folkenes væpna frigjøringskamp. Det er folkekrigen i Thailand, leda av Thailands Kommunistiske Parti, det er folkekrigen i Burma, leda av Burmas Kommunistiske Parti, osv. Det er et faktum, som ikke engang vi europeere kan komme utenom, at det er de væpna frigjøringskampene i den tredje verden som retter de hardeste slagene mot imperialismen. Proletariatets kamper i de industrialiserte landa er for all del viktige, men i omfang og styrke ligger de foreløpig langt etter kampen i den tredje verden.

Etter at kapitalismen blei oppretta i de fleste tidligere sosialistiske og folkedemokratiske land, har den sosialistiske leiren slutta å eksistere. Det eksisterer enkelte sosialistiske land, men ikke en sosialistisk leir. Derfor må vi i dag inndele verden på en annen måte enn for 20 år sia. En annen viktig endring er framveksten av to imperialistiske supermakter, som er aleine i den posisjonen at de kan kjempe om verdensherredømmet. De andre imperialistiske landa har kommet i en mellomstilling. Dels er de utbytterstater og dels er de utsatt for supermaktens innblanding og kontroll. Det ville være å gå supermaktens arend å likestille disse maktene med supermaktene, på samme måte som det ville være revisjonisme å likestille dem med landa i den tredje verden.

Moskva-revisjonistene er svært irritert på denne tredeling av verden, fordi den bidrar til å isolere sosialimperialismen og styrke den anti-imperialistiske fronten. De retter derfor ville angrep på teorien om tre verdner. Dette skal vi ta som et sikkert tegn på at teorien er riktig og at den virker slik den skal.

AKP(m-l)s prinsippprogram sier: «Den striden som folka, nasjonane og landa i den tredje verda fører mot supermaktene gjennom frigjøringsrørslene sin væpna kamp, saman med den andre politiske og økonomiske kampen dei fører, er ei mektig revolusjonær rørsl som inga makt i verda kan stogga.» (Prinsippprogram, s. 39)

REAKSJONÆR ALLIANSE MOT ERITREA:

Sovjet, Cuba og Israel trener

de etiopiske undertrykkingsstyrkene

Frigjøringsbevegelsen i Eritrea vinner viktige seire i kampen mot det Sovjet-støttede angrepshæren fra Etiopia hver dag som går. General Mengistus etiopiske regjeringsstyrker er på vikende front, kampen står nå om Asmara, Eritres hovedstat.

Seieren til frigjøringsstyrkene er en seier over sosialimperialismen.

I 16 år har det eritreiske folket slåss etiopiske overherredømmet. Sålenge haile Selassie var keiser i Etiopia var det USA-imperialismen som støtta opp om og finansierte undertrykking av den eritreiske nasjonen. Det var USA-imperialismen som hadde den største innflytelsen i dette hjørnet av Afrika. Bl.a. hadde de militær basis i Eritrea.

SOSIALIMPERIALISMEN OVERTAR

I september -74 blei Haile Selassie styrtra ved et statskupp. Den som fra februar i år reiv til seg makta heter Mengistu Haile Mariam.

Han hevda å stå i spissen for et "revolusjonært" styre. Dette var lett gjennomskuelig — Mengistu fortsatte i Haile Selassies stol som en reaksjonær undertrykker. All opposisjon fikk merke dette, blodige massakrer blei gjennomført. Spesielt gikk massakrene utover "Det Etiopiske Folks Revolusjonære Parti" (EPRP). Og ikke minst: Krigen mot den eritreiske frigjøringsbevegelsen fortsatt med uforminska styrke.

I april i år heiv det nye regimet i Etiopia USA-imperialismen på dør. Alle anti-imperialister så på dette som ei gledelig hending. Imidlertid viste denne hendinga seg ikke å komme fordi det

etiopiske regimet hadde tilkjempa seg uavhengighet fra imperialismen. Den kom fordi Sovjet hadde vunnet en seier i rivaliseringa de to imperialistiske supermaktene imellom — Sovjet hadde vunnet innpass i Etiopia.

SOVJET MOT DEN ERITREISKE FRIGJØRINGSBEVEGELSEN

I begynnelsen av mai var Mengistu på besøk hos Bresnev i Moskva. Her ble det inngått forskjellige avtaler. I sin tale til statsminister Mengistu forsikret president Podgornij at Sovjet støtter den etiopiske regjeringa i kampen mot det han kalte "separatistbevegelsen" — dvs. den eritreiske frigjøringsbevegelsen.

Podgornij betegnet det eritreiske folkets kamp for nasjonal sjølstendighet på denne måten: "Det er ingen hemmelighet for noen at den indre kontrarevolusjonen, som søker å bremse den progressive utviklinga i Etiopia, innstendig ber om støtte hos reaksjonære og imperialistiske krefter. Den ser med

mistenksomme øyne på oppsvinget i folkets Inasjonale frigjøringsbevegelse og på deres sosiale og økonomiske framgang." (Le Monde 6. mai)

Her snus allting på hodet: Massakrer og undertrykking blir til "oppving i folkets nasjonale frigjøringsbevegelse" og den eritreiske frigjøringskampen blir til "den indre kontrarevolusjonen"!

SOVJETISKE VÅPEN MOT ERITREA

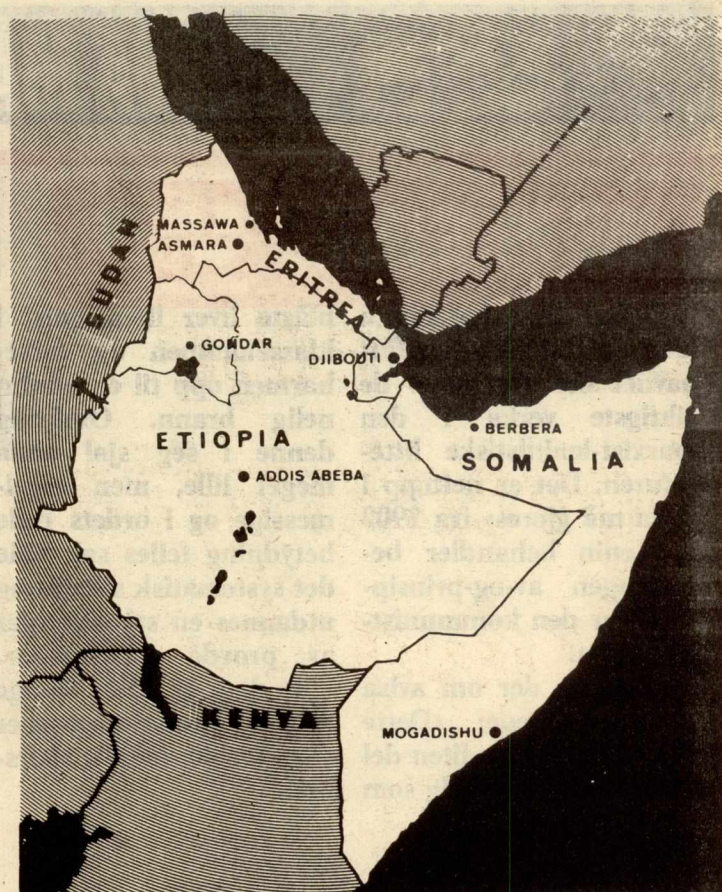
Allerede før Mengistus besøk i Moskva begynte våpnene å strømme til Etiopia. Fra Sovjet og Øst-Tyskland har det blant annet kommet T-34 og T-54 stridsvogner, enkelte kilder anslø i mai antallet stridsvogner og pansrede personell kjøretøyer til 150. Seinere har det kommet mer.

Disse våpna er blitt brukt til å ruste opp den såkalte "bondehæren" til Mengistu. En hær av tvangsutskrevne bønder som brukes mot frigjøringsbevegelsen i Eritrea.

CASTRO OG CUBANERNE, BRESJNEVS LEIESOLDATER
Til å trene denne hæren å bruke disse avanserte våpna har Castro på Bresjnevs ordre sendt 400 - 500 militære eksperter (Washington Post 25/5). Dette har blitt bekrefta av et egyptisk telegrambyrå.

Nok en gang har Castro stilt sine tropper i Bresjnevs tjenste. Som et land i den tredje verden, leda av den sagnomsuste og "revolusjonære" Castro, er Cuba midt i blinken til å utføre denne type oppdrag for det imperialistiske Sovjet. Castro legger heller ikke sjøl skjul på hvordan han betrakter fascisten Mengistu: "Jeg betrakter Mengistu som en virkelig revolusjonær, og den revolusjonen som nå finner sted er en virkelig revolusjon." (Le Monde 8-9. mai).

Cubanernes "progressive" image er viktig for Castro og

Bresnev. Denne imagen har lurt mange virkelig progressive til å støtte de cubansk trene hærene i Afrika. De har ikke sett at disse hærene blir kommandert fra Moskva og slåss i sosialimperialismens tjeneste, Cubanerne er Bresjnevs assistenter i Afrika.

STATEN ISRAEL I SAMME ALLIANSE

Denne alliansens imperialistiske karakter blir understreka med all mulig tydelighet ved at den fascistiske staten Israel også er engasjert av Mengistu til å trene hans undertrykkingsstyrker. Dette ble avslørt av Los Angeles Times i juli.

Den israelske gruppa som nå samarbeider med sine cubanske kollegaer antas å bestå av 20 — 30 mann. Staten Israel har som bekjent flere tiårs erfaring i å bekjempe frigjøringskamper. Nå står altså sionistene skulder ved skulder med cubanerne og den sovjetiske sosialimperialismen i forsøkene på å slå ned det eritreiske og det etiopiske folkets

ERITREERNE HAR STOR FRAMGANG

Når dette skrives, rykker den eritreiske frigjøringsbevegelsen nærmere frigjøring hver dag som går. Hver dag får en bekrefte at dette er en progressiv og rettferdig kamp som fortjener alle anti-imperialisters støtte.

SV STØTTER CUBANERNE

SV har konsekvent støtte cubanernes bevegelser i Afrika og propagandert dem som progressive. Det siste året har det største "bidraget" til analysa av den internasjonale situasjonen fra det holdet, vært å hausse opp MPLAs seier i Angola, en seier kontrollert av Sovjet og frambrakt med cubanske leiesoldater, som "en seier i kampen mot imperialismen". Videre å propagandere for den Sovjetstøtta og Cubainstruerte invasjonen i Zaire som en rettferdig "frigjøringskamp". Alt sammen støtte til sosialimperialismen i Afrika.

I redsel for å avsløre innholdet i sin Afrika-politikk kan SV umulig rykke ut mot den eritreiske frigjøringskampen.

I stedet for åpent å rykke ut i Sovjets fotspor mot det de nye tsarene kaller for den eritreiske "kontrarevolusjonen", velger SV å holde kjeft om det som skjer i Etiopia. Men det er ingenting annet enn en variant av støtten til sosialimperialismen, en støtte som erlige anti-imperialister i og utafor SV må ta kamp mot.

— Avslør sosialimperialismen i Afrika.

— Cubanerne er sosialimperialismens leietropper i Afrika.

— Støtt den eritreiske frigjøringskampen.

På et møte i FN's sikkerhetsråd den 25. mai, tilbakeviste den kinesiske representanten, Chen Chu, kraftig disse løgnene, og sa blant annet:

"Den kinesiske delegasjonen erklærer igjen høytidlig at den kinesiske regjeringa ikke har, og aldri vil gå inn i, noen direkte eller indirekte politiske, økonomiske, handelsmessige eller andre kontakter med det sør-afrikanske rasist-

«Kina støtter Vorster»:

Med jevne mellomrom dukker det opp løgnaktige "nyheter" om det sosialistiske Kina i pressa. Vanligvis bæres de først til torgs av de åpne støttespillere for den sovjetiske sosialimperialismen, men det drøyer aldri lenge før de går sin seiersgang i hele borgerpressa, i TV og radio.

Kildene er alltid diffuse, som f.eks. "en talsmann", "vanligvis informerte kilder" osv. Ja, i de fleste tilfelle oppgis det av gode grunner ikke kilder i det hele tatt.

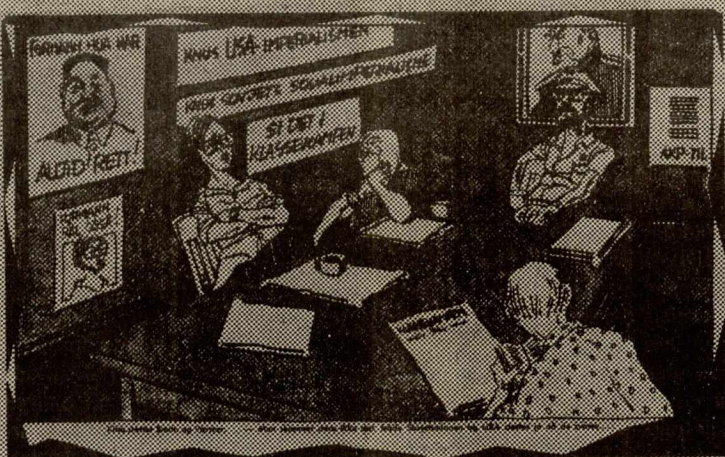
De gangene kildene virkelig har latt seg oppspre, har det vist seg at de nye tsarene i Kreml og deres ulike lokale utløpere oftest er muddervulkanen all denne mørka spres fra. F.eks. gjelder dette de mange løgnaktige "nyhetene" om at Kina på ulike måter støtter fascisten Pinochet i Chile.

RETTE MOT DE REVOLUSJONÆRE

Sosialimperialismen og andre reaksjonære har flere hensikter med å spre slike løgner om det sosialistiske Kina. For det første vil de svekke den respekten Kina har som et lysende eksempel for revolusjonære over hele verden.

I den siste tida har det i enkelte aviser dukka fram påstandaer om at Folkerepublikken Kina driver utstrakt gull-handel med Vorster-rasistene i Azania. Det har også blitt hevda at Kina oppfordrer folka i det sørlige Afrika talt å forsonse seg med rasistene.

Her plukkes disse løgnene fra hverandre bit for bit.

FAKSIMILEN: Slik framstiller «Pedro» i VG Kinas (og AKP (m-l)s) syn på Smith og Vorster. Tekst under tegninga: «Kina støtter Smith og Vorster. — Men skjønner dere ikke det, både Sovjetunionen og USA støtter jo nå de svarte...»

For det andre ønsker de å splitte og svekke de revolusjonære partiene og gruppene i ulike land. I dette har all verdens reaksjonære felles interesser, og derfor er det langt fra overraskende at de villig markedsfører hverandres løgner som "sannhet".

Men for de nye tsarene i Kreml har løgnene ennå en viktig funksjon. De ønsker sjøl å framstå som antiimperialister og venner av alle som kjemper for frigjøring.

For å avlede oppmerksomheten fra sin egen reaksjonære og imperialistiske politikk, kaster de skitt på og bakvasker Kina. Derfor blir det en viktig oppgave for alle antiimperialister og alle revolusjonære å avsløre disse løgnene og de som bærer dem til torgs som "sannhet".

ET ILLUSTRERENDE EKSEMPEL
"Nyheten" om at Kina oppfordrer de fargede i det sørlige

Afrika til å forene seg med rasist-regimene der, og at Kina handler store mengder gull med Vorster-regimet i Azania, er foreløpig det siste utbruddet fra muddervulkanen.

"Nyheten" savner ethvert grunnlag, og er derfor langt fra spesiell. Allikevel skal vi se nærmere på den, fordi den usedvanlig klart illustrerer hvem disse løgnene tjener og hensikten med dem.

NYTT UTBRUDD FRA «MUDDERVULKANEN»!

SOVJETISK AVIS FØRST UTE

"Nyheten" dukka for første gang opp i den sovjetiske avisa "Literaturnaja Gazeta" 14. juni. På dager etter hadde den funnet veien til spaltene i de danske revisjonistenes avis, "Land og folk".

Så illustreres borgerskapets felles interesser av løgnene. Her i landet dukker nemlig påstandene først opp i en petret og en "humoristisk" tegning i kloakkorganet VG den 29. juni!

regimet. Den kinesiske regjeringa og folket vårt vil som alltid bestemt støtte folkene i Zimbabwe, Namibia og Azania i deres rettferdige kamp mot rasisme og for nasjonal uavhengighet, helt til de vinner full seier.

FRIGJØRINGSLEDER I PEKING

Nylig besøkte lederen for den patriotiske fronten i Zimbabwe, Robert Mugabe, Peking.

Fortsettelse på neste side.

HVA MÅ GJØRES

korrespondent

Denne avisa har noe å leve opp til: Den har fått navnet sitt etter et av de viktigste verka i den marxist-leninistiske litteraturen. Det er nettopp i «Hva må gjøres» fra 1902 at Lenin behandler betydningen av-og-prinsippene for den kommunistiske avisa.

Han sies der om avisa til bolsjevikene: «Dette bladet ville bli en liten del av en veldig smiebelg som

blåste hver liten gnist i klassekampen og folkeharmen opp til en alminnelig brann. Omkring denne i seg sjøl ennå meget lille, men regelmessige og i ordets fulle betydning felles sak ville det systematisk samles og utdannes en stående hær av prøvde stridsmenn».

I dag er det mange viktige klassekampsaker som forblir lokale spørsmål.

innføre disiplinærreglement og interne domstoler, så er erfaringene fra denne aksjonen av landsomfattende betydning. Studenter over hele landet som kjemper mot det samme, trenger analyse av de erfaringene Trondheimsstudentene har gjort.

Når en kjent SV-lektor går i spissen for streikebryteri og angiver mot streikeaktiviteter på lærerskolen i Nesna, er det nok en spiker i likkista til SV. Men bare om mnage studenter får høre om det — ikke bare Nesnastudentene sjøl.

Når «KUL» forbedret samarbeid med SV i Tromsø første mai — viser det høyrekarakteren til «KUL» veldig klart, men dette er kunnskap som er minst like viktig for progressive studenter i Oslo og andre steder som i Tromsø sjøl. Når USV på historisk institutt i Oslo

revisjonistene og de andre borgerlige studentgrupperingene og klarer i første omgang har noen nevneverdig sympati for kommunismen. «Hva må gjøres» må nå like bredt ut på lærestedene.

Men da er det ikke nok å gjøre ut på lærestedene. Den må selges! Aller viktigst er det å skaffe mål for korrespondent og salgs- mange abonnenter fort. Bare kampanjen — bare ved at hundre gjennom mange abonnenter kan vis og tusenvis av studenter kaster avisa få en sterk økonomisk ryggsegg inn i kampanja kan målsettingen nå. Men avisa må selges vidt og gene nås.

Vi veit at «Klassekampen» når langt utover rekkene av de som i første omgang har noen nevneverdig sympati for kommunismen. «Hva må gjøres» må nå like bredt ut på lærestedene.

Sentralstyret i NKS har stilt høye mål for korrespondent og salgs- kampanjen — bare ved at hundre gjennom mange abonnenter kan vis og tusenvis av studenter kaster avisa få en sterk økonomisk ryggsegg inn i kampanja kan målsettingen nå. Men avisa må selges vidt og gene nås.

I tillegg vil det seinere bli lansert en innsamlingskampanje til støtte for den kommunistiske propagandaen. Her i avisa vil vi offentliggjøre åssen kampanjene går i hver nummer framover.

BLI STUDENT-

KORRESPONDENT!

ABBONNER PÅ HVA MÅ

GJØRES!

SPRE AVISA VIDT OG

BREIT!

Bli student korrespondent

Men «Hva må gjøres» kan ikke bli noen «smiebelg som blåser til brann mot kapitalismen, om den ikke får noen gnister — dvs. om redaksjonen ikke får vite noe om alle de viktige kampene som blir ført rundt om på de høyere lærestedene.

Derfor oppfordrer vi nå NKS'ere og progressive studenter til å bli korrespondenter. Det vil ganske enkelt si å skrive eller ringe til avisa om viktige saker som har hendt på din plass — for også hos dere skjer det mange ting som er like viktige

som de som er nevnt i eksemplene overfor.

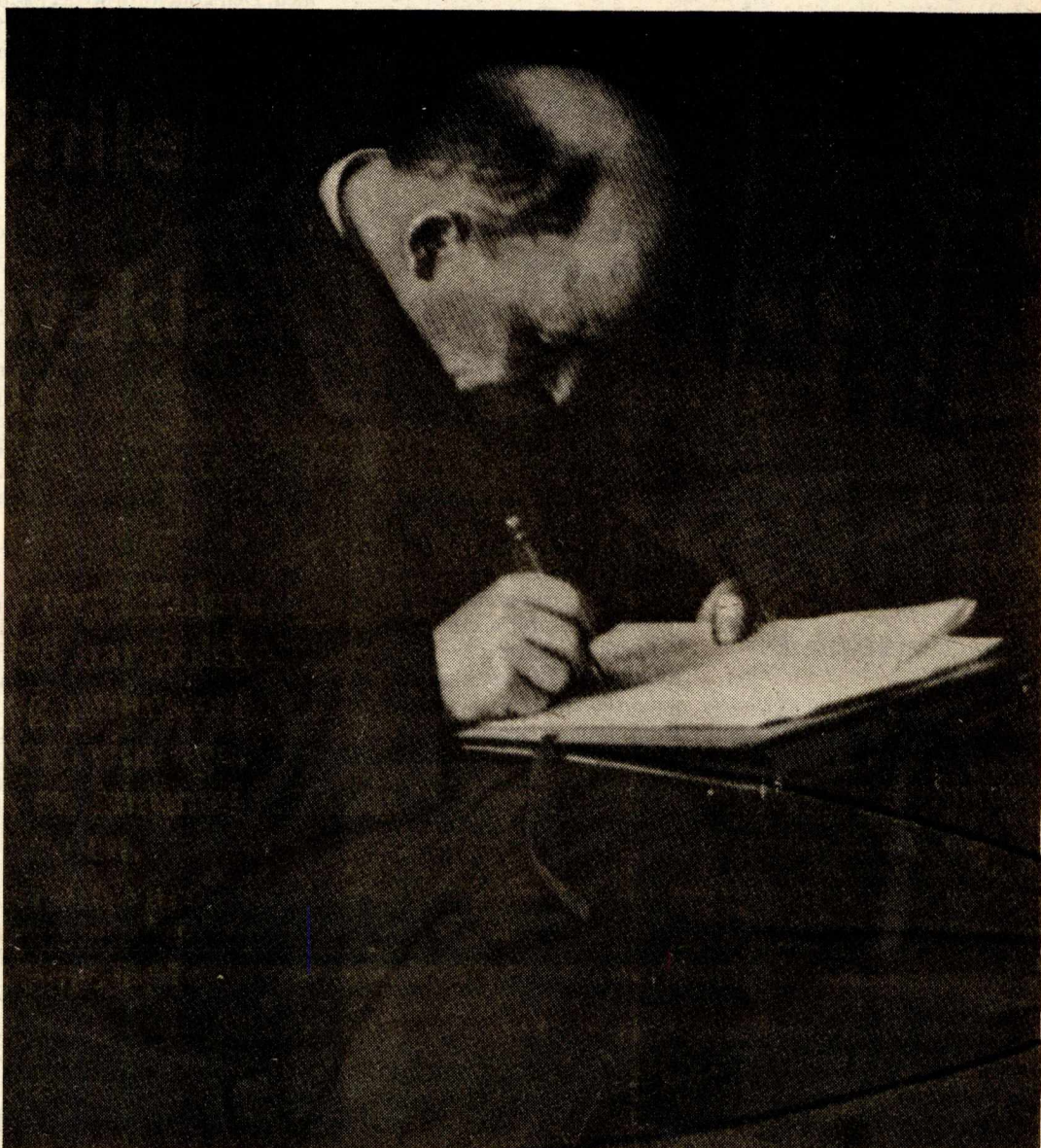
Bare se på «Klassekampen», der blir det lagt stor vekt på å gi stor plass til stoff fra arbeiderkorrespondentene. Mye av stoffet kommer fra disse som skriver eller rapporterer om sine erfaringer og hendinger de kommer borti på sin plass. Der ser vi også at enhver som har øyne og ører med seg — og vil kjempe mot undertrykkinga — kan bli korrespondent.

Men når studenter i Trondheim stopper rektormøtet som skal

anbefalte studentene til å stemme inn folk fra A.stud. og DKSF i instituttrådet, er det en av hundrevis av saker som kan brukes til å vise studenter over hele landet den borgerlige karakteren til SV.

ABONNER PÅ AVISA — SKAFF MANGE LESERE!

«Hva må gjøres» er et viktig bindeledd mellom det kommunistiske studentforbundet og studentene. Gjennom denne avisa kan vi nå ut med kommunistiske analyser på et vidt spekter av saker, avsløre

CLARTÉ HILSER NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Kamrater!

Svenska Clartéförbundets kongress sommaren 1977 sänder de varmaste revolutionära hälsningar till Norges Kommunistiske Studentforbund.

Besluten på denna kongress markerar en historisk seger för Svenska Clartéförbundet och hela den marxist-leninistiska rörelsen i Sverige.

Under den gångna kongressperioden har en omfattande och grundlig korrigerig av allvarliga revisionistiska fel i politiken inletts.

I denna uppgörelse har medlemmarna i en omfattning som aldrig förr mobiliserats i aktiv ideologisk och politisk kamp. Den politiska medvetenheten i förbundet har därigenom språngartat höjts, och den revisionistiska linjen lidit ett avgörande nederlag.

Endast tack vare denna seger har förbundet nu kunnat anta ett marxist-leninistisk principprogram och rensa stadgarna från revisionistiskt influerat bråte.

Endast tack vare denne seger har förbundet kunnat besluta att öppet och frivilligt ställa sig under det kommunistiska partiets ledning, bli Sveriges Kommunistiska Partis studentförbund.

Under kongressperioden har Clarté kämpat för att mobilisera studenterna i kamp mot den borgerliga statens reaktionära utbildningsreform U68/H75.

Reformen har mött ett massivt motstånd från studentrörelsen, men denna lyckades likväl ej hejda reformens genomförande. Viktiga erfarenheter har dock vunnits och fler

studentmassorna för att förankra fronten mot supermakterna, Sovjet och USA, och utveckla det internationella solidaritetsarbetet.

Clarté har nu också på allvar börjat greppa frågan om att mobilisera studentmassorna till stöd för det svenska proletariats kamp.

studenterna till stöd för arbetarklassens kamp.

Kamrater!

Vi önskar er framgång i er kamp och framgång för NKS! Vi hälsar varmt de glädjande resultaten av er 2:a kongress som var ett viktigt steg för att stärka det kommunistiska studentförbundet i Norge. Vi är säkra på att NKS genom att stärka banden till det kommunistiska partiet kommer att fortsätta skörda framgångar i den revolutionära arbetet inom studentrörelsen. Vi hälsar också särskilt varmt ert mycket viktiga arbete för att inför studentmassorna avslöja de bägge supermakternas angrepp mot Norges nationella oberoendhet och resa studentmassorna till kamp mot dem.

Länge leve AKP (m-l) och dess studentförbund NKS!
Länge leve SKP och dess studentförbund Clarté!
Länge leve den revolutionära vänskapen mellan våra förbund!

Svenska Clartéförbundets kongress, juni 1977

Svenska
Clarté
förbundet

studenter än tidigare har mobiliserats i kampen. Genomförandet av reformen under 1977 innebär inte att kampen mot statens reaktionära utbildningspolitik upphör, tvärtom!

U68/H75 har sin motsvarighet i den norska statens förslag till «reformering» av högskolan. Vi stöder helhjärtat de norska studenternas kamp mot denna reform.

Samtidigt utvecklar Clarté nu det internationella arbetet bland

Norges Kommunistiske Studentforbund är ett avancerat kommunistiskt studentförbund under ledning av det kommunistiska partiet i Norge, AKP (m-l). Vi i Svenska Clartéförbundet värdesätter högt de nära och kamratliga förbindelser vi har med vår broderorganisation, NKS.

Vi har mycket att lära av de norska kamraterna, särskilt av arbetet för att mobilisera

forts. fra side 23:

28. juni hadde han bl.a. et møte med formannen i KKP, Hua Kuo-Feng. Her fordømte han begge supermaktenes politikk i Afrika, og framheva Kinas støtte til den kampen som føres. Kineserne på sin side oppfordra folka i det sørlige Afrika til å holde fast på folkekrigens vei og avvise supermaktenes forsøk på innblanding. «Vi ser på seirene i det zimbabweanske folkets kamp som våre egne seire», uttalte Hua Kuo-Feng.

Vi som virkelig kjemper mot all imperialisme må svare med å øke støtten til de kjempende folka i det sørlige Afrika på alle områder. Vi må støtte den militante kampen de fører, propagandere for folkekrigens vei, avsløre sosialimperialistenes intriger i området og kreve at Norge bryter alle forbindelser med rasistene. I dette arbeidet vil vi stå skulder ved skulder med det kinesiske folket.

Da FN's sikkerhetsråd diskuterte sanksjonene mot Rhodesia, sa den kinesiske representanten: «For at sikkerhetsrådets resolusjoner virkelig kan få betydning, og ikke bare bli papirvedtak, mener vi, at sikkerhetsrådet alvorlig bør overveie spørsmålet om å utvide sanksjonene til også å omfatte Sør-Afrika».

Slik er sannheten, og den kan ikke all verdens løgner fra Brusjev og hans lepegutter forandre på.

Slik detar den danske revisjonistavisa «Land og Folk» i Sovjets bogkampanje mot Kina!

forts. fra side 10

prinsippa i de to supermaktes gigantiske narrespill. Helsinki-konferansen. Sjelsagt nevner ikke disse anstendige politikerne Sovjets okkupasjon med et ord.

Mange spør: Hjelper det folket i Tsjekkoslovakia om vi demonstrerer 21. august?

Svaret er ja. Folket i Tsjekkoslovakia og de andre øst-europeiske landa trenger moralsk og politisk støtte. De trenger å vite at de ikke står alene. De trenger å vite at det norske folket fører den samme kamp mot de to supermaktenes. Dette gir dem styrke til å trosse den beinhardte undertrykkinga, og sloss og ikke gi etter for den og bli enda mer kun.

5000 demonstranter og 13.000 som skrev under oppropet i Oslo i 1976 gir en voldsom moralsk styrke. Etter hver 21. august går det som en lepeild gjennom Tsjekkoslovakia hvor mange som har demonstrert til støtte for dem i ulike steder i verden. Det er nyheter som snappes opp fra vestlig radio og presse, som kommer med turister, med studenter som studerer i vest-europa osv. Overall møter slike nyheter entusiasme og fornyer styrken i kampen mot okkupasmakta.